

Giới thiệu Vị Yêu

Một câu chuyện tình yêu xuất phát từ Suy nghĩ và sự cô đơn giữa hai người bạn họ, liệu như thế thì có đủ nguyên liệu để có thể làm nên một hương vị tình yêu nồng nàn?

Anh, Kiệt, một người xấu trai, tốt bụng và nhút nhát. Nhưng đó chỉ là ngày xưa của cậu, sau một tai nạn xảy ra, cậu bây giờ trông như là một chàng trai hoàn hảo nhưng lại rất lạnh lùng. Cô là một người xinh đẹp sở hữu một thân hình mảnh mai, ước mơ trở thành người mẫu nổi tiếng, du học nước ngoài nhưng lại cảm thấy cô đơn nên trở về quê hương để tìm lại hạnh phúc đã từng bỏ đi..

Không ai biết cô đã từng bỏ mặc anh chàng xấu trai kia, liệu cuộc hội ngộ này có tạo nên một sự khác biệt giữa hai người, liệu mùi vị bên nhau giữa bọn họ sẽ là hạnh phúc hay khổ đau ?!!

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ngày trở về

- Di!!!! Kiệt đó hả??? OMG, con không tin đâu nha.- Lan đưa tay đập vào trán.

- Con di đó, chẳng biết phải thằng Kiệt không!- Bà che miệng cười.

.....
USA, ngày 12, tháng 1 năm 2013...

1 cô gái đang chống cằm nhìn ra cửa sổ, bên ngoài tuyết vẫn đang rơi trên khung cảnh nhạt nhòa. Nước Mỹ rất đẹp, ai chẳng biết nhưng những con người nơi đây có vẻ vô tâm với nhau. Người người lũ lượt đi qua nhau không thèm ngoảnh lại. Bên lân tuyết dày đặc bên ngoài kia... biết đâu có nửa kia của cô ngoài đó. Cô gái đưa tay che miệng sao 1 tiếng ngáp dài.

Đứng dậy đi vào bên trong nhà cầm tách cà phê nóng trên bàn, cô dùng muỗng khuấy đều đưa lên miệng nhấp nháp. Đột nhiên cô nhớ về 1 người bạn của cô. 1 người con trai nhút nhát, vẻ ngoài không có gì nổi bật nếu không nói là tệ nhưng luôn luôn hiền hậu chẳng làm gì được ai toàn nhờ cô ra tay. Ấy vậy mà thức uống của cậu ấy lại vô cùng mạnh mẽ... Cà phê đen không đường. Trái ngược với cô, 1 tiểu thư mê kem dâu. Vì ước mơ mà cô đã sang đây trong bao nhiêu tiếc nuối, nếu có thành công thì chỉ là 1 nhà thiết kế buồn tẻ và cô độc.

Cô bạn đứng dậy:

- Thôi được rồi mình chịu thua cái cảnh mệt mỏi ở đây... Việt Nam, tôi sẽ về sau 1 năm nữa...

.....
Việt Nam, ngày 12 tháng 1 năm 2014...

1 cô gái với mái tóc vàng xoăn bồng bênh tạo cảm giác thanh thần tốt độ. Cô tháo chiếc mắt kính vắt vào áo khoác. Đôi mắt đen nhìn ngó nghiêng mọi vật, vẫn vậy, vẫn thanh bình, vẫn đẹp để làm sao, và rất ấm áp nữa.

Cô ngồi trên chiếc taxi để về nhà, sỡ dĩ không ai đón cô ở sân bay vì cô muốn cho họ sự bất ngờ. Chiếc xe đột ngột thắng gấp, chiếc phone đang đeo trên tai cô rớt ra. Cô lật đặt ngồi dậy hỏi tài xế:

- Có chuyện gì vậy chú???

Bác tài không nói không rằng đẩy cửa xe ra nắng mỏ:

- Cậu bị khủng à, sao lại ngồi giữa đường, té xe mà còn không vác cái xe mau mau vào ven đường. Tội mà thắng chậm 1 chút là...

- Là thế nào??- Tên con trai thất dây giày, vẻ mặt bình thản nhưng lại như băng. Cô gái ló đầu ra cửa sổ nhìn. Sao lại có cảm giác quen thuộc đến thế nhỉ? Chẳng lẽ cô đã gặp tên này ở đâu hay sao???

Bác tài đứng chết trân trước câu hỏi nhệ tênh mà tưởng chừng như cả tấn, ông quay đầu không nói năng gì mà bước vào xe lái tiếp. Thấy vậy, cô gái của chẳng buồn hỏi tiếp tục loay hoay với cái iphone. Con bé nói nhỏ:

- Đầu tiên mình phải thăm bác Văn mẹ Kiệt, tiếp theo sẽ tạo cho ba mẹ 1 sự bất ngờ hí hí.

Rồi con bé nhìn bác tài vui vẻ nói lớn:

- Bác chờ con đến địa chỉ abc xyz này nhé!

Ông gật đầu. Ôi rõ khổ chẳng lẽ lắc đầu, tài xế mà không chiều ý khách, làm không tiền thì cạp đất mà ăn à???

.....

Cô bé đứng trước nhà bác Vân bấm chuông cửa. Ôi nôn nao quá, chẳng biết Kiệt giờ có thay đổi thế nào không nữa!!!

Bác Vân ra mở cửa, bà không tin vào mắt mình nữa, trời ơi, con dâu tương lai của bà đây mà. Bà che miệng cười, đúng là stylist có khác, ăn mặc rất thời thượng và đẹp đẽ. Nhìn mắt con mắt, chẳng hề hang cũng chẳng kín đáo nhưng rất thoải mái. Cô bé cúi đầu:

- Cháu chào bác ạ!!!

- Chào gì mà chào, vào nhà đi con.- Bà phẩy tay cười.

Con bé lè lưỡi rồi kéo va li vào nhà. Bà nhìn hành trang rồi lắc đầu, con bé chưa về nhà cha mẹ đẻ mà qua nhà chồng rồi. Con bé chạy khắp nhà:

- Kiệt ơi, cậu đâu rồi??? Tớ về rồi nè, nhớ tớ không???

Bà Vân cứ cười suốt, đúng là những đứa trẻ mà, xa nhau lâu thì nhớ đúng rồi chẳng biết thằng con... máu lạnh của bà còn nhớ không???

Nằm trên phòng, Kiệt cầm quyển sách đang đọc dở, ngồi dậy. Giọng nói này rất quen nhưng trong trí nhớ nửa tỉnh nửa mơ, thật sự cậu không thể nhận ra... Bước xuống cầu thang, đôi mắt lạnh lùng quan sát phía phòng khách, 1 cô gái tóc vàng đang ngồi nói chuyện với mẹ cậu có vẻ khá thân thiết với gia đình.

Bị con bé phát hiện, đôi mắt lạnh thoáng chút bối rối rồi bước nhanh đến tủ lạnh lấy 1 chai nước uống 1 hơi dài rồi lại trở về phòng. Đôi mắt con bé mở to nhìn bác Vân:

- Di!!!! Kiệt đó hả??? OMG, con không tin đâu nha.- Lan đưa tay đập vào trán.

- Con di đó, chẳng biết phải thằng Kiệt không!- Bà che miệng cười.

Con bé gật gù:

- Vậy là Kiệt có anh em cùng cha khác mẹ mà con không biết.

Câu nói của con bé làm bà muốn bật khỏi ghế sofa, con bé này thân với gia đình như vậy mà buông câu nói gì mà ngậy thơ thế này!!! Bà nhìn con bé:

- Kiệt đó cháu!!!

Con bé té ngã ngang, bà vội đỡ nó. Con bé bĩu môi:

- Sao Kiệt đẹp trai quá vậy bác???

- Nó giảm cân đó con, mà giờ nó khác xưa nhiều quá!- Nói đến đây, khuôn mặt bà buồn rười rượi.- Con cứ tiếp xúc với nó thì sẽ hiểu, giờ có gì con lên phòng nó đi.

Con bé gật đầu rồi bước lên cầu thang, bà Vân móc trong túi ra xâu chìa khóa rồi đưa cho nó. Con bé đứng trước cửa phòng ngó nghiêng, cậu này lớn rồi mà còn chơi trốn tìm, khóa trái cửa phòng cơ đấy. Con bé che miệng cười rồi mở khóa phòng.

Nghe tiếng lạch cạch, đôi mắt lạnh nhìn ra cửa phòng rồi nhanh chóng liếc nhanh trên cuốn sách. Con bé đẩy cửa chạy ngay vào phòng phlong lên giường chỉ trong 30s. Con bé vơ ngay lấy cái gối đập tới tấp vào mặt Kiệt:

- Chết cậu này, tớ về mà chẳng nghênh tiếp chỉ uống nước rồi quay lên thế là sao???

Bị 1 con sóc tập kích bất ngờ chưa kịp chống đỡ, Kiệt đưa tay lên đỡ những cái đấm từ... ờ thì, cái gối... Kiệt ngán ngẫm hét lên:

- Cô là ai??? Tránh xa tôi ra!!!

Con bé nghe lớ mớ gì mà... ai ai... tôi ra gì đó. Con bé vẫn tiếp tục đánh đánh đánh miệng hô hào khí thế:

- Đánh đánh đánh cho cậu chết này, chết đi chết đi!

- CÔ không tránh ra người chết là cô đó.- Kiệt tức giận hét lên.

Con bé tránh xa ra 1 chút để nhìn rõ bộ mặt của người đang quát lên vì tức giận, gì chứ, đó giờ Kiệt có bao giờ nổi giận với nó đâu! Con bé bĩu môi cúi

đầu ánh mắt hăm hực nhìn tên con trai mới lồm cồm bò dậy được đang phui tay chân. Tên đó ngược mặt lên chỉ tay vào mặt con bé:

- Nè, tôi quen cô sao? Ai cho cô vào phòng của tôi, cô có biết nhìn phong cách ăn mặc của cô không đáng hoàng lắm không?

Con bé nhìn từ đầu tóc xuống ngón chân út của mình, có gì không ổn ư? Chắc là Kiệt đang đùa nhưng đùa kiểu này chẳng vui tí nào. Con bé đứng dậy chống nạnh:

- Cậu không nên chỉ vào người khác vì trông cậu rất ngu, chỉ có 1 ngón chỉ về phía người đó nhưng còn cậu thì cả 3 ngón kia. Tớ thấy cậu mới là ăn mặc không đáng hoàng.

Hồ hô, phải thế chứ! Bao nhiêu năm nay võ mồm của con bé vẫn là nhất của nhất, đỉnh của đỉnh, làm sao Kiệt có thể sánh bằng. Kiệt tức nhoi máu, nhưng quả thật, cậu vừa làm 1 điều rất ngu... cậu chỉ mặc chiếc áo thun ba lỗ trắng và chiếc quần sooc trắng trong khi đó, cô gái đối diện mặc 1 chiếc váy suông bên trong và bên ngoài khác 1 chiếc áo khoác kiểu, tính ra cũng đẹp hơn cậu 1 chút.

Con bé khoanh tay hé 1 mắt nhìn tên con trai vừa lạ vừa quen này. Khoan, hình như khuôn mặt đẹp từng milimet này ở đâu rồi. CON bé mắt chữ A mồm chữ O:

- Cậu là tên con trai lúc nãy sửa xe giữa đường đúng không???

Kiệt chỉ nhú mày mà không thèm trả lời. Đôi mắt lạnh chui vào quyền sách. Con bé thở hắt ra, đầu ra cái thói coi thường người khác thế này. Con bé hét lên:

- CẬU ĐANG LÀM THÁI ĐỘ GÌ ĐẤY, KHÔNG VUI TỌO NÀO. CẬU BỊ ĐỘNG KINH HAY MẤT 1 DÂY MẠCH TRONG NÃO THẾ HẢ???

Kiệt đưa đôi mắt lạnh nhìn con bé hừ 1 cái:

- Tôi cho cô 3 giây để rời khỏi phòng. 1...

Con bé vẫn đứng khoanh tay không có ý định bước đi. Đôi môi mỏng mấp máy 2 số đếm nữa. Kiệt gấp cuốn sách bỏ xuống giường đứng lên đi về phía Lan. Con bé mở to mắt, hẳn muốn làm gì đây? Thân thể cường tráng của Kiệt áp sát vào người con bé và... Àm... Tay cậu vo tròn thành đám đám thật mạnh 1 cái vào tường, nhìn Lan như cảnh cáo rồi bước ra khỏi phòng. Con bé mở to mắt vẫn còn hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hồi ức của cảm xúc

Lan đặt tay lên trán chậm rãi suy nghĩ, đã bao giờ cô thấy Kiệt kì lạ như vậy chưa? Chắc chắn là chưa, như lời bác Văn nói thì cậu chẳng còn dính líu gì đến kí ức xưa. Mắt trí nhớ đúng là lợi hại, có thể giảm cân 1 cách nhanh chóng, trở thành 1 hot boy ai cũng ngưỡng mộ nhưng nhân cách và tính tình mới là điều đáng lo ngại và đáng nói.

.....

- Dady à

~ Con gái về báo hiếu với cha mẹ đây cơ mà!- Ngọc Lan ôm cánh tay của bố mà nũng nịu. Ông Hưng chỉ biết lắc đầu. Nuôi đứa con này lên lớp 11 thật là ... XUNG ĐẮNG. Chưa về thăm cha mẹ, đã về thăm nhà người khác, đúng là sinh con gái là con người dung, rồi cũng về làm dâu nhà chồng.

Mẹ con bé ngồi chấm nước mắt thút thít:

- Qua Mĩ, trông con rất khác xưa!

- Vâng, con đã thay đổi phong cách và đang theo đuổi phong cách nữ tính kiểu Lolita, nhưng không giống cosplay quá cầu kì.

- Thằng cha này, bà có biết gì về thời trang đâu mà xỏ ra 1 tràng thế!

Ông Hưng ngồi cạnh hắng giọng E hèm... rồi nói:

- “Thằng cha này” là thằng nào? Sao không bảo ” con gái mẹ này” ấy!

Bà Liễu bĩu môi. Con bé cảm thấy mệt mỏi nên gật đầu cười rồi xin phép trở về phòng của mình trong khi 2 vợ chồng già vẫn đang cãi nhau.

.....

Đẩy cửa phòng vào, căn phòng vẫn như cũ, gia đình vẫn vậy nhưng người bạn thân thì đã khác. Con bé soạn 1 bộ quần áo để trên giường rồi vào nhà tắm xả nước. Hôm nay, vừa hạ cánh đã có chuyện không vui hơn nữa còn đáng buồn.

Nước chảy xối xả từ đầu đến chân, con bé suy nghĩ vu vơ. Tại sao chứ? tại sao cô lại muốn về nước? Chẳng đơn thuần là nỗi cô đơn khắc khổ trong chuỗi ngày dài ở Mỹ, cô đã rất quen. Cô về đây là để tìm 1 người, 1 bóng dáng mơ hồ trong tâm trí. Là anh họ chăng? Anh Nam, người anh học giỏi, đẹp trai, lại con nhà có quyền có thế, chỉ đáng tiếc, anh lại là họ hàng. Dù vậy, cô vẫn đối xử với anh như 1 cô bé đã rung động với người con trai. Cô nghĩ, anh... cũng vậy. Nhưng... lí do đó vẫn chưa là to tát gì cả, nó vẫn chưa thỏa mãn những gì cô đang nghĩ trong đầu.

Cô ngâm mình trong bồn tắm, ít ra nó cũng làm đầu óc thư giãn. Lan đặt tay lên trán chậm rãi suy nghĩ, đã bao giờ cô thấy Kiệt kì lạ như vậy chưa? Chắc chắn là chưa, như lời bác Vân nói thì cậu chẳng còn dính líu gì đến kí ức xưa. Mất trí nhớ đúng là lợi hại, có thể giảm cân 1 cách nhanh chóng, trở thành 1 hot boy ai cũng ngưỡng mộ nhưng nhân cách và tính tình mới là điều đáng lo ngại và đáng nói.

Lúc này, khi cậu vừa đẩy cửa đi ra, bác Vân nhanh chóng chạy lên phòng với ánh mắt buồn sâu thẳm, bà đã kể tất cả mọi chuyện cho cô nghe. Cô chỉ biết im lặng rồi xin phép ra về.

Tại sao cô muốn gặp Kiệt đầu tiên khi đặt chân về? Bạn thân, người tâm giao, cứ cho là vậy. Theo lời bác Vân nói thì Kiệt có hàng hà sa số bạn gái, điều đó làm cô hơi bất mãn. Tại sao ư? Hmm, tại vì cậu là bạn cô mà.

Choàng chiếc khăn trắng ngang người, cô bước ra thay quần áo. Cánh cửa màu hồng của căn phòng của cô mở toang ra. Đôi mắt đen mờ to, thôi chết rồi, lúc này cô chưa đóng cửa phòng. Lan hét lớn:

- TÔI ĐANG THAY QUẦN ÁO, TRỜI ƠI, CLOSE THE DOOR!

Là... là... là Nam. Người anh họ đứng hình 5 giây khi thấy người em gái của mình đang rất sexy. "Rầm" cánh cửa bị sập mạnh 1 cách không thương tiếc. Đưa bàn tay che khuôn mặt đang đỏ bừng, dựa người vào cánh cửa lắp bắp:

- Anh..nh... xi...n lỗi..i...

1 phút sau, con bé giật mạnh cánh cửa, do đang tựa người vào và bất ngờ nên Nam ngã về sau luôn, và "người mù gây khói lửa" né nhẹ sang 1 bên để có chỗ cho người anh họ tiếp đất. Con bé phùng má đưa tay kéo người anh trai quý hóa lên. 2 tay khoanh trước ngực nghếch mặt:

- Sao anh biết em về mà xông vào phòng thế? Di và đương ở nhà xa lắm cơ mà. Sao anh đến nhanh thế! À mà khoan, anh hãy chắc chắn 1 điều là anh chưa thấy gì đi!

- God, anh đâu có đui mà không thấy gì!- Nam cười cợt trêu đùa đứa em này 1 tí. Con bé há mồm, rồi đưa tay vò đầu:

- Anh đã thấy gì?

- Thấy em choàng khăn chứ gì?- Nam cười ha hả.

- Còn gì nữa không?- CON bé nhướn mày hỏi.

- KHÔNG.- Nam gật đầu chắc nịch.

- Cũng bình thường thôi.- Con bé đẩy cửa đi xuống bếp. Nam lảo đảo theo sau:

- Đúng là em đã sống theo phong cách Mỹ, không cổ lỗ sĩ như thấy chân là phải cưới nữa rồi nhỉ???

Con bé cúi đầu không thèm trả lời. Tại sao người anh họ giờ đáng ghét quá vậy. Bước tới tủ lạnh con bé mở tủ lấy chai nước ép đưa lên miệng uống. Hoàng Nam đứng dựa người vào cạnh bàn khoanh tay. Con bé nghiêng đầu:

- Em lạ đến vậy à?

- Em có nên đặt câu hỏi như thế không? Anh đã chạy đến đây trong vòng 30 phút sau khi nhận được cuộc điện thoại của chú.

- Em... quan trọng vậy sao?- Con bé đưa ánh mắt nhìn về đôi mắt người con trai đối diện, ánh mắt có vẻ rất ngờ nghệch và cần 1 cái gạt đầu. Nam thoáng chút im lặng sau khi nghe câu hỏi đó nhưng rồi mỉm cười nhẹ nhàng:

- Just little.

Con bé mím môi cúi đầu, nghe gì chưa con ngốc, là just little đó.

.....

- Nè! Anh nỡ bỏ người yêu của anh đứng đợi 1 tiếng rã cả chân mà không xin lỗi sao???- 1 cô gái mắt xanh môi đỏ chu môi đứng trước mặt Kiệt. Cậu gỡ chiếc mũ bảo hiểm ra nhìn vào gương chiếu hậu vuốt lại tóc rồi bước ra khỏi xe. Cô gái đó chạy theo, gương mặt bất mãn nhưng chẳng dám than vãn

gi thêm!

Tiếng nhạc xập xình, tiếng nói cười nam nữ đầy khả ố. Kiệt tiến đến 1 bàn trong góc khuất của bar. Đã có 3 4 thanh niên cùng bạn gái ngồi sẵn. 1 tên đứng lên vỗ vai Kiệt:

- Vẫn là cô này sao?

- Chứ anh nghĩ là ai? Ai đẹp hơn em, nhà giàu hơn em chứ?- Cô gái bên cạnh Kiệt lên tiếng.

- Có đấy. Tôi chỉ xem cô như con chó giữ nhà mà thôi, giữ lâu thì cũng mến đôi chút. 1 tuần rồi đúng không?- Kiệt đáp lại bằng lời nói lạnh lùng.

Cô gái kia gật đầu 1 cái rồi chẳng dám hó hé nửa lời. Kiệt chỉ răn đe 1 cái bằng ánh mắt sắc như dao rồi hòa vào đám bạn. Cứ như thế, chuyện này khá là bình thường và chẳng có gì là to tát, Kiệt luôn luôn vấn mình vào những cuộc vui vô bổ, hại sức khỏe. 1 tên bắt chuyện:

- Nghe nói Ngọc Lan, hot girl khi xưa bảo vệ cậu đã thôi du học và sẽ học lớp mình.

- Bảo vệ ư?- Kiệt đưa tay xoa cằm.

- Thì như tớ đã nói, cậu lúc trước là nơi trú ẩn của những bọn đầu gấu.- Đưa li rượu lên miệng, cậu bạn nhấp môi rồi tiếp tục.- Cô ta thông minh và rất biết sử dụng sắc đẹp với Lâm, người bắt nạt cậu lúc đó. À mà bây giờ, đã là đối thủ đáng gờm của nhau rồi chứ! Lâm rất thích Lan đó, tớ với tư cách là bạn thân hơn 1 năm nay của cậu chân thành khuyên, hãy giữ lấy cô ấy đi.

Kiệt không trả lời, giữ ư? Đến 1 chút kí ức cũng chẳng có lấy đâu ra mà giữ! Nghe Thành nói thì có lẽ cô ấy rất quan trọng đối với cậu. Cô gái ngồi cạnh Kiệt liếc xéo Thành 1 cái nhưng không dám lên tiếng trách móc. Thành cười:

- Maria Ngọc à, đổi tên giờ tính đổi đổi đúng không?

- Không, mặt cậu dính nhọ, RẤT ĐEN đó! Mau chùi đi.- Khóe môi cô nhếch lên khinh bỉ rồi hạ xuống. Cô đưa tay choàng qua cổ Kiệt, ôm cậu từ đằng sau. Cánh tay rắn chắc, khỏe mạnh không thương tình hất ra 1 cách mạnh bạo. Đôi môi mỏng nhấp nháy:

- Tránh ra, hôi lòng chó quá!

Ngọc né ra xa 1 chút, vẻ mặt hậm hực. Kiệt đang miên man suy nghĩ, Ngọc Lan, nghe rất quen nhưng đáng tiếc, cậu không cần lúc này và cũng chẳng buồn nhớ chỉ đề đau đầu.

..... 2 năm trước . . .

- Nè, thằng đầu heo kia, đưa tiền cho tụi tao nhanh đi. Hôm qua tao đã bảo mày đúng không.- Lân đưa tay nắm cổ áo Kiệt nhắc lên. Kiệt gật đầu:

- Tôi có đem, đây.

Kiệt lấy trong túi ra 1 chiếc ví. 2 tên đi theo Lâm mở ví ra lấy tiền rồi quăng chiếc ví xuống đất. Kiệt quì xuống nhặt lên thì... đôi chân nặng trĩu như cả tấn của Lâm giẫm lên bàn tay đau thấu xương. Biết bao giờ cậu mới có thể thoát khỏi số phận yếu đuối này? Đúng lúc đó, 1 cây lau sàn phòng thẳng vào mặt Lâm

Lâm tức giận quát lên:

- ĐÚA NÀO?

1 cô gái đáng vóc thanh mảnh bước ra. Chiếc áo sơ mi buộc nút chính giữa, chiếc áo vest khoác ngoài của đồng phục choàng ngang eo. Cô bạn chạy đến cạnh Lâm giằng lại cây lau sàn, nhủ mày:

- Tớ xin lỗi, tớ không cố ý.

Lâm vùng tay lên định đánh nhưng ánh mắt đột nhiên chạm vào ánh mắt sợ hãi của đứa con gái trước mặt làm mọi sức lực trong cơ thể biến đâu mất. Lan cười thầm, anh “khùng” khó qua ải mỹ nhân. Cầm chiếc khăn có sẵn trên tay con bé lau mặt cho Lâm, miệng thì vẫn tíu tít nhận lỗi. Lâm chỉ gật đầu rồi ra hiệu cho 2 tên phía sau rút. Con bé nhìn vào cái túi quần của tên đi sau cùng có ”nặng” con bé giả ngơ:

- Bạn gì ơi, có ai đang rớt tiền ở đây, tớ thấy cậu nhặt nên đưa cho tớ, tớ biết người bị mất nên đưa tớ trả lại.

Lâm quay đầu nhìn con bé, con bé vẫn cười ngô nghê nhưng nụ cười lại giống thiên thần có cánh mới chết. Lâm háng giọng ra hiệu cho tên kia đưa tiền lại cho Lan. Lan cười thầm, ”dại gái” là những người “biến thái”. Nhận được tiền và nhìn thấy 3 tên kia đi khuất. Con bé đỡ Kiệt dậy:

- Sao cậu ngốc thế? Lúc nào cũng chỉ biết chịu đựng. Đưa tay tớ xem, bị thương rồi.- CON bé đánh 1 cái thật mạnh vào chỗ đau của Kiệt, cậu nhăn mặt. CON bé hỏi.- Đau không?

Kiệt gật đầu, con bé phùng má:

- Cho chưa, tiền của cậu này, giờ về tớ thoa thuốc cho. Nếu không có tớ thì cậu sao đây? Tên ngốc này.

- Kiệt!- Trong cơn mơ, con bé khẽ gọi tên cậu bạn. Nam ngồi cạnh nhủu mầy. 2 người đang xem phim nhưng con bé lại ngủ và còn nhắc đến tên người con trai khác, quả thật là làm cho người ngồi cạnh có cảm giác khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Học sinh mới mà cũ

-Sao? Maria Ngọc? Định tiếp bước Maria Ozawa thánh nữ hả?- Ngọc Lan khoanh tay cười cợt.

- Cô... Cô...- Cánh tay Ngọc vung lên định tát con bé nhưng Lan đã cầm cái tay cứng ngắt không thể nhúc nhích.

.....

- Con đi học đây, không cần đưa nước! Con tự đi!- Con bé vừa thắt dây giày vừa nói vọng vào. Nam chống nạnh đứng từ phía trên nhìn xuống con bé, nắm chiếc ba lô nó đang đeo:

- Không ăn sáng sao?

- Không, trễ mất thôi!- Con bé ngược nhìn, vẻ mặt hấp tấp.

- Không đợi anh đi sao? Mình chung trường đó!- Nam nhìn con bé nghiêng đầu.

- Anh ăn sáng đi!- Con bé phui tay anh ra khỏi ba lô.

- Không, trễ mất thôi!- Nam nheo mắt cười. Con bé bĩu môi rồi đứng dậy định chạy đến phía trước nhưng... tay Nam vẫn đang kéo chiếc ba lô đeo trên vai của con bé, nhất là con bé ngã về sau, thật may là không tiếp đất bằng nửa người sau. Con bé nghe rõ một tiếng tím anh đập. Là con bé đang tựa vào người anh! Con bé cảm thấy 2 má đang ấm dần lên, sao anh này cao thế chứ? Cô nàng đã 1m60 nhưng có vẻ chỉ ngang vai anh.

Ngưng đọng 10 giây sau đó, con bé đứng thẳng dậy rồi quay đầu chào anh chạy biến. Nam đứng đó xoa cảm mỉm cười, đúng là như anh dự đoán, con bé thích anh. Con bé làm anh kim nén muốn phát điên, nỗi nhớ đúng là nỗi nhớ! Tại sao lại yêu nghề nghiệp đến mức du học nay mới về chứ! Quá đáng lắm, làm anh nhớ muốn chết, muốn ngáy, muốn đại rồi.

Con bé nhắm mắt chạy bán sống bán chết. Khó quá! Làm tiểu thư sung sướng có xe ô tô đưa đón không chịu, thích vận động cơ thể là mồ hôi mới sướng hơn cơ chứ! Giờ thì con bé hối hận rồi, 4 năm du học, họ đã kéo con đường đến trường dài ra thêm mấy chục kí lô mét rồi. Giờ thì chẳng còn hơi sức đâu để chạy nhảy đá chân sáo miệng véo von, trễ học rồi mà vẫn có đứa vớ vẩn đòi “cân hã”... chẳng thèm xe ô tô. God ơi, nếu giờ trước mặt con xuất hiện 1 tên con trai lịch lãm, đẹp từng milimet, đứng bên cạnh chiếc xe gắn máy hoặc ô tô, tất nhiên là cùng trường với con, con bé yêu người đó suốt đời. Con bé cầu khẩn trong bụng.

Chẳng biết là ông trời mới đánh răng rửa mặt đặc biệt tinh tảo hay sao mà cho ngay lời nó ước nguyện. 1 tên... thư sinh, đang đeo cái kính râm, tóc tạo kiểu thời trang, bên cạnh là 1 chiếc xe tay ga đời mới cực sang trọng. Thêm một chuyện quan trọng đáng nói là... friend finaly school (tạm dịch friend là bạn. finaly là cuối cùng (có chữ cùng được rồi ^^). school là trường).

Dáng đứng cũng cực kì lãng tử, body đẹp thôi rồi. Không biết cái chứng mê trai của nàng ta có tái bệnh hay không mà đường không mưa... có 1 vũng nước. (miếng). Cái dáng và con xe này có vẻ quen, hình như là gặp đâu rồi thì phải. Con bé cho tay xoắn xoắn lộn tóc, môi mím lại suy nghĩ, quen lắm nha. Cậu bạn “thư sinh” xoay người về phía sau, con bé nhìn quanh đầu đó tỏ ra không quen biết và chỉ là 1 con nai tơ tình cờ đi ngang thôi. Đôi mày rậm nhíu lại, hần rít qua kẽ răng:

- Lại là con nhò rắc rối này rồi!

*If you know what i mean, bạn biết đó là chưa? Chính là... lãng tử phiêu bồng Kiệt nhà ta.

Con bé nhún nhún chân 1 chút rồi nghiêng đầu nhìn kĩ, quen thật, cực quen, con xe cũng quen cực >.

- Kiệt ơi, cho tớ đi nhờ với, nhà tớ hôm nay... không có xe!

- 1 người 1 chiếc lamborghini nên không đủ hả? Tôi đi xe này sao tiểu thư có thể đi nhờ được!- Kiệt quay mặt sang hướng khác giọng điệu không muốn giúp đỡ.

Kiểm nén cục tức sắp trào ra khỏi cổ, vẫn mềm mỏng như... thủy tinh lung linh dễ vỡ:

- Tớ đi được, chỉ có cậu là công tử thôi chứ mình hông phải tiểu thư.

- Cô...- Kiệt quay người lại, tưởng chơi con bé được 1 vố ai ngờ lại thua nó 1 cách đau đớn thế này! Được, kẻ bất nhân đừng trách ta bất nghĩa, quay lại 1 câu thắng thừng, Kiệt đáp:

- NO, NEVER AND NEVER!!!

Sức chịu đựng mong manh đã bị phá hủy, con bé khoanh tay ngược nhìn:

- Biết được bao nhiêu chữ tiếng Anh mà bày đặt Né vợ với cả nó!

- Giỏi hơn cô!- Đúng, cậu là học sinh thiên tài của trường kia mà!

- Tồi ở Mĩ 4 năm! Stupid!- Con bé nói xong thì phóng thẳng lên yên sau chẳng thèm dỗi co nữa. Cầm chiếc mũ bảo hiểm trên yên xe, con bé đội ngay vào đầu rồi giật giạt áo Kiệt:

- Tồi luôn bác tài ơi!

- Tồi có phải là tài xế cho cô đâu, muốn đi thì tự đi bằng 2 chân của mình ấy! Đi xuống.- Cánh tay cậu dùng 1 lực mạnh không thương tiếc gạt phăng cô gái bé nhỏ trên xe xuống.

Con bé mất thăng bằng phóng xuống như cánh tay trái bị trúng 1 lực lớn do cái hất tay của Kiệt làm đau. Con bé bặm môi, đau muốn khóc nhưng nước mắt chỉ ứa ra rồi nghẹn lại. Con bé hét lớn:

- CẬU GHÉT TỚ VÀ TỚ CŨNG GHÉT CẬU, TỚ TỰ ĐI LÀ ĐƯỢC CHỨ GÌ! CẬU LUÔN MẠNH TAY VỚI CON GÁI THẾ SAO? ĐỒ KHỐN!

Nói rồi con bé sai bước thật nhanh qua mặt cậu. Trong phút chốc, lòng cậu nhẹ bâng như có gì đó đã biến mất, tìm cậu như có 1 vết xước ngang. Có 1 chiếc ô tô chạy lên sát bên vỉa hè, Nam ló người qua cửa sổ xe:

- Lên đi Lan, ngốc quá!

Nhìn bóng con bé lên xe rồi, Kiệt nhủ mày. Lan sao? Hôm qua Thành có nhắc đến thì phải!

Ngồi trong xe, con bé chống tay nhìn ra ngoài. Kiệt đã từng... mạnh tay bao giờ chưa? Chắc hẳn là chưa, bây giờ cậu ta đẹp trai, tốt thôi. Giờ cậu ta về là học sinh xuất sắc, tuyệt mà. Nhưng tại sao lại tệ như thế? Hàng trăm câu hỏi mọc lên như nấm mùa mưa trong đầu con bé. Nam đưa chiếc khăn lạnh cho Lan:

- Tay sưng rồi kia, đắp vào!

Chỉ nhẹ nhàng thế thôi nhưng ấm áp, thật sự ấm. Con bé đưa tay nhận lấy chiếc khăn lạnh mà tưởng khăn nóng 100 độ. Nhiệt độ trong xe tăng bất thường rồi. Con bé cúi đầu che đôi má ửng hồng.

Nam đã dừng xe ở phía sau và coi sự việc diễn ra. Lúc Kiệt đẩy Lan thì anh cũng có chút xót xa. Nhưng anh cần phải cho Lan từ bỏ. Cô chưa bao giờ xem Kiệt là bạn thân... dù trong lòng cô không biết. Anh có thể cảm nhận. Tóm lại, tìm cô chỉ dành cho anh 1 khoảng trống 50% mà thôi.

Bước xuống xe, Lan chỉ gật đầu chào anh 1 cái rồi đi vào lớp bảo là sẽ không đi chung đường nên muốn lên lớp làm quen trước. Làm quen gì mà làm quen chứ? Toàn bộ là học sinh cũ của ngôi trường Minh Đăng này, lúc cô đi hình như là vừa vào lớp 8. Được vào trường này không phải là dễ nên chẳng ai ngu dại gì mà chuyển đi.

Theo ý Lan, ba cô đã sắp xếp cho cô cùng lớp với Kiệt là 11A2. Con bé bước chân vào lớp nhìn 1 lượt những ánh mắt đang hướng về mình rồi ung dung tự tại đi về phía bàn cuối góc cạnh cửa sổ ngồi đấy. 1 cô gái đi lại tay để lên bàn tay kia chống nạnh, giọng nói hách dịch:

- Chịu về rồi sao? Cứ tưởng chết ở đất khách quê người rồi!

Con bé ngẩng đầu lên, thì ra là Bích Ngọc. V~ con này, lâu ngày không chữi nhau vừa vào đã kiếm chuyện. Con bé đứng lên:

- Về nước là cái tội hả? Sao thích ganh đua và kiếm chuyện với tôi vậy!

- Thì sao nào? Mà từ giờ gọi tôi là Maria Ngọc đi. Tôi chẳng thêm cái tên thuần Việt cũ rích ấy đâu.

-Sao? Maria Ngọc? Định tiếp bước Maria Ozawa thánh nữ hả?- Ngọc Lan khoanh tay cười cợt.

- Cô... Cô...- Cánh tay Ngọc vung lên định tát con bé nhưng Lan đã cầm cái tay cứng ngắt không thể nhúc nhích.

Con bé hất văng tay ra:

- Đừng hòng đụng vào 1 cái móng của tôi, 4 năm trước cũng vậy và vĩnh viễn cũng vậy!

Đúng lúc đó, Kiệt đi vào. Ánh mắt khẽ dừng trên người cô gái tóc vàng rồi di chuyển nhanh chóng vào chỗ ngồi của mình. Vừa thấy Kiệt, Ngọc đã nhanh chóng chạy đến bên cạnh nũng nịu. Quả là mọi thứ rất khác, khác đến nỗi không nhận ra... cũng có ngày Kiệt lại chấp nhận 1 đũa chuyển hùa theo bất nạt mình. Lan nhếch mép đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ghét cảm giác này...

- Cho ly kem dâu nhé!- Cô gái tóc vàng xoay lưng đi ngồi vào bàn cạnh cửa sổ, đưa headphone lên tai nghe. Đúng lúc đó, 1 người con trai cũng đi vào quán, người con trai ấy lướt qua cô gái nhỏ ngồi ở góc bàn như không quen biết. Và như số trời đã định, Lan lắc đầu tự cười mình.

.....

Sân thượng lộng gió, mái tóc xoăn của cô nàng khẽ bay trong gió. Đôi mắt to tròn nhìn về khoảng không xa xăm trên bầu trời. Đôi tai vẫn nghe dây phone. Khung cảnh thoáng chút cô độc và buồn tẻ. Giờ thì chỉ có trời mới biết, mới định đoạt số phận của cô và người bạn thân.

Từ phía sau, có 1 người con trai đi tới vỗ vai cô bé. Ừm... Là Nam... Con bé không quay đầu lại nhưng miệng khẽ gọi nhỏ tên anh. Nam cho tay vào túi quần nhìn sắc mặt con bé thờ hất:

- Lại là do Kiệt phải không nào?

- Cũng gần... thế... Có lẽ...- Giọng nói ngắt quãng và câu nói không rành rọt của Lan làm anh nhũn mày.

- Chuyện ban sáng do chiếc xe à?- Nam xoa đầu con bé.

- Không hẳn anh à!- Lan tháo tai nghe 2 bên tai mình ra. Đây là phép lịch sự tối thiểu khi nói chuyện với người khác kia mà.

Nam gật đầu không nói. Lan chống tay lên lan can sân thượng:

- Có lẽ em ghét Kiệt thật rồi!

- Tại sao vậy?- Nam nhìn lên bầu trời, trời quang đãng, gió nhẹ có vẻ hanh hao, gió quạt vào mặt nhẹ nhẹ nhưng có cảm giác khó chịu lạ thường. Chẳng phải người ta nói rằng con gái nói ghét là thương con gái nói thương là ghét sao? Dù sao ghét cũng đã là quan tâm rồi! Từ bao giờ anh ích kỷ thế nhỉ? Nam tự cười bản thân anh.

- Cậu ấy không còn là cậu ấy nên em cũng chẳng còn là bạn của cậu ấy rồi. Chẳng khác nào thấy người sang bắt quàng làm họ, xấu hổ lắm anh à!- Lan nhún vai, giọng buồn rầu trong không trung.

Nam gật đầu, cái gật đầu nhẹ nhàng nhưng trông chừng đầu anh có thể rơi xuống đất. Nam xoay người đi xuống:

- Tối nay là sinh nhật Kiệt, ba mẹ em bảo anh đưa em đi, em có đi không?

- Em sẽ đi vì bác Vân thôi, em nhớ sinh nhật cậu ấy chứ, đó là lý do em về sớm và bắt ngờ hơn dự định... Bây giờ hỏi hận ghê!

- Thôi anh xuống, đừng trốn tiết học đầu tiên vào lại trường đấy!- Nam cười nhẹ rồi đi xuống.

Hừm, có nên nghe lời anh không nhỉ? Nhưng bây giờ vào lớp thì cũng chẳng biết làm sao. Lâu rồi cũng không ăn kem dâu, hay là về lại kỉ niệm xem thế nào. Xách chiếc cặp lê xuống sân thượng, cô gái tóc vàng sai bước đi, bước chân tự tin và cứng cỏi.

Chuông đã reo, Kiệt nằm dài trên chiếc bàn cố nhắm mắt lại ngủ 1 giấc nhưng không tài nào ngủ được, hình ảnh ánh mắt oán trách ấy của Lan lại bủa về, 1 cảm giác chưa từng có, thật khó chịu. Kiệt đứng phắt dậy, rồi xách cặp đi ra khỏi lớp, anh cần 1 ly cà phê đen ngay lúc này. Mỗi lúc bức tức anh lại đến Coffee-Ice mà giải tỏa, chẳng rõ lý do là gì, chắc có lẽ là nơi quen lúc trước. Mọi người trong lớp chẳng còn lạ gì cái chuyện bỏ học giữa giờ như vậy của Kiệt riêng Ngọc thì liếc nhìn hậm hực.

.....

- Cho ly kem dâu nhé!- Cô gái tóc vàng xoay lưng đi ngồi vào bàn cạnh cửa sổ, đưa headphone lên tai nghe. Đúng lúc đó, 1 người con trai cũng đi vào quán, người con trai ấy lướt qua cô gái nhỏ ngồi ở góc bàn như không quen biết. Và như số trời đã định, Lan lắc đầu tự cười mình. Bước chân của Kiệt có chút cứng nhắc. Kem dâu sao??? Rất quen đấy.

Người nhân viên cầm chiếc khay đựng 1 cốc coffee và kem dâu ra. Lan nhìn vào cốc coffee... Là coffee đắng không đường chắc là dành riêng cho Kiệt

thời. Bao nhiêu kỷ ức chợt ùa về...

- Sao cậu lại uống thứ đắng ngắt này chứ! Nhìn cậu yếu đuối thế mà có cá tính thật! Ăn kem dâu thử không?- 1 đứa bé gái cũng đã lớn cỡ chừng lớp 8 chìa thìa kem ra trước mặt 1 cậu con trai béo ú. Cậu bé cũng há mồm ra ăn thử nhưng khâu nuốt khỏi cổ có vẻ khó khăn, cậu cười cứng ngắc rồi lắc đầu. Đôi bàn tay lại đặt lên chiếc cốc coffee đen. Cô bé có chút không hài lòng bĩu môi rồi lại trở về với ly kem hồng thơm ngon.

Cũng quán này thì phải nhưng giờ khác rồi, cảm ly kem từ tay phục vụ, cô gái không quên lời cảm ơn rồi liếc mắt về phía chàng trai. Đôi mắt của Kiệt đang khép hờ, hàng mi rung nhẹ, Kiệt đẹp, đẹp mà nhưng lòng cậu giờ chẳng đẹp và hiền lành nữa rồi. Đôi mắt đen mở ra cảm cốc coffee đưa lên miệng nhấp nhẹ rồi để xuống. Cậu thấy cực kỳ bức bối và khó chịu khi có người nhìn mình chăm chăm như thế này. Lan lấy chiếc iphone ra lướt facebook. Facebook giờ vắng tanh, có lẽ đang chiều hoặc tối ở Mĩ (Winny không rảnh giờ giấc kiểu này). Định vị mình đang ở Việt Nam, share 1 status tùy hứng: Việt Nam năm nay trông vắng quá. Có lẽ những người bạn ở Mĩ sẽ chẳng hiểu nếu không có phiên dịch đâu, chỉ có mỗi JeniA hiểu, người bạn thân nhất của cô khi ở đó, cô đã dạy cho cô bạn 1 số từ tiếng Việt đơn giản, tính ra cô cũng chẳng cô đơn...

Ở góc này, Kiệt cũng đang lướt facebook. 1 cái nick lạ cậu chưa từng thấy có avatar là cô nàng rắc rối đáng ghét. “Việt Nam năm nay trông vắng quá.” Trông vắng sao? Cái nick này có vẻ lạ mà không biết có lạ hay không, hay do cậu không chú ý đến cô bạn này. Bấm vào danh sách bạn bè của mình, tên của cô bạn ở phía dưới danh sách, có lẽ là đã kết bạn rất lâu nữa. Kem Dâu? Cái tên bình thường không đặc biệt nhưng xa xăm trong đầu óc trống rỗng của cậu lúc này cứ vọng lại hoài hoài...

Lan đứng dậy thanh toán rồi đi ra khỏi quán. Mọi việc cô làm đều thu gọn trong ánh nhìn của người con trai ban nãy. Thấy cô đi ra, cậu cũng đi theo, chẳng hiểu đây là sao nhưng... lí trí mách bảo cậu nhất định phải đi theo, phải nắm giữ dù mình chẳng ưa gì con bé này, thậm chí là cực ghét...

Điện thoại Lan vang lên tiếng tin nhắn, là Nam:” Đừng quên hôm nay là sinh nhật Kiệt, chuẩn bị đi, trời hôm nay chẳng quang đãng chút nào em gái à!”... Không quang đãng? Lan đưa đôi mắt nhìn quanh rồi reply tin nhắn: “Trời rất trong mà anh, em sẽ chuẩn bị sớm!”

- Trời chẳng trong tí nào, sắp mưa rồi!- Nam đứng dậy đi ra khỏi lớp chẳng mấy may quan tâm đến sự hiện diện của giáo viên.

Kiệt quay người đi, tại sao phải đi theo cô ta thế này? Hôm nay là sinh nhật của cậu, tại sao phải khó chịu thế này? Rất ghét cảm giác này...

* Máu nghiện truyện của Winny cứ bắt Winny ra chap này, Winny tạm ngưng ôn thi đến hè lại viết tiếp nhé! Cảm ơn mọi người đã theo dõi... Yêu mọi người nhiều lắm hihi... Chắc tuần sau phải ra chap nữa í...

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đôi mắt của chủ nhân bữa tiệc

Lan cúi đầu che miệng cười, Nam đưa tay khẽ vuốt những lọn tóc lòa xòa ở trán con bé. 1 đôi mắt lạnh từ phía đông ồn ào lia ngang nhưng chẳng ai để ý đến. Đưa nhẹ ly rượu lên môi, cánh môi mím lại rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

Sài Gòn có quá rộng lớn để kiếm tìm được bản thân của người xưa? Dù gần nhau nhưng đi qua nhau như 2 kẻ xa lạ. Dưới ánh nắng sớm còn le lói trên đầu sắp tắt, nắng trưa gần như xâm chiếm chói chang hơn. Sáng ra cũng chẳng đem theo nồm, với 1 cô gái da trắng từ Mĩ mới về thì quả thật khắc nghiệt. Đưa chiếc cặp lách đờ trên đầu cô chạy nhanh và 1 shop quần áo quý mô lớn, có lẽ lớn nhất thành phố này. Bước vào 1 cách thân quen, cô vào ngôi cạnh chủ shop ôm tay nũng nịu:

- Mẹ à, hôm nay là sinh nhật Kiệt, có chiếc váy nào đẹp cho con không ạ?

- Cho sao mà cho? Tiên sư cô, thế cha cô cho biết bao nhiêu tiền mà giờ lại đi xin mẹ thế này?- Mẹ Lan khẽ gõ vào đầu con gái.

Lan cười cười, đây là shop mà mẹ đã gầy dựng từ khi cưới cha. Gia đình cô ai cũng có việc làm quy mô hẳn hoi chỉ có cô là chưa biết gì, Nam cũng đã có công ty riêng ỉn, chỉ cần ra trường là anh sẽ nắm lấy. Cô đứng lên tiến về khu váy dạ tiệc. Những chiếc váy này được làm rất kì công với đầy đủ màu sắc. Cô đưa tay chọn 1 chiếc váy đen ướm thử lên người. Màu đen tạo cho người con gái thật huyền ảo và quyến rũ, cùng với những đường cắt táo bạo. Nhưng đây là tiệc sinh nhật, tốt nhất nên kín đáo hơn. Cô nhìn thấy 1 chiếc váy màu trắng có lẽ thích hợp cho việc này đây. Đưa tay ra định lấy thì có 1 cánh tay giành lại. Lan ngước mắt nhìn, đúng là oan gia ngõ hẹp, Sài Gòn chỉ có mỗi shop mẹ cô bán hàng đẹp nên cô bạn đáng quý lại vào đây la liếm rồi. Lan gạt phăng cái tay đang giành bộ váy với mình ra rồi nói:

- Tôi chọn trước rồi, xin cô chọn váy khác.- Ánh mắt cô bạn nhìn Ngọc nhưng lại khẽ dao động vì người con trai đứng phía sau.

- Cô không định bán hàng sao? Khách chọn thì phải bán chứ!- Ngọc khoanh tay.

- Không thì sao? Tôi đâu cần tiền đến mức đó, cô đừng tưởng ai cũng khoái ngửi mùi chua lè của những tờ polime nhé!- Lan không nói không rằng rồi cầm chiếc váy đi thẳng vào phòng thử đồ.

Có lẽ Ngọc không có dự định hay thiện chí nhường chiếc váy trắng, cô đi theo và nắm tay Lan lại:

- Chiếc váy này sẽ là của tôi!

- Vậy sao? Thích nhận của mình quá nhỉ?- Lan 1 lần nữa dùng lực mạnh hơn để hất tay ra.

Đến lúc này thì Ngọc bắt đầu đến bên Kiệt nũng nịu. Kiệt cũng tỏ ra chán ngán về việc này nhưng nhìn cô gái đang cầm chiếc váy trắng thì cậu lại tỏ ra khó chịu, buông những lời lẽ không đáng nói:

- Buôn bán kiểu gì vậy? Cô nhìn lại mình đi, đã là cô đại thi ăn mặc sao vẫn vậy thôi! Tốt nhất cô nên nhường lại thì hơn.

Những lời nói của Kiệt như những nhát dao đâm xuyên qua con của cô. Lan cố kiềm chế những tiếng nấc dài trong cổ họng. Lan nhếch mép:

- Tôi ra sao cần cậu nhận xét à? Tôi là cô đại thi cậu và cô bạn gái thân yêu của cậu cũng chỉ là nước ở cống rãnh hay thậm chí là rác.

Vừa dứt câu, chiếc váy trên tay của Lan được dùng lực quăng xuống, cô đi lướt qua Kiệt nhẹ nhàng nhưng lòng nặng trĩu. Cô vớ lấy chiếc váy đen lúc nãy rồi ra về chẳng thèm đôi co. Đây là lần đầu tiên Kiệt ra mặt bên vực ỉn, Ngọc sưng rần người, cô vui vẻ chạy vào phòng thử đồ. Đầu óc của Kiệt lúc này trống rỗng, tại sao cậu lại cảm thấy hối hận tự trách bản thân mình đến vậy...

Bước ra quầy tính tiền chiếc váy, cậu lao vun vút trên chiếc xe máy và chẳng mấy chốc quan tâm đến cô bạn gái đang hí hửng thử đồ...

.....

Lan ngồi trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đang nắng gay gắt vì nó đang là buổi trưa cơ mà. Lan cố quên đi những chuyện xảy ra lúc nãy nhưng không thể, nó cứ lớn vồn trong đầu cô như cái bóng ma, thật sự khó chịu, thật sự bức bối. Mọi thứ quá gắt gao với cô. Lúc này, cô mới nhớ đến lời của bác Vân nói... cậu ta đã quên tất cả mọi thứ... và cuộc sống của cậu ta đã khác... Có lẽ cô đã hà khắc và suy nghĩ không chính chắn về cậu ta... Đúng là vậy! Có lẽ cô nên để cậu ta trở về con người cậu ta lúc trước bằng cách của mình. Lan nhìn vào khung hình trên bàn, có 1 bé trai và bé gái, bé gái đang khoác vai người bạn mình và nhìn ống kính cười toe toét. Lan bỗng thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn đôi chút, không có gì là mãi mãi nhưng những thứ đã qua sẽ là kỉ niệm đáng trân trọng...

.....

Lan bước xuống cầu thang, quả thật người con gái này rất đẹp, Nam cứ đứng nhìn ngẩn ngơ, quả thật đấy... Mái tóc của cô xõa nhẹ bồng bênh, đôi mắt to tròn giờ được kẻ 1 đường viền mỏng nhưng rất thu hút. Cô mặc chiếc váy đen quyến rũ với những chỗ hở khoe đường nét thanh xuân của con gái. Cô chỉ tầm 1m60 nhưng đôi chân dài thẳng tắp cùng với nước da trắng, cô sẽ nổi bật nhất bữa tiệc à xem.

Mẹ Lan cứ cười trêu Nam khi thấy cậu đứng ngẩn ngơ:” COn gái nhà cô đẹp quá hả?”

- Minh đi thôi anh!- Lan khẽ nói.

Lúc này Nam mới hoàn hồn gật đầu, thật ra thì Nam hôm nay cũng rất... Manly, làm nó muốn chảy cả nước dãi nhưng hôm nay phải thùy mị nét na thôi nếu muốn làm người đẹp nhất bữa tiệc, cô cười thầm.

Bước vào cổng nhà Kiệt, Lan chào bác Vân rồi cũng hòa vào không khí... tẻ nhạt cho có của buổi tiệc, từ phòng mình Kiệt đã thấy Lan và nam cùng đi vào, đột nhiên trong lòng cậu có chút ghen tỵ, do hôm nay cô ta đẹp quá hay sao? Kiệt chỉ đứng ở 1 góc khuất trong buổi tiệc chứ không hòa mình vào không khí hỗn độn này, ít nhất, góc khuất là nơi yên bình nhất. Nhưng rồi đám đông cứ tìm kiếm chủ nhân của buổi tiệc, Kiệt chỉ bước vào đám mà không nói tiếng nào.

Lan cúi đầu che miệng cười, Nam đưa tay khẽ vuốt những lọn tóc lòa xòa ở trán con bé. 1 đôi mắt lạnh từ phía đông ồn ào lia ngang nhưng chẳng ai để ý đến. Đưa nhẹ ly rượu lên môi, cánh môi mím lại rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Làm bạn nhé!

Cô bạn đeo kính cận mặc 1 bộ quần áo hết sức bình thường, dáng vấp hơi gầy và nhỏ bé nhưng gương mặt lại rất xinh xắn và có 1 chút gì đó buồn buồn bí ẩn. Cô mặc 1 chiếc áo sơ mi trắng như kiểu áo trong của áo đi học cùng với cái yếm đuôi, trông cô chẳng có gì giống với đi dự tiệc mà giống đi dạo phố hơn. Đôi tay run rẩy chìa ra trước mặt Lan:

- Minh... làm bạn nhé!

.....

Phát hiện ánh nhìn không mấy thiện chí của chủ nhân buổi tiệc, Nam cười thầm và có hơi đắc chí. Lan cười rồi xin phép vào nhà vệ sinh chỉnh sửa lại mình. Đứng gần nhà vệ sinh đã nghe mùi khói thuốc nồng nặc bốc lên, quả thật, không nghĩ đến sức khỏe của mình thì cũng nghĩ đến sức khỏe của người khác chứ! Lan rút lại ý nghĩ thương tiếc trong đầu mình ngay sau khi thấy người đang phả khói nghi ngút là cô gái mặc chiếc váy trắng mình đã chọn trong shop của mình xung quanh đều là những cô gái trẻ nhưng vẻ mặt già dặn và sành sỏi. Nhìn thấy cô, Ngọc vẫn tỏ ra vẻ rất ư là bình thường và tiếp tục tán gẫu cùng các cô bạn của mình về 1 chàng trai đẹp mã hay gia cảnh giàu có nào đó.

Lan bước nhẹ qua đám con gái chơi bời đó rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh. Thoa lại 1 chút son, cô tự ngắm nghía mình trong gương rồi bước ra định gặp Nam. Lúc này, vẻ mặt của những cô bạn kia không còn thiện chí hay đơn giản là phớt lờ đi mọi sự vật xung quanh nữa mà ánh mắt của cả bọn sáng quắt lên người cô. Đúng là, những người muốn kiểm chuyện với mình đâu đâu cũng có... chỉ là thời điểm mà thôi. Lan cố bước thêm bước nữa để coi chuyện gì sẽ xảy ra với cô. Như dự kiến, Ngọc chặn tay trước mặt Lan. Lan khoanh tay chững hờ nhìn:

- Muốn gì đây?

- Không muốn gì cả, chỉ muốn nhìn mặt cô cho kĩ xíu thôi! Hút thuốc không?- Ngọc đưa bao thuốc ra trước mặt cô rồi kèm theo cái hột quẹt.

- Không, nhìn bao lâu đã đủ chưa?- Lan đẩy cánh tay trước mặt mình ra không thương tiếc.

- Chỉ muốn làm bạn cũng không được sao? Giờ cô muốn động chân động tay hay sao?

Cả nhà vệ sinh bắt đầu ồn ào tiếng cãi nhau của đám con gái. 1 dáng người thấp bé nấp sau cánh cửa cách âm thì thầm 1 mình:

- Phải báo cho Kiệt biết...

- GIỜ CÁC CÔ MUỐN GÌ ĐÂY?- Lan đứng trơ trơ nhìn đám con gái hung tợn trước mặt không có tí mảy may sợ hãi hay dao động.

- Nhìn kĩ thì cũng không đẹp lắm, thua tao 1 bậc. Đúng không?- Ngọc bật cái hột quẹt lên trước mặt Lan rồi cả đám ủa lên cười.

- Vậy sao? Tôi đã nói tôi đẹp hơn cô sao?- Lan cười khinh bỉ.

- À...- Cô ta hất cái hột quẹt gần mặt của Lan.- Lửa hơi nóng nhưng 1 lúc nữa sẽ không còn cảm giác đâu!

Dứt lời, cả đám vây quanh cô thành vòng tròn rồi ghì chặt lấy cô không cho chống đỡ. Thôi chết, đây là phòng cách âm, còn gì tệ hơn lúc này nữa. Tuy đã có học võ nhưng cả đám ghì chặt mình như vậy thì làm sao có thể chống đỡ đây? Chiếc hột quẹt mỗi lúc 1 gần, Lan lắng nghe được những thò thụt trên mặt mình sản lại và cái nóng của ánh lửa nhỏ le lói ngày 1 gần. Lan nhắm tịt mắt không dám nghĩ đến ngày mai mình sẽ nằm trong bệnh viện với khuôn mặt băng bó như thế nào.

Rầm 1 chàng trai đập cửa bước vào, Lan lảo lồi trong cổ họng, dù ai đi chăng nữa nếu cứu cô lúc này thì quả là chúa Jesu rồi. Đôi mắt đen sẫm lạnh quắt qua từng người con gái trong đây rồi liếc vào cô gái mặc chiếc váy đen đang ở giữa bị siết chặt tay chân. Các cô gái đang nắm tay của Lan buông ra không dám nhìn thẳng mặt người con trai này. Cái bật lửa trên tay Ngọc rơi xuống sàn. Cô lắp bắp:

- Anh... Anh.. Em...

- Anh em gì chứ? Tôi không quen biết cô!- Chàng trai lãnh từ mặc bộ vest tươm tất như muốn nói tôi sẽ xử cô sau rồi quay lưng lại...

- Lan... Lan... Em có sao không?- Nam lay vai cô. Là Nam ư? Lúc nguy cấp nhất cũng chỉ có Nam giúp cô thôi, Lan lắc đầu cười nhẹ. Nam ôm cô vào lòng, quả thật lúc này anh cũng rất đứng tim, nếu không có... Nam lắc đầu cố xua đi ý nghĩ trong đầu của mình rồi nói:

- Đi ra ngoài nào!

Lúc này... hình như có gì đó là lạ, 1 cảm giác khó tả, lo lắng đan xen vui vẻ đôi chút thì phải.

.....

Cô bạn đeo kính cận mặc 1 bộ quần áo hết sức bình thường, dáng vấp hơi gầy và nhỏ bé nhưng gương mặt lại rất xinh xắn và có 1 chút gì đó buồn buồn bí ẩn. Cô mặc 1 chiếc áo sơ mi trắng như kiểu áo trong của áo đi học cùng với cái yếm đùi, trông cô chẳng có gì giống với đi dự tiệc mà giống đi dạo phố hơn. Đôi tay run rẩy chìa ra trước mặt Lan:

- Minh... làm bạn nhé!

Lan nhướn mày có chút ngạc nhiên rồi nhìn Nam, anh gật đầu:

- Lúc này là do cô bạn này báo với anh đấy!

Lan nhanh chóng gật đầu, nắm lấy cái tay xanh xao

- Có chứ! Cảm ơn bạn về chuyện lúc này, nếu không có bạn mình chẳng biết mình sẽ ra sao!

Cô bạn gật đầu cười, nụ cười vẫn còn nét e dè và buồn bã của 1 cô gái chứa chấp nhiều nỗi niềm. Lan thấy vậy vỗ vai cô bạn mới:

- Bạn tên gì thế?

- Mình tên... Trang- Cô bán kính cận cúi đầu đáp nhẹ. * Lần thứ 2 sử dụng tên Trang =)) Winny tên Trang đấy!*

- Mình là Lan...

- Mình biết, mình là bạn cùng lớp. Lúc ban sáng... mình có thấy cậu.

- Vậy à? Vậy thì tốt quá từ giờ mình sẽ chẳng thấy cô đơn nữa rồi.- Lan cười út mắt, Trang cũng gật đầu hờ hợt. Còn Nam, chẳng hiểu sao anh thấy hình như đã gặp cô bạn này ở đâu rồi, anh tin tưởng cô bạn mới này tuyệt đối, từ trước đến giờ anh chưa bao giờ nhìn sai...

.....

Tại 1 căn phòng vắng vẻ, 1 đám con gái quỳ xuống dưới chân của 1 chàng trai, chàng trai có vẻ chẳng thương hoa tiếc ngọc và cũng là thể loại chẳng dễ dàng buông tha. Đôi môi mỏng buông lời lạnh lùng:

- Đừng để tôi nhìn thấy các người 1 lần nữa! Nhất là cô đó.- Cánh tay vung thẳng chỉ vào mặt của Ngọc, cô có vẻ sợ hãi và vừa khóc lóc xong. Tại sao Kiệt lại quan tâm đến chuyện này? Tại sao Kiệt lại biết cô đang hành hạ Lan trong nhà vệ sinh chứ!

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tiếp cận...

Trang cầm chiếc điện thoại lick vào nick facebook cũ của ai đó rồi bấm 1 dòng tin nhắn: EM YÊU ANH. Có lẽ cô đã đơn phương quá lâu, với số lượt tin nhắn cô gửi đã quá 365 tin nhưng cùng 1 nội dung. Nhưng không vội cất chiếc điện thoại vào túi. Cô nhắn thêm 1 tin nữa: Hôm nay em rất vui, em đã đủ can đảm để gặp anh dù em là 1 đứa cực xấu xí, sao anh cứ đẹp trai quá vậy? Anh cứ im thinh không trả lời em vậy? Anh không thích em cho lắm, em biết mà! Chỉ cần nhìn thấy anh là quá đủ rồi! Em lại còn được làm bạn với người con gái anh yêu, là Lan đó. Lan thật xinh đẹp và hòa đồng, chẳng bù với em. Em ganh tỵ thật đó nhưng rồi em chợt nghĩ, mình có là gì đâu mà ganh tỵ. Anh nhớ nhé! Đây là tin nhắn thứ 400 rồi đấy, 399 ngày, hôm nay em đã ăn gian nhắn 2 tin đây. – Xong, Trang cất lại chiếc điện thoại rồi nằm nhoài trên giường, cuộc sống thật chán ngán khi ông trời cho 1 người tất cả 1 người không có gì...

.....

Bà Vân đã chứng kiến mọi việc xảy ra trong phòng, tuy có hơi lo cho Lan nhưng điều này lại làm bà vui!?! Ít ra thì đứa con trai của bà đã làm việc theo bản tính và biết lo lắng cho cô gái đáng quan tâm hơn. Lan nói là có chuyện muốn nói nên đã hẹn bà ở phòng khách. Bà Vân bước vào:

- Có chuyện gì không cháu?

- Cháu nghĩ là mình sẽ có thể làm cho Kiệt nhớ lại bằng cách khơi gợi lại kí ức cháu biết. Bác hãy tạo điều kiện cho Kiệt tiếp xúc nhiều hơn với cháu.- Lan cười tự tin.

Bà Vân cũng rất tin tưởng cô nên gật đầu đồng ý, bắt đầu từ đâu đây nhỉ? Chung xe chẳng? Lan gật đầu chào bác rồi lại vào bữa tiệc.

Tiệc vui rồi cũng tàn nhưng trước khi tàn thì có gì đó đặc biệt, Kiệt cầm mic, bằng chất giọng trầm ấm của mình như lời nói thì rất thô lỗ:

- Cảm ơn mọi người đã đến dự sinh nhật của tôi, nhưng tôi nói cho có chứ chẳng cảm kích chút nào. Đây là buổi tiệc tôi không thể nào quên vì nó quá tệ nhạt nhưng tôi cần sự đặt sắc 1 chút. Những cô gái dưới đây có ai muốn làm bạn gái tôi hay không? Tôi vừa đá ban nãy... Lo sợ không muốn lên thì tôi sẽ chỉ mặt hoặc chọn ngẫu nhiên nhưng... không lâu đâu!

Lan nhủ mày nhìn tên kiêu ngạo đứng trên khán đài, đứng, đẹp và giàu thì có tất cả. Trang chỉ cúi đầu nhìn xuống sàn, cô chẳng quan tâm đến chuyện thiên hạ mà chỉ lo lắng đến cái sàn thì phải. Thấy vậy, Lan huyếch tay cô bạn 1 cái:

- Cậu chưa từng chú ý đến bọn con trai hay sao?

- Ừm... có chứ!- Trang nhìn Lan.

- Là ai vậy?- Lan hỏi.

Nhìn ánh mắt tò mò của Lan, Trang cười nhẹ:

- Là 1 người rất đẹp trai, giỏi giang cùng trường mình!

Lan nhủu mày suy nghĩ nhưng chỉ nghĩ ra 1 người là Kiệt. Lan hé mắt nghĩ ngờ:

- Là Kiệt sao?

Đôi mắt cô bạn nhìn Lan có chút kì lạ nhưng đang suy nghĩ chuyện gì rồi cũng ừm nhẹ. Lan lấy tay che miệng:

- Thật chứ? Cậu ấy không tốt đâu!

- Minh... mình không...

- Không nghĩ như tớ à?- Lan chen ngang lời nói của cô bạn. Trang định nói gì nhưng lại thôi bằng tiếng ừm nhẹ nhàng.- Dù sao đi nữa thì có cậu ở bên cậu ấy cũng tốt hơn, cứ lên thử đi!- Lan giục nhưng Trang chỉ lắc đầu không đáp.

Lan muốn cho cô bạn mới này 1 chút hạnh phúc khi có thể kề bên người mình yêu nên đã hét lớn:

- Ở đây có 1 người này có được không?

Mọi ánh mắt của đám đông đổ dồn Lan, cô bạn chỉ tay vào Trang, Trang chỉ nhìn dưới sàn không biểu hiện cảm xúc. Những ánh mắt hăm hực từ những cô gái muốn ngó mà chẳng được quay lại liếc xéo Trang. Trang chẳng quan tâm lắm mà mím môi tỏ vẻ bình thường. Kiệt nhủu mày nhìn cô bạn rồi tiến xuống nâng cằm của Trang lên nhìn cho rõ mặt. Ánh mắt buồn của cô bạn vẫn là 1 điều bí ẩn thú vị nhưng có vẻ lạnh lùng và không được sống động như thể xác sống. Có vẻ cô ta chẳng ham chăm chút vẻ bề ngoài của mình bằng chứng là bộ quần áo cô ta mặc rất tầm thường. Thả chiếc cằm của cô bạn ra, Trang lại nhìn xuống sàn mà không hé môi 1 lời. Lan nói:

- Cô bạn này vừa hiền, vừa xinh xắn vậy đủ chuẩn chưa?

Kiệt gắt gao nhìn cô, tiêu chuẩn như đây là đủ sao? Đã gặp 1 lần mà biết hung hay hiền à! Nhưng nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của Lan và muốn chọc cô tức điên nên cậu nhếch mép:

- Được, tiêu chuẩn cao hơn cô rồi!- Rồi xoay qua Trang.- Ngày mai cô sẽ làm bạn gái của tôi!

Trang chỉ gật đầu như con rối nên ngừng đầu đưa đôi mắt bí ẩn của mình nhìn quanh như kiểm tìm ai đó, phải chi, người đó có mặt ở đây. Lan khoanh cười rồi vỗ vỗ vai Trang. Trang cười nhẹ xã giao rồi xin phép ra về trước.

Lang thang trên con hẻm để ra về, chỉ 1 mình cô... Có tiếng bước chân ở ngoài sau lưng mình mỗi lúc 1 gần, cô ngấm chắc có chuyện không lành. Cô bạn đã nghĩ chắc chắn đây là 1 vụ trả thù đúng nghĩa do cô quá nhiều chuyện. Cô đứng lại không thèm nhìn đằng sau:

- Đánh đi, rồi tôi sẽ đi về! Xin hãy tha cho khuôn mặt và đôi chân tôi! Đây là lời thỉnh cầu thật lòng...

- Được thôi! Ai bảo mày thích nhiều chuyện...

.....

Trang cầm chiếc điện thoại lick vào nick facebook cũ của ai đó rồi bấm 1 dòng tin nhắn: EM YÊU ANH. Có lẽ cô đã đơn phương quá lâu, với số lượt tin nhắn cô gửi đã quá 365 tin nhưng cùng 1 nội dung. Nhưng không vội cắt chiếc điện thoại vào túi. Cô nhắn thêm 1 tin nữa: Hôm nay em rất vui, em đã đủ can đảm để gặp anh dù em là 1 đứa cực xấu xí, sao anh cứ đẹp trai quá vậy? Anh cứ im thinh không trả lời em vậy? Anh không thích em cho lắm, em biết mà! Chỉ cần nhìn thấy anh là quá đủ rồi! Em lại còn được làm bạn với người con gái anh yêu, là Lan đó. Lan thật xinh đẹp và hòa đồng, chẳng bù với em. Em ganh tỵ thật đó nhưng rồi em chợt nghĩ, mình có là gì đâu mà ganh tỵ. Anh nhớ nhé! Đây là tin nhắn thứ 400 rồi đấy, 399 ngày, hôm nay em đã ăn gian nhắn 2 tin đấy. - Xong. Trang cất lại chiếc điện thoại rồi nằm nhào trên giường, cuộc sống thật chán ngán khi ông trời cho 1 người tất cả 1 người không có gì. . . Cô cười vu vơ, chiếc áo sơ mi trắng giờ không lành lặn như ban đầu mà loang lổ máu. Cô đã đi trên đôi chân này để về, khuôn mặt trắng giờ xanh xao và tiêu tụy cổ kiềng nén cơn đau thể xác, Ngọc đã biết tin cô thông báo nên chuyện này quá bình thường. Cô đã bị đánh rất nhiều lần thì phải... Đếm không bao giờ hết được. Sao ông trời có thể cho ra đời 1 đứa ngốc nghếch và đau khổ này chứ!

Trang là 1 đứa con của 1 thương nhân cực kỳ giàu có, các bạn cũng lấy làm lạ vì cô bạn không trưng diện đúng không? CHI là cô không muốn đua đòi, ba cô đi công tác xuyên suốt chẳng ai ngó ngang đến cuộc sống của cô dù sống hay đã chết. Nhiều lúc cô đã nghĩ quẩn nhưng rồi lại thôi đó là lí do cô rụt rè ít nói...

.....

- Sáng mai mẹ muốn con đến đưa Lan đi học!- Bà Vân chống tay nhìn thẳng con mình đang hờ hững vuốt mái tóc.

- Tại sao?- Đáp lại giọng nghiêm chỉnh của mẹ mình, Kiệt chỉ trả lời qua loa với ý định không mong muốn.

- Đó là lệnh của mẹ!- Bà Vân nhấn mạnh.

- 1 cái lệnh không thể thực hiện. Con đi tắm đây! Hôm nay rất mệt rồi...- Phong đứng dậy vừa đi vừa cởi chiếc áo vest mình đang mặc ra chẳng thèm quay lại nhìn sắc mặt của mẹ mình đã chuyển biến xanh, đỏ, tím, vàng ngó nghĩnh ra sao. Có thể nói, cậu là 1 đứa chai lỳ và cực kỳ cứng đầu.

Bà Vân tức điên người phải lấy tay vuốt vuốt ngực cho bớt sự nóng nảy. Bà nhắc điện thoại gọi cho Lan. Lan cũng vừa tắm xong vừa lấy khăn lau tóc vừa nghe điện thoại:

- Dạ bác gọi cháu!

- Bác cũng rất muốn tạo điều kiện cho cháu và Kiệt tiếp xúc nhưng khổ nỗi nó gặp con là như lửa với nước, oan gia ngõ hẹp thì làm sao đây?

Lan mím môi suy nghĩ, đúng, giờ cũng không có lý nào thấy sang bắt quàng làm họ được. Phải làm sao đây, í dà, hơi khó... Hay là hỏi Nam nhỉ? Nhắc đến Nam mới nhớ, lúc này cô về 1 mình chẳng thấy Nam đâu từ lúc Trang về. Lúc trên taxi định gọi Nam xem sao nhưng lại quên. Miên man trong dòng suy nghĩ giờ cô mới nhớ ra là vẫn đang nói chuyện thông qua telephone với bác Vân. Lời nói rất mắc tiền mua mà ==”

- Đề con suy nghĩ chút, bác cứ yên tâm đi há!

- Ủ, vậy thôi nha.

Lan buồn điện thoại ra nằm nhòai trên giường, lúc trước cô và Kiệt có gì đáng nhớ nhất vậy? Ngoài che chở cho Kiệt ra thì chẳng có gì. CHI là kem dâu và coffe đen không đường. Ôi chán! Mà hình như... AAAAA... có rồi... Cứ bảo Lâm ra mặt bắt nạt Kiệt rồi mình sẽ ra giải cứu như Supper Spider Girl há há... Con bé ôm mặt cười sặc sụa không ngờ nó nghĩ ra kể hay hay hay hay hay oi là hay...

.....

Nam gác tay lên trán suy nghĩ, lúc Trang về cậu đã thấy có 1 đám con gái đi theo nên đã tò mò mà đi xem có chuyện gì không! Phía sau 1 cô gái yếu ớt là 1 sức mạnh phi thường, cậu đã tính chạy ra giải cứu nhưng trời đâu có cho anh làm con người tốt hoàn toàn đâu! Bước chân anh nửa muốn đi nửa muốn không, anh cứ chân chừ đó cho đến khi Trang nằm nhòai ra ra đất người be bét máu nhưng khuôn mặt cô vẫn buồn và bí ẩn như vậy không hề nhăn nhó hay khó chịu. Cô tự ngồi dậy tự bước đi dù lao đao trời đất cuồng quay. Không hiểu tại sao anh lại hối hận vì lúc này không ra giúp Trang. Có lẽ cô bạn biết có người chỉ khoanh tay đứng xem nên vừa ngồi dậy nổi đã đưa đôi mắt lạnh của mình về phía anh đang ẩn nấp rồi nhếch mép tự cười nhạo. Nụ cười đó dành cho anh hay cho cô? Anh và cô có quen biết hay sao? Cô gái này làm anh bận tâm quá!

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đôi mắt rắc rối. . .

- Tôi chưa từng bảo mình đang quen Kiệt mà! Buông tha tôi nhé, cảm ơn mọi người rất nhiều!- Nói rồi Trang đứng dậy xách chiếc ba lô trên chiếc ghế bên cạnh. Mì nóng nhưng chưa đủ nóng để lột sạch da trên mặt cô. Nam đứng chết trân nhìn cảnh tượng này, đáp lại sự ngạc nhiên của Nam chỉ là cái liếc nhìn nhẹ nhàng tựa gió thoảng. . .

.....

Nam cứ trắng trợn mãi không ngủ được, ánh mắt bí ẩn nhưng hình như đã trông thấy ở đâu rồi! Cực kỳ thân quen... Ánh mắt này có vẻ thiêu đốt mọi thứ xung quanh, ánh mắt oán trách giận hờn khiến anh thấy tội lỗi... Đang miên man trong dòng suy nghĩ thì anh nhận được cuộc điện thoại của Lan:

- Anh à ~!!!! Anh có số điện thoại của Lâm mà, đúng không? Cho em xin đi! Được không?- Giọng Lan nhõng nhẽo qua điện thoại. Nghe giọng nói của Lan làm anh thả lỏng cơ thể mình ra, có vẻ phấn chấn hơn đôi chút. Anh hỏi:

- Em cần để làm gì?

- Bí mật... hi hi hi... Cho em đi!

- Không nói anh không cho!- Nam ghẹo.

- Anh không cho em không nói đây!- Lan chu môi cãi lại đúng là phải thua thôi. Nam lúc này cũng chẳng có tâm trạng tìm hiểu chỉ muốn chớp mắt tí xíu cho bớt âu lo mệt mỏi nhưng thật ra đêm nay thì không thể. Anh nói rồi cúp máy ngang:

- Đợi xíu, anh nhắn qua cho... Bye em... .

- By..e- Tiếng bye chưa kịp trọn vẹn thì Nam đã tắt máy làm Lan hụt hẫng. Nam chưa bao giờ tắt máy trước. À mà quên hỏi xem Nam lúc này đã ở đâu nữa, cô chỉ về có 1 mình, tại sao anh lại bỏ cô 1 mình chứ! Quả thật, cô có chút giận dữ nhưng Nam có chuyện gì mới như vậy...

Có tin nhắn, tiếng chuông tin nhắn vang lên, Lan nhanh chóng xem, anh đúng là tài, số điện thoại ai cũng có kể cả những thành phần bất hữu của trường. Nhấn nút gọi, sau những tiếng chuông dài nhàm chán vang lên thì cũng có tiếng người bắt máy:

- A lô, giờ này mà còn ai gọi thế?- Giọng 1 cô gái nói qua điện thoại. Lan nuốt nước bọt cái ực, cô đoán là họ đang có gì đó không trong sáng giờ này,

coffee đèn mờ không chừng. Cô nói khẽ:

- Cho mình hỏi số này có phải là số điện thoại của Lâm trường Minh Đăng không ạ?

Lâm ngồi xem ti vi nghe thấy giọng nữ có vẻ quen nhưng ngờ ngợ không ra quay sang hỏi cô gái:

- Ai vậy? Tôi đây!

- Phải, cô tìm anh ta giờ này có gì không?- Giọng cô ta bắt đầu khó chịu.

- À, ờ, tôi là Lan. Nói với anh ấy như vậy nhé!

Lâm nhúm mày, Lan nào??? là cô tiếp viên quán bar hôm qua anh vừa đá à? Ngộ nhỉ? Có chuyện quay lại vang xin này nữa sao? Lâm cầm điện thoại nói chuyện thẳng thừng:

- Chúng ta đã chấm dứt hôm qua rồi, tại sao cô lại gọi điện cho tôi lúc này!

Trên đầu Lan lúc này là những dấu chấm hỏi to đùng bay bay lượn lượn, không thể tin nổi! Bị đá sao? Đôi mắt cô bạn thành 2 vạch ngang như thế này =.=... Lan nói nhẹ:

- Ngọc Lan, con của hiệu trưởng, du học cách đây 4 năm. Best friend của Kiệt đó, còn nhớ chứ!

Đúng là giọng nói này của cô gái đáng yêu ấy. Lâm như không tin vào tai mình nữa, cậu trả lời:

- Tôi nhớ! Cậu gọi tôi có gì không?

- Tôi có việc nhờ cậu giúp, nghe nè! Quan trọng lắm đấy nhé...

Bị bỏ xó, cô bạn cạnh Lâm nũng nịu:

- Anh... đừng trả lời cô ta nữa...

- BIẾN...- Tiếng Lâm quát...

Lan lập tức im thinh, trời ơi, số cô xui đến vậy sao? Vừa mới gọi cuộc đầu tiên đã nghe quát mắng to tiếng trong điện thoại rồi. Cô gái kia mừng thầm trong bụng, chồm lên ôm Lâm:

- Đúng là em vẫn quan trọng nhất anh nhỉ?

- QUAN TRỌNG CÁI CON KHỈ HỌ, TÔI BẢO CÔ BIẾN ĐẤY, TÔI CHO CÔ 2 PHÚT...

Cô gái kia đột nhiên nổi da gà và lạnh sau gáy vì ánh mắt sắc như dao của Lâm ghim vào mình, 1 mặt sợ vì Lâm sẽ hành hạ cô chết mất thôi. 2 phút có lẽ là quá nhiều. CHi trong vòng 10s đã không thấy bóng dáng cô ta ở đâu nữa, đúng là nhanh như sấm. Lâm quay lại về mặt tươi tỉnh:

- Cậu nói đi, tớ sẵn sàng nghe nè...

Rầm tiếng Lan ngã xuống giường. COn người đa nhân cách nhỉ? CHóng đáng sợ cũng chóng hiền lành, tóm lại là như chong chóng. Lan nói nhanh vào vấn đề với cục u trên đầu:

- Tôi muốn nhờ cậu bắt nạt Kiệt như năm đó.

1s im lặng, Lâm hỏi:

- Để làm gì?

- Tôi muốn gọi lại trí nhớ cho cậu ấy. Lúc cậu bắt nạt thì tôi sẽ ra giải cứu.- Giọng nói của Lan vẫn ngây thơ.

- Cậu ta có còn như trước đâu mà bắt nạt với không?- Lâm nói, lăm lăm, cậu nghĩ đến 1 chuyện gì đó rồi chờ câu hỏi tại sao của Lan. Đúng như dự kiến, Lan hỏi:

- Tại sao?

- À mà thôi, không có gì, mai tôi bận rồi nên sẽ cử 1 số tay sai đi... Địa điểm?

- Trên đường đến trường... Cảm ơn cậu... Bye, have a nice dream...

- Bye, you too.- Lâm bỏ điện thoại xuống nằm thẳng ra giường, oimeoi, Lan vẫn ngây thơ như lúc nào. Những năm đó không tại cậu thích cô bé thì đánh luôn cả cô bé rồi... Nực cười hơn là bắt nạt Kiệt như lúc trước... không cần nói nhé... để thử sự phản ứng của những đứa núp bóng Lâm này xem sao.

Đầu tiên, Toàn. Lâm nhắc điện thoại lên gọi:

- Toàn, ngày mai mày chặn đường đánh thằng Kiệt giúp tao nhé!

- Xin Lâm đừng có bắt Toàn đi bây giờ nha, xin Lâm đừng, xin Lâm đừng bắt Toàn phải chết sớm nha, xin Lâm đừng...

Tiếp theo, Trung.

- Ngày mai em có việc bận, má em đang bệnh nặng, ở tận Cần Thơ lận.

Kế đến, Nhật.

- Anh nói sao ạ? *Cúp máy*. Pm lần 2: Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Đã rất nhiều tên rồi mà chẳng ai dám ra mặt. Để rồi xem... Ngày mai ra sao...

- Bác ơi, bác làm thùng bánh xe của Kiệt đi bác, tốt nhất sáng mai cho cậu ấy đi bộ, nhé!

Không cần nói ra cũng biết tổng câu trả lời của bác rồi... Là lá la... Lan nằm lên giường và bay vào giấc mơ...

.....

Sáng sớm Lan đã trực ở quán nước ven đường và hẹn Lâm ở đó, quả thật, Lâm làm việc có hiệu quả. Máy bả hàng nước cứ túm tùm bàn bạc xì xầm xì xỏ về 1 bộ phim Hồng Kông mới nổi. 1 đám côn đồ, có thể gọi là tạm tạm, mặt mày méo xệch, giờ mới biết làm mặt quỷ mới là cách răn đe đáng sợ nhất. Loáng thoáng, tưởng đi kênh kieu và lỗ mũi của Kiệt xuất hiện, cậu cho tay vào túi, khuôn mặt vẫn lảng tử nhưng đi bộ. Chắc là đang định bắt 1 chiếc taxi, Lan nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng làm người hùng trong nháy mắt. Lâm đứng đằng sau điện thoại 1 tên:

- Tụi bây không nghe lời tao thì coi chừng.

Tụi con đồ nuốt nước bọt cái ực, hôm nay trong khẩu khí của Kiệt không được tốt lắm, xui xẻo rồi. Con xe yêu quý của cậu bị chính tay mẹ đẻ nó sát hại, mẹ cậu đã đâm thùng nó bằng con dao chặt thịt, điều đó cũng có nghĩa là mẹ cậu đã đâm 1 nhát dao chí mạng vào người cậu. Kiệt hậm hà hậm hực, nếu không phải là mẹ cậu thì kết cục hơi... bị thảm rồi...

1 tên run rẩy lập cập bị xô ra đầu, tên ấy thảm khản... A di đà phật, A men... Lan núp đằng sau bóng cây trực hờ nhào ra... Có lẽ 2 vị đáng tội cao vẫn chưa thức nên không nghe lời thỉnh cầu của hắn rồi. Kiệt bẻ tay rôm rốp, dù chưa biết mục đích của bọn chúng là gì nhưng nhìn mặt thấy ghét nên đánh trước đã.

Bình, bốp, chát, đùng đùng, bằng bằng, ỳnh chéo... Lan núp sau bóng cây mà há hốc mồm, cả tổ ruồi cũng có thể di cư vô miệng của cô ta mà sinh sôi nảy nở, khi chúng già sẽ quay lại cảm ơn chiếc tổ ấm cúng. Chưa đầy 2 phút cả đám đã nằm liệt trăn có thể chưa xung trận đã chạy biến, có tên chưa kịp chạy đã bị nắm nên đành ôm mặt đường đời...

Hà hê xong, tâm trạng Kiệt thoải mái hơn 1 chút nên bắt 1 chiếc taxi đến trường. Lan vẫn đứng đó ngơ ngê, Kiệt thật dũng mãnh. Ngưỡng mộ 1 phút. Lâm cười chiếc xe đến chặn đường Lan:

- Lên đi, tôi chờ cậu.

Các bạn có lẽ đang tưởng tượng Lâm bặm trợn như thế nào nhưng không hề, cậu rất baby, giống 1 đứa cấp 2 nhưng thân hình cũng trạc Kiệt, càng quậy thì càng đẹp, chân lý mới của Lan nghĩ ra nhưng không hoàn toàn đúng. Nam vẫn là Mr Right của cô.

.....

1 cô gái đi qua thẳng tay hất vào mặt Trang tô mi cô đang ăn dở. Trang lấy tay gỡ từng sợi mi trên tóc. Mọi người trong căn tin không phản ứng nhưng chăm chú nhìn cô, đúng lúc đó, Nam đi vào. Trang hỏi cô bạn lúc này:

- Sao cậu làm vậy chứ?

- Tôi... lờ tay.- Cô ta khoanh tay trả lời

Không ai nói thì Trang cũng quá rõ sự việc ngày hôm nay là sự bông bột của Lan tối qua. Thì ra là ganh tỵ khi Kiệt quen cô. Trang nói tiếp:

- Tôi chưa từng bảo mình đang quen Kiệt mà! Buông tha tôi nhé, cảm ơn mọi người rất nhiều!- Nói rồi Trang đứng dậy xách chiếc ba lô trên chiếc ghế bên cạnh. Mì nóng nhưng chưa đủ nóng để lột sạch da trên mặt cô. Nam đứng chết trân nhìn cảnh tượng này, đáp lại sự ngạc nhiên của Nam chỉ là cái liếc nhìn nhẹ nhàng tựa gió thoảng. . .

Trang rửa mặt thật sạch rồi nhìn vào trong gương:

- Khuôn mặt đã cầu xí giờ còn lan đồ sùng phù... Thật sự... Quá xấu xí quá!!! làm sao để anh chú ý đến em đây?

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Giải thoát

- Không tin tôi cũng được... Tôi sẽ chứng minh mình trong sạch...

.....

TRang bước vào lớp với những ánh nhìn tò mò soi mói. Trang vẫn giữ nguyên khuôn mặt không cảm xúc. Sao họ không đặt mình vào vị trí của cô mà suy nghĩ. Cô hoàn toàn không thích Kiệt, đó chỉ là sự ngụy trang mà thôi. Ganh tỵ với cô đến mức đó sao? Họ thì có bằng đảng bè phái nên khi quen Kiệt họ vẫn ung dung bình thường, trên môi còn nở nụ cười tươi rói rói, rồi liếc nhìn những đứa con gái xung quanh đang hăm hực tức mà chẳng làm gì được. Còn cô, 1 đứa biệt lập trong lớp. Cô thu mình trong vỏ bọc bí ẩn. Chẳng ai có thể hiểu cô đang nghĩ gì và gia cảnh thế nào. Cô lấy đó làm mừng, vì biết đâu, thân thể cũng là 1 cái tin đáng chú ý.

Nam đi vào lớp rồi bước về phía cô bạn:

- Anh hỏi chuyện 1 chút!

Cô gật đầu rồi đi ra. Có chuyện gì quan trọng nên Nam mới quyết định nói chuyện với cô như thế. Nam hỏi:

- Em có phải là Trần Thiên Trang ở facebook cũ của anh đúng vậy không?

Trang đưa đôi mắt rộng bí ẩn của mình nghiêng đầu nhìn anh:

- Chuyện đó có quan trọng không ạ?

- Không, chỉ là...

- Trần Thiên Trang là 1 đứa mập, rất xấu xí... rất giống em...

Anh quan sát từ đầu đến chân của Trang, cô bạn này rất ốm yếu, làn da trắng nhợt nhạt thiếu sức sống nhưng bù lại, khuôn mặt vừa xinh xắn, vừa có hồn, nhất là điểm bí ẩn của đôi mắt khiến người ta tò mò. Nam nói:

- Em không hề béo!

- Có đấy, em chính là cô ấy, sao ạ?

Nam mỉm cười, cô chính là cô gái luôn luôn chia sẻ mọi chuyện với anh từ vui đến buồn. Cô chủ động chat với anh vào 1 ngày mưa khi máy bay đưa Lan đi Mỹ vừa hạ cánh. Facebook là hình trắng không để avatar. Anh cũng đồng ý reply lại. Cô bé đó rất vui tính, đôi lúc cô lại gọi cho anh kể những mẩu truyện vui mình vừa đọc được để anh cảm thấy ổn hơn. Anh nghĩ rằng, cô là 1 người luôn luôn sống vui vẻ với nụ cười thường trực trên môi chứ không phải cô gái chứa chấp nỗi niềm như vậy. Nam nói:

- Em không hề xấu, em thực rất đẹp.

- Xấu theo cách anh nhìn nhận đứa đã từng rủ rê anh đi coffee... Anh đã nói với bạn anh như thế nào thì tôi đã nghe hết. Tôi đã lầm, điều bây giờ tôi có thể làm là hận anh không xiết. Tôi đau biết bao nhiêu, giờ thì khác rồi. Không còn gì để nói nữa, tạm biệt anh.

Là anh đã làm sao? Anh tự cười nhạo sự non trẻ và bông bột của 1 đứa lớp 9 năm ấy để bây giờ anh chẳng thể nào có người quan tâm chia sẻ mọi vui

buồn. Anh không đủ dũng cảm để vào lại facebook cũ của mình khi con bé ấy đã hỏi anh chuyện này. Anh đã sai, tâm hồn cô bé đó rất đẹp. ANh đã nhận ra trong đêm qua.

.....

- Sao không đi học mà lại đưa tôi đến đây? Hôm nay tôi phải đi học đó!- Lan nhú mày nhìn tấm bảng để chữ Bar Club.

- Đừng giả nai, hôm qua đã cúp rồi còn gì? Thêm hôm nay có sao đâu hả, con gái hiệu trưởng. Lan nhìn hấn cái mặt khinh khỉnh, công nhận, con mẹ xấu lạ luôn =)).

- Đi nào!- Lâm nắm tay Lan vào nhưng cô bé giằng ra rồi giờ nắm đấm lên:

- Đừng có mà lợi dụng, tôi không ngốc đâu!

- Chặn đường làm hiệp nữ là 1 chuyện ngốc của cô rồi đó bé ranh à!- Lâm kê sát mặt Lan rồi cười. Lâm đẩy cửa vào quán, đã có bạn hấn chờ sẵn thì phải. Có 1 tên Lan nhận ra, hình như là Thành thì phải. Cậu đứng ở trung lập. Lan lắc đầu ngoa ngoác, không khí trong đây quả thật xàm uất và khó chịu. Thành nhìn nó cười:

- Chào con gái hiệu trưởng!

- Chào, con trai chủ tịch Quang!- Lan cũng cười nhưng có vẻ là đối đáp lại Thành.

- Don't worry, she will go out soon.- Lâm cười.- Ra mắt tụi màu vậy được rồi, hàng đẹp đủ tiêu chuẩn của đại ca rồi nhé! Tao đi học, không thi hiệu trưởng kiện tao tôi bắt cóc con gái ngài.

Lan liếc Lâm, quả thật, đi chung với tên này cực kỳ ức chế, bao nhiêu năm nay vẫn không thay đổi. Nói rồi Lâm nhanh chóng cầm tay Lan đi thẳng ra xe rồi phóng ga. Lan bất ngờ quá ngã ập vào người hấn để tìm chỗ bám,, hấn cười ma mãnh:

- Lưng tôi vững chãi nhỉ?

- Anh đừng có rú ga như thế! Tôi không phải hạng con gái đam mê tốc độ như con trai các anh đâu.- lan nói to để lấn át tiếng ga đang gào thét.

Lâm giảm tốc độ lại, Lan nhan chóng buông tay ra.

- Cô không để tay ngay chỗ lúc này thì xe sẽ rú ga tiếp đấy.- Vậy là không thoát được rồi, Lan chuyển chủ đề:

- Tại sao lúc này anh nói cúp cơ mà!

- Có quá nhiều thằng nhìn cô, tôi thấy không thoải mái.- Lâm đáp, chiếc xe lần này không rú ga như lúc này mà nhong cả bánh đầu, Lan sợ quá đành ôm hấn cứng ngắt, đúng là quý quá!

Đến trường, hấn đỗ xe ở nhà xe rồi nắm tay Lan đi vào, cô bạn cố giằng ra nhưng không được, Lâm cười:

- Giằng ra thì cẳng đau tay chứ được lợi gì đâu cô bé!

Thế là Lan đành buông xuôi không giằng nữa, những câu nói của hấn thật lợi hại. Đúng lúc, Kiệt đi ngang, đôi mắt lạnh liếc nhìn xuống đôi bàn tay đang nắm chặt lại với nhau. Lan khẽ thở dài, cậu sẽ đi qua như chưa từng quen nhưng cậu ta đang tiến về phía Lâm. Cậu giăng mạnh cánh tay của Lan ra rồi nắm lấy. Hình như cậu đã dùng 1 lực rất mạnh để có thể giành lại cô bạn.

Lam vò nhẹ mái đầu, cười cợt:

- Gì đây cậu bạn?

- Bạn bè gì ở đây?- Kiệt liếc xéo.

- Thì ai bảo là bạn bè chứ?- Lâm đưa ánh mắt không thiện chí.- Giằng ra có ý gì đây?

- Ý gì? Không thấy tôi đang nắm tay cô ấy hay sao?- Kiệt giờ tay Lan lên. Lan nãy giờ há hốc mồm đứng hình, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Cô đang tỉnh hay mơ đây? Kiệt đang nắm tay cô.

- Cậu đang tranh giành với tôi cơ à?- Lâm nói, có vẻ đã bức mình và không vui.

- Không, nếu là của tôi thì sẽ là của tôi, mặt khác, tôi đã mượn tạm, rồi sẽ trả.- Nói xong, Kiệt nắm tay Lan lòi đi không mấy may để ý đến Lâm ở phải sau. Lâm cười, mất trí rồi mà vẫn thú vị phết. Cậu không đi học mà đi thẳng lên sân thượng.

Ra sau vườn trường, Kiệt buông tay Lan ra, cô bạn đến giờ mới hoàn hồn xoa xoa cổ tay đã đỏ ửng lên vì sự giành giật của 2 cậu con trai như món đồ. Cô hần học:

- Cậu đang làm gì vậy? Chẳng phải cậu nói rất ghét tôi hay sao?
- Ừ thì ghét, như trướng mắt quá phải làm vậy thôi!
- Tại sao trướng mắt?- Lan hỏi.
- Tại không thích!
- Tại sao không thích?
- Tại tôi ghét!
- Tại sao lại ghét?
- CÔ đang chơi trò hỏi tôi hay sao vậy?- Kiệt bức xúc.
- Tò mò thôi! Hết chuyện thì tôi lên lớp.- Lan xoay người bước đi. Đi được 5 bước thì nghe tiếng Kiệt ở đằng sau:
- Tôi không nhớ cô là ai nhưng tôi có linh cảm cô là của tôi! Hãy làm tôi có thể nhớ chuyện trước đây!

Lan xoay người lại đáp:

- Của cậu thì không phải rồi nhưng tôi sẽ giúp cậu!

Nói xong, Lan chạy đi mất còn Kiệt với khu vườn hiu quạnh, tại sao cô ấy luôn lẩn quẩn trong tâm trí cậu chứ! Thật khó chịu!

.....

Ra về, Lan sắp xếp tập vở chuẩn bị đi xuống, Kiệt nói có chuyện cần nói nên Lan cũng gật đầu, vừa đi vừa nói. Kiệt cho tay vào túi, vừa định mở miệng bắt chuyện thì... *Véo* chậu hoa trên lan can rơi xuống nhắm vào Lan, cậu xô cô ra ngoài. Chậu hoa vỡ tan tành. Có người đã âm mưu làm chuyện này! Cậu nhanh chóng chạy lên lầu xem ai cả gan làm.

Trang lúc này mới xách ba lô đi ra, khẽ liếc nhìn cô bạn đang đứng nhìn mình cười nhếch mép. Lại trò vu khống, chậu hoa bên lan can giờ chỉ còn 1 ít đất bên dưới, có lẽ đã tiếp đất tan tành. Trang nghe được tiếng bước chân chạy gấp gấp lên đây. Cô bạn xa lạ lúc này mới chạy hun hút đến cuối hàng lang rồi rẽ xuống cầu thang ở phía sau. Kiệt vừa lên thì đã thấy Trang đứng đó, Lan mở to mắt nhìn cô bạn, có mơ họ cũng không ngờ là Trang làm. Hôm qua, Trang đã giúp họ còn gì?

- Là cô làm?- Kiệt hỏi.
- Làm gì cơ? Thả rơi chậu hoa à?- Trang đáp, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh.
- Tại sao cậu có thể làm như vậy? Tôi đã tin cậu vậy mà...- Lan lắc đầu không hiểu.
- Là cậu đang không tin tớ.- Trang đáp.
- Cô đừng nói nhiều nữa, chính cô đã làm chuyện này, tôi không để yên đâu!- Kiệt đi lại gần cô bạn. Trang nép vào thành lan can rồi leo lên:
- Từ đây xuống dưới cũng chỉ là 2 tầng. Từ nhỏ đến giờ tôi chưa hề nói dối hay làm hại bất kỳ ai. Vì cô mà hôm qua mạng sống của tôi cũng chỉ tạm bợ. Cô là người mà tôi chủ động làm quen trong lớp, bởi vì cô ngoan hiền. Nếu hôm qua tôi không báo thì cô đã chết trong nhà vệ sinh rồi. Cô có biết hôm qua Ngọc đã hành hạ tôi thế nào không? Cô ta ần từng nhát dao lên người tôi. Tôi cũng chẳng màng, tôi tự lè thân mình về. Tôi không than phiền với ai. Vì sự bông bột của cô mà ban sáng tôi đã ăn 1 tô mì vào đầu bởi danh nghĩa là bạn gái của hân. 2 người muốn tôi nói gì nữa đây? Tôi chịu đựng đủ rồi. Mọi thứ chấm dứt. Không tin tôi cũng được... Tôi sẽ chứng minh mình trong sạch...- Nói xong, Trang ngã người ra phía sau rồi thả lỏng cơ thể rồi thành lan can. Bây giờ là lúc cô thanh thản nhất.
- Đừng mà!- Lan hoảng hốt nhìn Trang rơi xuống...
- Tôi đã là cô nhi từ bé dù cha mẹ tôi còn sống. Còn các cô, các cậu chỉ là những công tử, tiểu thư chưa được ném đau khổ. Chỉ có cái chết mới giải thoát được cho tôi.
- ĐỪNG!- Nam hoảng hốt chạy ngay xuống sân. Cô gái bé nhỏ đã nằm đó bê bết máu. Cậu hoảng loạn gọi xe cấp cứu. Lan ngã quỵ xuống nên đất khóc ngất, là cô đã không tin tưởng, cô không níu giữ Trang lại, tại sao cô có thể làm vậy với Trang?

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tổ tình. . .

- Trang đã nộp đơn xin thôi học và ba mẹ của bạn ấy đã đồng ý.- Cô chủ nhiệm thông báo với lớp, mọi người vẫn im lặng làm chuyện của mình, duy chỉ có 2 người trong lớp hiểu rõ.

Trang được đưa đến phòng cấp cứu. Sau 1 tiếng đồng hồ ở trong phòng bệnh, bác sĩ đi ra:

- Cô ấy không có gì nặng chỉ là ức chế thần kinh do nhận quá nhiều cú sốc trong 1 ngày nên mới đại đột như thế!

Nam gật đầu, cảm ơn Chúa, không thì cậu đã có lỗi lại càng có lỗi hơn. Lan vẫn còn ngoài phòng chờ đôi tay xiết chặt vào nhau run cầm cập. Cô vẫn nhớ như in ánh mắt Trang nhìn cô, vừa tức giận vừa đau xót. Trang không có làm việc gì hại cô, nhất là lấy đi tính mạng như thế, chỉ là, cô nhận ra quá muộn màng. Kiệt đứng đó dựa vào tường không có vẻ quan tâm cũng như lo lắng đến cô bạn gái hôm qua không được ai chấp nhận.

Sau 6 tiếng ngủ vùi, Trang tỉnh dậy nhìn xung quanh, khuôn mặt lạnh băng không chút cảm xúc. Giờ đã khuya, cả bệnh viện đã ngủ. Cô xoay người ra ngoài, Nam đang ngồi ngủ cạnh cô. Khuôn mặt anh lúc ngủ rất đẹp trai, rất bình yên. Trang đưa tay vuốt nhẹ mái tóc ấy, đôi mắt có chút long lanh. Trời không cho cô chết ngay bây giờ tức là ông muốn dày vò cô hơn. Người con trai bên cạnh cô đã làm cô đau hết lần này đến lần khác vậy mà cô cứ yêu thương, tại sao cô không thể hận anh ấy? Cô khẽ khàng đắp chăn lên người Nam rồi bước xuống giường bệnh. . .

Ánh nắng xuyên qua khung cửa bệnh viện đã khép 1 nửa cửa vì cái rèm trắng. Nam nheo mắt, trời đã sáng. Trên người anh có chiếc chăn của bệnh viện, chắc hẳn là Trang đã đắp lên người anh. Anh đảo mắt nhìn quanh, không thấy cô ở trên giường nữa. Anh nhanh chóng chạy xuống nơi sắp xếp phòng. Anh hỏi cô gái đứng đó trong hơi thở gấp gáp:

- Bệnh nhân Trần Thiên Trang phòng 304 đã đi đâu rồi?

- Anh chờ xíu nhé!- Cô ta dò tên.- Trần Thiên Trang đã thanh toán tiền viện phí và xuất viện lúc 12 giờ tối qua rồi ạ.

Nam đứng đó, vô đầu. Là anh đã ngủ quên, cô muốn tránh mặt mọi người đây mà. Nam đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

- Mày nói mày muốn nghỉ học?- 1 người đàn ông trung niên, khuôn mặt từng trải qua nhiều gian khó hỏi bằng giọng trầm trầm với vẻ ngạc nhiên nhìn đứa con gái đang quỳ dưới đất. Người con gái gật đầu, đôi mắt nhìn xuống sàn.

- Mày nghĩ sao mà đòi tao chấp nhận hả?- Ông ta cầm cây roi trên bàn lên.

- Dù ông không cho tôi vẫn nghĩ.-Đôi mắt lạnh ngược lên nhìn ông ta. Ông ta tức giận đánh cái roi và vai cô gái chẳng chút thương tình, tuy trên lưng còn dán băng gạc cho vết rách như ông vẫn nhắm vào cổ đó mà đánh. Vết thương rách ra máu loang ướt đầm miếng băng gạc. Giương mặt xanh nhợt nhạt không chút nhú mày hay nhăn mặt, cũng chẳng đáp trả lại.

- Tao tốn tiền tốn bạc ày đi học mà mày định nghĩ như thế này à? Mày có phải là con người hay không?- Ông đánh tới tấp 2 3 cái vào chỗ vết thương lúc nãy.- Trường học dạy mày hỗn hào với cha mày như vậy à?- Vừa nói ông vừa vung roi chan chát vào cô gái. Cô gái chỉ ngồi đó chịu đựng, nước mắt tuột vào trong vì cô còn nước mắt đâu nữa mà khóc? Mọi chuyện đã chấm dứt từ 3 năm về trước, 1 đứa con gái yếu đuối yếu đời để trở thành 1 đứa con gái lạnh lùng, khinh rẻ sự cay nghiệt của cuộc sống.

Cô lấy trong túi sách ra 1 cái thẻ tí dụng đặt lên trước mặt mình. Cô nói:

- 3 năm nay, tiền ông chu cấp cho tôi, tôi không xài 1 xu mà tôi đã tự làm ra. Ban đầu, tôi chỉ chờ mẹ mua cơm về ăn, còn lớn hơn tí nữa, tôi nhận thức được ngoài ăn thì còn phải xài tiền bạc, tẻ61 nên, tôi đã đi làm phục vụ bàn ở 1 quán ăn. Đến bây giờ thì tôi đang làm chờ 1 quán bar trong thành phố với công việc pha chế nhẹ nhàng.- Nói rồi, cô dập đầu trước ông ta 1 cái.- Ông xem như đây là cái dập đầu cảm ơn ông đã nuôi tôi lúc trước. Kể từ ngày hôm nay, tôi và ông không còn là cha con nữa. Ông yêu tiền hơn tất cả mà, tôi sẽ cố gắng làm việc thật chăm chỉ để trả lại số tiền lúc trước. Chào ông!- CÔ gái ấy đứng lên xoay người bước vào phía cửa. Người đàn ông tức giận:

- Mày có gan thì đi luôn đi đừng trở về ngôi nhà tao đã mua ày hay ngôi nhà này. Rồi tao sẽ chống mắt lên xem mày lại phải quỳ lại tao lần nữa.

- Hôm nay thế là đủ rồi, ông xem tôi có phải làm ăn mày không đã. . .

Cô gái đẩy cửa ra ngoài, 1 người đàn bà xa lạ đi ào đụng trúng cô ấy, lại là 1 người đàn bà lạ vô gia cư xin ở nhờ nhà của ông ấy để trả ơn bằng cách lên giường. Cô nhếch mép. Đón 1 chiếc taxi gần đó, cô xách chiếc va li mang theo quần áo và những đồ dùng cần thiết của mình, cô đi khỏi thế giới này. Cầm chiếc điện thoại trên tay, cô lại bấm vào facebook của ai đó, nhấn nhanh 1 dòng tin cuối cùng:

- Cuộc sống của em lúc này có vẻ sẽ tốt đẹp và bận rộn hơn, em sẽ không có thời gian nghĩ đến anh và có lẽ ngừng yêu anh. . . Tạm biệt nhé tình yêu đầu của em. . .

Cô ấy nhỏ cật điện thoại vào túi xách, lúc này máu từ vết thương lan ra khá nhiều, ướt đầm vai áo màu trắng. Người tài xế thấy vẻ mặt cô không ổn thì lên tiếng:

- Cháu có cần tôi đưa đến bệnh viện hay không?
- Dạ không ạ, cảm ơn.- Cô gái nhỏ cười nhẹ hiền lành, khác hẳn khuôn mặt lạnh lùng ban nãy.
- Hình như vừa bỏ nhà ra đi hả??- Người tài xế đặt câu hỏi.
- Vâng, đó không phải nhà của cháu đâu ạ. Chú đưa con đến nhà trọ Hoa Lan hé. Con sẽ ngủ ở đó tối nay, mai con sẽ đi kiếm chỗ ở dài hạn.
- Tôi biết 1 chỗ này, nhà trọ hơn nhỏ nhưng khá thông thoáng và giá rất rẻ hàng tháng. Tôi đưa cháu đi được không?
- Chú đưa con đến đó đi! Con cảm ơn chú!- Trang ngã người vào ghế tựa, có vẻ cuộc sống đã bớt khắc nghiệt.

.....

Trang đã nộp đơn xin thôi học và ba mẹ của bạn ấy đã đồng ý.- Cô chủ nhiệm thông báo với lớp, mọi người vẫn im lặng làm chuyện của mình, duy chỉ có 2 người trong lớp hiểu rõ. Lan mỉm cười, Trang đang tránh mặt mọi người. Kiệt không nói gì chỉ nhìn Lan khó hiểu rồi thôi.

Tan học, Nam đi xuống lớp Lan, Lan và Kiệt đang chuẩn bị đi về, anh hỏi:

- Trang đã thôi học?
- Vâng, cô chủ nhiệm vừa thông báo với lớp ạ!- Lan buồn rầu.- Tất cả là tại em- Đôi mắt Lan óng ánh nước sắp khóc.

Nam chỉ gật đầu rồi thôi. Đúng lúc đó, Lâm đi ngang qua, vỗ tay bôm bốp:

- Hay thật, chuyện của các người cứ như tiểu thuyết ấy. Còn bây giờ, cô đi với tôi.- Lâm đưa bàn tay chuẩn bị nắm cánh tay của Lan rồi lại thôi, anh chỉ nhìn Lan rồi đi.

- Thôi ngay! Tôi đã cảm cậu đụng vào cô ấy rồi mà!- Kiệt nắm lấy tay Lan. Thấy vậy, Nam lùi lại phía trước:

- Tôi là anh cô ấy, tôi sẽ đưa cô ấy về...- Cả 2 cùng đi ra xe bỏ lại 2 tên cứng đầu nhìn nhau, có vẻ sẽ có đánh nhau. . .

1 tháng sau, . . .

Mọi người đã quên hết chuyện của Trang, mọi thứ như được xóa sạch chỉ trong 1 tháng. 1 buổi sáng chủ nhật đẹp trời, Nam chuẩn bị thông báo 1 tin rất quan trọng thì phải, cứ bảo Lan phải đến quán Ice Coffee. Lan đón taxi đến đó. Nam đang ngồi trong 1 góc của quán, chưa gọi món, Lan đi vào.

Nam đưa cô 1 đĩa bông hồng thật to và đẹp, anh chỉ nói 2 chữ cho em. Lan gật đầu cười. Người nhân viên ra hỏi 2 người dùng gì, Lan vẫn vậy là kem dâu, anh thì 1 ly coffee ít đường chứ không phải hoàn toàn không như Kiệt, nhắc tới Kiệt, Lan tự dưng mỉm cười. Kiệt bây giờ tuy không nhớ gì nhưng rất quan tâm tới cô và bảo vệ cô khỏi Lâm. Sao đột nhiên cô lại nhớ tới Kiệt chứ! Cô lắc đầu cố xua đi ý nghĩ trong đầu. Nam mở đầu:

- Anh muốn nói với em, anh chỉ là con nuôi của cô và chú em, điều này chứng tỏ, anh và em có quyền yêu nhau. Hôm nay, anh muốn chúng ta chính thức quen nhau.

Nếu lời nói này anh nói từ 1 tháng trước thì cô sẽ hạnh phúc biết bao nhưng bây giờ thì không, cô hoàn toàn bối rối, đầu óc cô cứ nghĩ đầu đầu. Cô cũng chẳng quan tâm về chuyện Nam có phải là con của cô chú hay không. Nam thấy kết quả không khả quan nên cười nhẹ:

- 1 tuần sau hãy trả lời, chúng ta vẫn có thể làm anh em!

Lan gật đầu, ly coffee và kem dâu được đưa đến. Cô nhìn chăm chăm vào ly coffee đen, ly coffee đen không đường đắng ngắt và lạnh lùng... Cô cười áy náy trong lòng với Nam, phải chăng cô không còn như trước????

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Gom góp yêu thương. . .

Anh Nam muốn trở làm người yêu của anh ấy.- Lan khoanh tay lên cầu nhìn ánh chiều tàn dưới mặt sông.

.....

Ở lại quán 1 chút rồi Lan nói là có hẹn phải về sớm nên Nam đưa cô về. Đến cửa nhà, Lan gật đầu cảm ơn Nam rồi bắt 1 chiếc taxi đến công viên.

Kiệt đang ngồi trên ghế đá, tai nghe nhạc, cô mỉm cười chạy đến từ phía sau, đưa tay che mắt. Kiệt chép miệng, lại những chuyện con nít con con thời bé chứ gì. Cậu nói:

- Là Lan!

- Oke, lần này đúng!

- Tôi hẹn cô mà sao không đúng được? - Lan nghe câu nói vô tình này mà lắc đầu, đáng ra phải giống thế này: "Lan à? Tôi chờ cô này giờ đó!" hay đại loại là "Chỉ có cô thân thiết với tôi không phải cô thì là ai?"

Lan bỏ qua chuyện này, ngồi cạnh cậu:

- Giờ thì đi đâu? Chẳng lẽ định ngồi ở đây mãi à? Chán lắm!

- Ice Coffee. Không phải cô vẫn thích chỗ đó giống tôi hay sao? - Kiệt nhìn cô.

- Ừm... Nhưng tôi vừa uống rồi... - Lan đáp, vẻ mặt có chút tiếc nuối, ước chi lúc này địa điểm Nam hẹn không phải chỗ đó!

- Đi với ai vậy?

- 1 mình thôi, do muốn ăn kem nhưng cậu lại hẹn lúc 9 giờ sáng nên tôi đã ăn trước.

- Thật không? Tôi thì nghĩ cô đã đi với Lâm! - Kiệt liếc xéo.

- Nè, điều bộ gì đây? Ghen à... - Lan vừa che miệng cười vừa chỉ vào khuôn mặt đang đỏ phừng phừng của cậu.

- Đi! Có nhiều chuyện quá đấy! - Nói rồi Kiệt kéo tay cô đi lên chiếc mô tô đậu ở đó. Cậu đưa cô chiếc nón bảo hiểm rồi bắt cô đội vào, còn mình thì không. Cô nhăn nhó:

- Này, sao cậu lại không đội vào?

- Hồng tóc! - 1 cậu nói ngang và cộc lốc với lí do hết sức không chính đáng nhưng cậu cứng đầu nên chẳng thể nào thuyết phục nổi.

Nam đứng đằng sau dựa lưng vào tường, mọi thứ đã quá muộn màng rồi.

Kiệt đưa cô đến 1 công viên trò chơi, cô vẫn còn nhớ lúc bé 2 người rất hay lui tới. Lan gật đầu, đúng là mọi thứ vẫn còn trong tâm trí Kiệt không mất chỉ là bị bọc kín chưa mở ra được. Cậu và cô đi tới đâu, đều nhận được ánh nhìn ngưỡng mộ đôi trai tài gái sắc ở đây. Đúng lúc, ở đây đang mở 1 cuộc thi dành cho những couple, Lan kéo Kiệt đến xem. Hình như còn thiếu 1 đôi nên chưa bắt đầu tiến hành chơi. Người MC đang dò tìm 1 đôi nào đó để thuyết phục cùng lên tiến hành trò chơi hút khách. Không biết có phải sắp xếp từ trước hay không mà người MC đưa tay trước mặt Kiệt và Lan:

- Mời 2 người lên, được không ạ?

- Nhưng anh làm rồi, chúng tôi chỉ là... - Lan nói nhưng bị xen ngang.

- Lên thôi! - Kiệt nắm tay cô lôi lên sân khấu. Cô vỗ vài cái vào đầu, sao giống những cuốn tiểu thuyết và cuốn phim cô đã ngấu ngiến hết vậy? Cuối cùng nam chính và nữ chính sẽ có 1 cái kiss thật nồng nàn và kêu vang hô hô). Nhưng có lẽ đây là first kiss của cô mà. Lan khóc thầm trong bụng.

Kiệt gõ vào đầu Lan 1 cái rồi nói nhỏ: "Thôi mơ mộng đi!" Cô hoàn hồn cúi đầu ái ngại, những lúc này cô hoàn toàn không hay biết mình rất đáng yêu. Kiệt khẽ cười. Những chàng trai và cô gái trên sân khấu đều bực bội, tại sao bạn gái/bạn trai mình không đẹp như họ? MC nói rõ thể lệ tham gia:

- Bây giờ chúng ta có 10 cặp đôi, 2 người sẽ buộc 1 chân vào nhau, có thể nói là đi 3 chân đến điểm dừng người con trai sẽ cõng người con gái về đây, lộ trình là 50m tức là từ đây đến lá cờ. Mọi người đã rõ luật chơi chưa ạ? Phần thưởng là 2 vé chơi trò chơi miễn phí và cặp áo couple hot nhất được sản xuất độc quyền.

- Rồi! - Mọi người trên sân khấu có vẻ hào hứng. Họ bước xuống sân khấu rồi buộc sợi dây chương trình đưa. Kiệt có vẻ không thích trò chơi này nhưng không từ chối, điều đó làm Lan cảm thấy rất rất vui.

Lan đưa ngón cái lên ám chỉ đã xong. Kiệt nhếch mép:

- Cô mà được giải đấy nghe "cô lùn"!

- Này, tôi 1m60. - Lan chống nạnh cãi lại.

- Tôi chỉ có 1m85. - Kiệt có vẻ thích trêu chọc cô. Lan đánh vào vai cậu 1 cái. Tiếng còi tập hợp của ban tổ chức, 2 người tiến đến nhưng có lẽ 2 chân luôn luôn thoải mái hơn 3 chân rất nhiều dù là số nhiều. Lan hơi vội vàng nên tiệp đất nhẹ nhàng.) Kiệt kéo cô dậy lắc đầu:

- Chưa chi đã bại trận! CỨ đếm 1 thì chân trái cô bước và 2 thì chân phải cô bước. Còn tôi thì ngược lại. - Lan xoa xoa người rồi gật đầu, mặt mếu máo.

Kiệt và Lan đến được nơi tổ chức an toàn dù cô gái đi cùng cậu có loạn choạng té 1 vài lần do cậu nắm lại.

- Mọi người đã tập trung đông đủ, hãy lắng nghe tiếng còi mà di chuyển nhịp nhàng để thắng cuộc nhé!- Tiếng của người MC vui tính ban nãy.

“Huých” tiếng còi vang lên, mỗi đội đều di chuyển rất nhanh. Lan và Kiệt đi ở phía sau:

- 1...2...1...2- Tiếng Lan đếm đều, có vẻ rất khả quan nếu như bước chân của Kiệt không quá dài và bước chân của Lan không quá ngắn. Điều này thật tồi tệ, cả 2 đều ngã lăn ra đất. Lan nhanh chóng đứng dậy nhú mồm nhìn Kiệt cau có:

- Sao cậu bước chân chỉ dài dũ vậy ??? Cậu cũng biết tôi 1m60 cơ mà!!!

- Nhanh lên, thua bây giờ, đây không phải là lúc để nói chuyện này.

Kiệt đứng dậy nắm chặt tay Lan đếm nhỏ:

- 1...*thật chậm* 2... bây giờ tăng tốc độ nha... 1...2...1...2...- Đúng như dự đoán của Kiệt, mặt cô nàng đỏ lên vì cái nắm tay và đi đều nhịp hơn, chẳng lâu sau 2 người đã theo kịp tiến độ của những cặp đôi đi trước. Vì nóng lòng chiến thắng, Lan đã cố tình bước dài hơn nên hơi chệch choạng. Kiệt cười:

- Trước sau gì cũng thắng mà thôi, từ từ đi!

Lan gật đầu, bước đều đều với Kiệt, quả thật, 2 người đang dẫn đầu và bắt đầu bỏ lại khá xa các đội khác. Có lẽ là do có người vượt mặt nên họ đi nhanh hơn ... để rồi té và bị bỏ lại phía sau. Đến lá cờ, Lan chưa kịp mừng thì Kiệt đã nhanh chóng tháo dây buộc ở chân rồi ra hiệu cô leo lên vai. Lan đang mặc váy... Cô có chút chần chờ, Kiệt tháo chiếc áo sơ mi khoác ngoài của mình buộc vào eo cô rồi ra hiệu cô bước lên, Lan mỉm cười gật đầu. Cậu chạy rất nhanh, cứ như 1 con báo ở Châu Phi hoang dã, 50m có lẽ chẳng là gì so với cậu. Vòng tay choàng qua cổ của Kiệt có vẻ siết chặt lại, cậu cảm nhận được hơi ấm từ trên lưng mình truyền xuống, cậu khẽ cười. Mọi thứ như vậy thì thật là tốt. *Huých* tiếng còi của người thắng cuộc, là 2 nhân vật chính của ta đây. Vừa thả cục nợ trên lưng xuống thì cô đã nhảy cẫng lên ôm lấy Kiệt mừng rỡ:

- Chúng ta thắng rồi!!!! Aaaaaaaaaaaaaa, vui quá đi!!!!

Kiệt đẩy cô ra, về mặt xem thường:

- Tất cả là nhờ tôi đó cô 2 à...

- Nếu tôi không kết hợp thì có thể thắng sao?- Sau giây phút bay bổng trên thiên đường thì cô nhanh chóng bị cậu đập phăng xuống đất không chút thương tiếc.

- Mà nè, cô đừng có nghĩ ngợi vu vơ, tất cả là do cặp vé miễn phí này thôi!- Kiệt cầm 2 tấm vé huơ huơ trước mặt cô, thật là đáng ghét. Cô khịt mũi bỏ đi trước thì Kiệt nắm tay lại:

- Còn chưa nhận cặp áo cơ mà! Ít nhất cũng phải chụp lại làm kỉ niệm...- Kiệt cười nửa miệng, nụ cười khinh khỉnh đến phát ngán.

Lan mỉm môi không nói, có lẽ cô bạn đang hờn dỗi chuyện cặp vé ban nãy, sao mà con nít thế? Kiệt đã gọi người chụp hình đến, cô bạn vẫn không chịu ngược lên chụp. Cậu răn đe nhỏ qua tai cô:

- Nếu cô không ngẩng đầu lên thì tôi sẽ hôn cô đó!

Nghe vậy, cô ngẩng đầu lên, về mặt bực dọc. Người thợ chụp hình ra hiệu chụp, đột nhiên, Kiệt cúi xuống hôn lên má cô, Lan ngạc nhiên mở to mắt nhìn cậu, thế là có 1 bức ảnh đẹp, Kiệt cười mãn nguyện. Cô đánh vào ngực cậu:

- Đồ dê xồm!

Phía dưới sân khấu có vẻ rất thích thú vì chuyện này nên có tiếng vỗ tay tán thưởng, hay câu nói dễ thương ghê, ước gì mình có người yêu là anh ấy. Kiệt nhếch mép:

- Đi thôi!- Cậu kéo tay cô đi vào phía diễn ra trò chơi.

Đến tàu lượn siêu tốc, Kiệt chỉ tay ra ý muốn chơi nhưng Lan lắc đầu:

- Tớ sợ độ cao!

- Thấp vậy mà cũng sợ bởi vậy cao không nổi đó!

Không đợi câu trả lời từ cô, cậu kéo tay cô lên tàu. Thắt chặt dây an toàn xong, cô mếu máo đến tội nghiệp:

- Cao thật mà!

- Có tôi bên cạnh cô còn sợ gì nữa!

1 cái xiết tay thật chặt của Kiệt làm cô quên bồng những chuyện khó khăn hay đáng sợ nhất. Lúc này, cô mới nhớ đến lời tỏ tình của Nam, cô hoàn toàn không xứng với anh ấy, Kiệt làm cô quên đi tất cả mọi thứ, kể cả anh. CÔ nhìn Kiệt thật chăm chú, cậu quay sang:

- Thấy đẹp nhìn chùa hoài à?

Lan cúi đầu xuống, lại đỏ mặt nữa rồi. Chiếc tàu lặn bánh, ban đầu thì chậm nhưng lúc xuống thì đi với tốc độ kinh hoàng, cô hét lên, cậu thì vẫn bình thản như không có gì xảy ra. Lan bám chặt lấy Kiệt, điều này làm cậu thấy dễ chịu, mỗi lúc cô cần chỗ dựa thì cậu sẽ là điểm tựa vững chắc nhất.

Chiếc tàu thôi không chạy nữa, lần này có lẽ đỡ sợ hơn những lần trước. Lan mở mắt ra nhìn Kiệt, cậu đang cười, 1 nụ cười thật sự. Choa... Cậu ta cười cũng đẹp thật, cô há hốc mồm chỉ tiếc là chưa rút nước dài... Kiệt dắt cô hết chỗ này đến chỗ khác, mua kem rồi lại chơi tiếp, cứ thế cho đến hoàng hôn dần buông.

Kiệt và cô cùng đến bờ sông gần đó. Cô nói:

- Anh Nam muốn tớ làm người yêu của anh ấy.- Lan khoanh tay lên cầu nhìn ánh chiều tàn dưới mặt sông.

- Cô... đồng ý?- Kiệt hỏi, vẻ mặt cứng ngắt.

- Sẽ đồng ý...- Kiệt cúi đầu, tim cậu đang quặng thắt. Lan nói tiếp:- Nếu là 1 tháng trước, giờ thì không! Tớ và anh ấy không hợp...

- 2 người là anh em cơ mà, sao có thể...

- Ừm... Nam nói anh ta là con nuôi thôi! Tớ chẳng buồn hỏi rõ...

- Vậy là cậu sẽ không chấp nhận?- Kiệt nói, giọng điệu có vẻ vui mừng.

- Ừ, Kiệt à, tớ nghĩ là tớ thích cậu...- Lan nhìn thẳng vào đôi mắt của cậu không chút do dự, điều này làm cậu bối rối. Kiệt không trả lời. Lan cười trù:

- Cậu nghĩ là tớ nói thật sao? Tớ đùa mà!

- Tội nghĩ là thật!- Nói rồi, Kiệt vòng tay ôm cô vào người cậu, có lẽ cậu cũng đã sa lưới cô ấy mất rồi...

Nam rẽ vào 1 quán bar cách xa nơi anh ở mong rằng chẳng ai tìm thấy mình. 1 bóng dáng quen thuộc đang hiện diện ở đây, là Trang. Cô làm ở quầy pha chế, đang tiếp chuyện với 1 số người con trai, Trang bây giờ vẫn như xưa nhưng khuôn mặt trang điểm nhẹ, đôi mắt buồn ngày ấy là vũ khí lợi hại để thiêu đốt các chàng trai. Nam bước vào ngồi đối diện cô, khuôn mặt Trang không còn tươi tỉnh nữa mà cứng ngắt. Cô cố nặn ra 1 nụ cười:

- Quý khách dùng gì? Cocktail hay rượu vang?

- Là em sao Trang? Tại sao em lại thôi học và đến đây làm?

- Em sẽ không trả lời những câu hỏi này vì em chẳng còn là em của lúc xưa. Nếu anh đến uống rượu thì em sẽ tiếp đãi.

Nam lắc đầu, rồi nói:

- Cho anh chai rượu mạnh nhất ở đây, chai nào mà có thể khiến anh quên đi tất cả.

- Được thôi!- Trang làm theo ý anh. Anh vẫn ngồi đó nhâm nhi chai rượu, hết chai này đến chai khác. Có lẽ anh đang có chuyện gì rất buồn, là Lan, cô đoán như vậy. Đến chai thứ 5, anh vừa uống xong định gọi thêm hai nữa thì cô không đưa nữa:

- Anh say rồi! Về đi!

- Anh không say, anh vẫn còn nhớ đến mọi chuyện cơ mà!- Anh nói bằng giọng nhừa nhựa rồi nằm gục trên bàn. Đã là 12 giờ khuya, giờ cô tan ca, cô tính bỏ mặc anh ở đây nhưng không đành lòng, đây là chốn thị phi. Cô cố gắng đỡ anh ra taxi rồi về nhà trọ.

Cô bật đèn lên thả anh lên giường rồi lau cho anh. Người anh toàn mùi rượu, cô cởi nút áo đầu tiên để lau cho thông thoáng. Đột nhiên, anh nắm lấy tay cô. Cô ngạc nhiên. Anh nói:

- Lan à, em có biết là anh yêu em nhiều thế nào hay không?

- Em không phải là Lan.- Chuyện đã qua quá lâu nhưng nước mắt của cô vẫn muốn rơi.

Cô giằng tay ra khỏi tay anh nhưng không thể, anh đã nắm chặt. Cô cự quảy, anh vòng tay qua ôm lấy cô ghì trên người:

- Lan, em là của anh, không phải ai khác.

- Anh buông em ra đi, anh say rồi!- Trang nói lớn.

Anh hôn tới tấp vào mặt, vào cổ vào người cô. Nam nói nhỏ qua kẽ răng:

- Chỉ trong đêm nay, em sẽ là của anh!

Trang ngồi thẫn thờ nhìn lên trần nhà rồi nhìn xuống vệt máu trên ga giường trắng, cô đã không còn là 1 cô gái trinh trắng. Cô ôm gối khóc tức tưởi, đêm qua là 1 đêm rừng rợn nhất với cô. Nam là con quỷ khát máu! Cô hận anh!

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Được và mất. . .

Trang nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình nghiêng đầu:

- Bà đến đây làm gì?- Khuôn mặt lạnh lùng và vô cảm, phản phát 1 nụ cười khinh bỉ cứng ngắt.

.....

Ánh nắng 1 lần nữa chiếu xiên qua cửa sổ tầng trệt phòng trọ rọi vào con ma men tối qua. Nam đưa tay che đôi mắt đang nhú lò mờ, đầu anh cứ ong ong, chẳng cách nào cử động mạnh. Đôi mắt anh từ từ mở ra, bên cạnh anh là Trang, khuôn mặt không có hồn, cô không biến mất như hôm ở bệnh viện. Nhưng có điều gì đó không ổn, anh đang trong tình trạng đờ đẫn và không mặc quần áo. Cô ngồi khoanh chân trên giường, đôi mắt sưng húp lên vì đã khóc thì phải. Nhìn qua vệt máu còn dính trên ga, anh lò mờ hiểu ra chuyện, đêm qua anh đã uống rất nhiều và thấy... Lan. Anh lắp bắp:

- Anh...xin... lỗi!

- Xin lỗi là xong à? Tôi đâu phải là gái chứ?- Cô nhếch mép, quăng ánh nhìn tức giận tột độ, 1 đôi mắt có thể làm run rẩy bất cứ ai. Nam vô đầu:

- Anh sẽ chịu trách nhiệm?

- Cười tôi sao?

Nam cúi đầu không đáp. Trang lại cười 1 lần nữa, mùi hăng nồng của nước mắt xộc lên mũi cô, thì ra là vậy! Chịu trách nhiệm ư? Thế kỷ 21 rồi mà... Cô nói:

- Anh hãy chấp nhận 1 điều kiện của tôi. Được không?

- Em muốn gì? Anh sẽ làm!

- Không được nuốt lời.

- Ừ!- Nam gật đầu chắc nịch, cô cười:

- Đùng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa! Rất cảm ơn vì anh đã đồng ý.- Nói rồi cô đứng dậy tiến đến chiếc bàn đã xếp gọn gàng 1 bộ quần áo, là bộ quần áo tối qua anh đã mặc. Cô quăng lên giường rồi đi vào sau bếp:

- Hãy đi đi trước khi tôi trở ra!

Nam cười, anh tự khinh bỉ mình, 1 thằng tồi. Hôm qua là Trang, nếu là Lan thì anh sẽ không sống nổi mất. Tuy đã làm chuyện có lỗi với Trang nhưng anh sẽ bù đắp và chẳng có gì quá to tát. Giờ thì anh phải biến đi theo lệnh của cô. Nam mặc quần áo vào rồi đi xuống dưới nhà.

Nhìn bóng dáng người con trai ấy khuất sau chiếc cổng sắt, cô ngồi phịch xuống ôm mặt khóc nức nở. Chuyện trong trắng của 1 người con gái chỉ là 1 chuyện tầm thường trong mắt 1 người đàn ông. Cô hận, thật sự rất hận. Anh là 1 tên khốn, cô đã làm.

- Chú ơi, cháu gọi tiền trợ, cháu sẽ đi nơi khác! Cháu cảm ơn vì chú đã giúp cháu 1 tháng qua.- Cô đặt tiền phòng cho người lái taxi hôm nào. Cô đứng dậy nhìn ông cười 1 cái rồi quay bước. Ông ta biết, nguyên nhân là do

tên phụ bạc tối qua...

.....

Lan vừa ra tới cổng thì thấy Kiệt đã chờ sẵn trên con xe yêu quý. Cô cười:

- Hôm nay có chuyện gì mà đột xuất thế?

- Không đi thi thôi!- Kiệt chuẩn bị khởi động máy, đùa tí mà đã hần học vậy rồi, Lan nói:

- Đi sao không! Chung lớp cơ mà!

Nói rồi, Lan lẩn xấn chạy đến cạnh Kiệt rồi nhanh chóng leo lên yên sau, cứ như sóc ấy nhỉ?

Kiệt chỉ nhếch mép rồi quăng cho cô cái nón bảo hiểm bắt cô đội. Vừa khởi động xe vừa nói:

- Chỉ là do mẹ tôi dận thôi!

Nghe vậy, cô biu môi liếc xéo. Số là vậy:

Tối hôm qua. . .

Sau khi đưa cô bạn yêu quý về đến tận nhà, Kiệt nhanh chóng lên phòng, lấy trong túi áo sơ mi ra 1 tấm hình, là hình của sự chiến thắng lúc sáng. Cậu tháo hình của mình trên chiếc bàn đặt cạnh giường ngủ lồng vào tấm hình ấy.

Bà Vân thấy cửa phòng còn mở hé hé, biết là con mình đã về nên mang 1 ly nước cam lên. Nghe tiếng động, cậu giật mình vô tình đánh rơi làm vỡ khung hình. Bà Vân chạy vào xem sao, cậu nhanh chóng giấu tấm hình vào túi quần.

- Có chuyện gì thế?- Bà hỏi, ánh mắt hoài nghi.

- Không có gì!- Kiệt đáp cộc lốc rồi đi ra khỏi phòng nhưng giấu đầu lòi đuôi. Tấm hình cậu để không kĩ nên bị rơi ra khỏi túi, bà Vân nhặt lên rồi thốt lên 1 tiếng:

- À, THÌ RA LÀ CÁI NÀY!

Kiệt xoay người mở to mắt nhìn tấm hình trên tay mẹ mình giật lại. Bà Vân không cho nên giật mạnh quá bị rách. Kiệt tron mắt lên hét:

- MẸ À!

- Tại con giành cơ mà!- Bà trả lời bình thường.

- Chẳng lẽ dán lại à?- Kiệt đau khổ!

- Sao hôm nay con ngu thế?- Bà Vân chép miệng.- Chỉ cần khôi phục, có fim không?

Ban sáng chỉ lấy hình nên làm gì có fim. Kiệt càng tức giận hơn mà không nói. Bà Vân cười:

- Mẹ ra lệnh con sáng mai đưa Lan đi học, mẹ sẽ hồi phục tấm hình giúp con.

Mẹ không ra lệnh thì con vẫn sẽ làm vậy, sớm muộn thôi!

- Mẹ nói cái gì vậy con không hề thích cô gái đó!

- Dối mẹ à?- Bà Vân nở nụ cười bí hiểm.- Mẹ thấy con ôm con bé, rồi tấm hình này là sao?

Không biết trả lời ra sao, Kiệt quơ đại 1 lí do:

- Con đã cá cược với tụi bạn và thua! Nên con phải làm!

- Từ lúc nào mà con chịu hi sinh vì bạn bè đến thế? Quen bạn gái chứ chưa từng ôm hay chỉ động hôn ai kia mà!

- Thôi một mẹ quá! Mai con sẽ làm theo lời mẹ, nhớ là khôi phục trong ngày mai cho con.

- Còn phải xem biểu hiện của con!- Bà cười rồi đi ra ngoài trả lại khoảng trời riêng tư cho đứa con trai bé bỏng.

... Kiệt hít 1 cái, mẹ cậu thật bá đạo. Đánh trúng tâm lí giấu diếm của 1 đứa con trai mới lớn. Từ phía sau, Lâm vượt lên ngang hàng, như đã nghe câu chuyện từ đầu chí cuối. Cậu nhướn mày cười:

- Nếu là mẹ cậu giao phó, chi bằng tổng cục nợ này sang xe tôi!

Lan liếc xéo cậu 1 cái:

- Đừng có hồng! Đẹp cái khuôn mặt đáng ghét đó của cậu đi!
- Chẳng phải baby lắm sao?- Lại nụ cười phát ngán đó. Kiệt này giờ im lặng thì lên tiếng:
- Cậu vẫn xấu hơn tôi!
- Vậy sao? Vậy mà tôi thấy 2 chữ ganh tỵ hiện lên mặt cậu!
- Không có chuyện đó!- Lan nói.
- Bao che, bênh vực sao? Tôi buồn lắm đó, người tình nhỏ bé!- Lâm trung bộ mặt rung rức.
- Cô ấy nói sự thật!- Kiệt tiếp lời.
- Từ bao giờ 2 người thân với nhau đến thế! Không sợ tôi ghen sao?
- Cậu là gì của tôi mà ghen?- Lan chu môi.
- Ai bảo cậu là tớ ghen với Kiệt? Tớ và Kiệt vốn là 1 đôi cơ mà!- Lâm cười khoái trá. Ồi chu choa mẹ ời, tai cô có nghe lầm hay không! Kiệt phanh xe gấp nhìn tên kia ở phía sau cười gằn dữ, Lan ngã vào lưng Kiệt. Cùng lúc đó, Lâm cũng phanh xe lại, đưa tay làm dấu hiệu tách xa ra:
- Ai cho cậu tựa đầu vào lưng người yêu của tớ thế!
- Đồ bệnh hoạn!- Kiệt nói, xong lại lên ga gào rú thật nhanh. Lan bám chặt lấy lưng cậu, Lâm có vẻ không chịu buông tha 2 người, cậu bám theo với vận tốc kinh hoàng, cậu nói to để lấn át tiếng ồn động cơ xe.
- Tớ thích cậu lâu rồi nhưng mặc cảm không dám nói, Kiệt a2~ Sarangheayo... Ummaozzz...- Điều bộ của Lâm làm Lan không kiềm được mà phá lên cười điên loạn. Kiệt chỉ gằng nhẹ qua kẽ răng... Chết tiệt!

Mọi người 2 bên đường đều lắc đầu nhìn 2 xe điên mà là học sinh của trường Minh Đăng danh giá.

.....

Nam thần thờ ngồi trước cửa nhà Trang, cô đã chuyển đi, kể cả nghỉ việc tại quán bar, không ai biết cô đi đâu! 1 lần nữa cô lại biến mất.

Cô không hẳn là người quan trọng nhất cuộc đời anh nhưng là người anh có nhiều lỗi lầm nhất. Anh muốn chuộc lại nhưng không được, anh đã dày vò cô đến mức tột cùng của sự yêu thương- là đau khổ. Nam nhớ văng

văng trong đầu của người đối diện phòng của Trang, ông đã quá 50 tuổi, và là anh của người cô thuê phòng trọ:

- Cô ta không muốn thấy mặt của anh nên đi rồi. Tôi nghe tiếng khóc của cô ấy suốt đêm qua, tôi đã qua hỏi thử nhưng cô ấy nói vọng ra là không có gì! Đến sáng, cô ấy đem ga đi giặt rồi đưa tiền phòng tôi mới biết! Cô ấy làm trong quán bar, pha chế chứ không phải gái điếm. Anh sẽ làm gì để bù đắp cho cô ấy đây? Hãy đi tìm cô ấy khi cô ấy chưa đi quá xa.
- Di ời, bán con bó rau này nha đi!- Trang mỉm cười nhìn người bán hàng, cô có vẻ vẫn hay lui tới phiên chợ này.
- Mười nghìn thôi cô... Sao tự nhiên cô chuyển vào chỗ vắng vẻ ít người sinh sống vậy?- Cô bán hàng vừa đưa bó rau cho cô, vừa hỏi.
- Con thích yên tĩnh. Khi nào rảnh con sẽ qua phụ đi hái rau. Dù sao nhà cháu cũng gần mà, đúng không?- Cô cười rồi đưa tin cho đi.

Rời khỏi chợ, Trang vừa đi vừa xem lại ví tiền của mình, cũng chẳng còn bao nhiêu, đã 2 tuần qua cô không đi làm, trong túi cũng chỉ còn vòn vẹn 500k. Cô định bắt 1 chiếc taxi nhưng có vẻ tốn kém nên đành đi bộ. Cô chuyển đến 1 nơi xa lánh mọi thứ, xa lánh mọi vật cô có thể nhớ đến đêm kinh hoàng đó. Cô đã bắt đầu 1 cuộc sống mới, 1 cuộc sống chỉ có sự thanh nhàn. Nhà cô thuê khá nhỏ, người ta đã bỏ hoang để chứa hàng hóa cũ, ngày cô đến, cô dọn dẹp tất cả mọi thứ, rất vất vả. Phía sau nhà cô là 1 con sông xanh ngắt, cô vẫn thường cùng mọi người trong phiên chợ ban nãy bắt cá, hái rau. Những công việc tưởng chừng nặng nhọc nhưng thật sự rất vui vẻ, thoải mái.

Nam lang thang trên vỉa hè, cậu chỉ đơn thuần là đi dạo, hôm nay... không phải đến trường vì tâm trạng không tốt. Trang cầm chiếc điện thoại gọi cho chủ tiệm gạo đến giao, gạo trong nhà cũng chẳng còn nhiều tuy cô ăn rất ít. Cô mở to mắt nhìn người con trai đằng xa, bóng dáng người con trai cô từng yêu nhưng bây giờ là căm thù, ghét hận.

Dường như anh cũng phát hiện ra cô nên nhanh chóng chạy về phía cô, cô quẹo qua 1 con hẻm nhỏ, đi vào 1 quán ăn nhỏ ven đường để trú tạm. Nam đến con hẻm, có 2 ngã rẽ, anh đã rẽ vào 1 trong 2 con đường đó. Nhìn

anh khuất xa, cô mới đi khỏi quán và về nhà.

- TRANG!- Giọng nói của 1 người phụ nữ làm cô giật mình đánh rơi viên đá chuẩn bị ném đi trên tay.

Trang nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình nghiêng đầu:

- Bà đến đây làm gì?- Khuôn mặt lạnh lùng và vô cảm, phản phát 1 nụ cười khinh bỉ cứng ngắt. Người đàn bà trung niên, rất xinh đẹp, khuôn mặt dày dặn kinh nghiệm sống, bà nhún mày:

- Tại sao con lại bỏ nhà đi?

- Đó là nhà sao? Đó là 1 cái tù với những cai tù là người thân.- Cô đứng lên thẳng thừng nhìn vào đôi mắt của bà. Đôi mắt của 2 người rất giống nhau. Lúc bé, cô đã có đôi lần sợ hãi khi nhìn vào đôi mắt của mẹ mình nhưng giờ thì không, đôi mắt cô còn sắc bén hơn cả bà.

- Con đã sai khi dọn đến 1 chuồng heo như thế này để ở!- Quá sức chịu đựng, bà thể hiện bản tính thật.

- Vậy sao? Bà ngược rồi. Khách sạn Bằng Lăng mới là chuồng heo để 2 con heo như bà và người tình của mình mặn nồng. . .

- Con dám. . .- Bà gất lên.

- Dám sao không? Tôi không nhận ông ta làm ba và cũng không nhận bà làm mẹ, xin bà hãy đi khỏi đây. À, bà đang định đem tiền bịt miệng tôi thì đưa đây. Không cần đưa, chỉ cần 1 vé máy bay sang Mỹ, bà và ông ấy

có thể hạnh phúc. . . với mảnh tình riêng.- Trang nói không chút lưu tình rồi đi vào đóng sầm cửa lại. Cuộc đời đã tạo ra cô, 1 người lạnh lùng, bạc bẽo. Người phụ nữ khoanh tay trước ngực, con gái của bà khá lắm, rồi sẽ làm ra trò.

Từ ruột của Trang, 1 mùi hăng nồng chua chua nồng lên mũi, cô nhanh chóng chạy đến nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Đã 2 tuần nay như thế rồi, hôm cô ở cùng với Nam không phải là ngày an toàn cũng không dùng vách ngăn. Chẳng lẽ. . . Trang mong suy nghĩ trong đầu mình không phải như vậy, cô không thể có thai lúc này được, đứa bé sẽ phải chịu khổ cùng cô. Cô cắn chặt môi chạy đến tiệm thuốc.

Cô đặt tay lên bụng, nơi có 1 sinh linh đang lớn dần bên trong, cô đã có thai, que thử đã 2 vạch. Dư âm kinh hoàng của đêm đó vẫn còn, cô sẽ phá thai, cô không nên sinh đứa bé ra rồi để nó chịu khổ. Cô đi đến bệnh viện, làm thủ tục để phá bỏ đứa con đầu lòng của mình. Ngay lúc đó, 1 tiếng khóc của đứa bé nào đó đã chào đời, tiếng khóc làm tim cô thất lại, đứa con tội nghiệp của cô không thể nhìn thấy ánh mặt trời.

- Trần Thiên Trang, mời cô vào phòng!

Tiếng y tá gọi, cô gật đầu cảm hồ sơ trên tay, cô đặt tay lên bụng mình 1 lần nữa. . . đứa con bé bỏng của cô. . . nó không có tội nhưng khi sinh ra thì nó sẽ không có cha. Cô hít thở thật sâu rồi nằm lên giường, Trang nhắm mắt lại, con ác mộng kinh hoàng rồi sẽ qua. . .

.....
- Chuyến bay từ Việt Nam đến Mỹ sẽ bay trong vòng 10 phút nữa, xin hành khách hãy chuẩn bị!

Trang đặt tay lên bụng mình, cô thở hắt ra, cô phải cố lên, vì tương lai và cuộc sống mới của mình. Cô lấy điện thoại ra, bấm vào facebook cũ của Nam, nhấn 1 dòng tin cuối cùng:

- Mình sẽ xa nhau nửa vòng trái đất, em sẽ đi Mỹ, đây là tin nhắn cuối cùng em gửi cho anh. Em sẽ mang theo dư âm kinh hoàng đó nên 1 nơi xa lạ. Em chỉ biết là. . . EM HẬN ANH! Không giống những tin nhắn ở trên

.....
rồi. . . Tạm biệt anh. . . hi vọng, chúng ta không gặp lại nhau vì em sẽ không đứng vững nữa. . .

Cô bước lên máy bay, 1 vùng trời xa lạ đang chờ đón cô. . . Tạm biệt mọi thứ, mọi vật ở Việt Nam .

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tranh giành. . .

- Buông ra!- Lan giật tay ra, Lâm vẫn nắm chặt tay cô, vẻ mặt không vui chút nào, thậm chí là tồi tệ. Lan cắn môi, đưa ánh mắt liếc nhìn Lâm.

.....
Đặt chân đến chân trời mới, Trang tháo chiếc kính mát đang đeo ra, tiền không có nhưng ăn mặc lại là hàng hiệu tuy chỉ là quần jeans và sơ mi trắng đơn giản. Cô nhếch mép nhìn mọi thứ, cô sẽ bắt đầu cuộc sống mới. Trang kéo chiếc va li đi, cô chẳng biết mình phải đi về đâu. Tiến đến băng ghế đá gần đó, cô ngồi nó lặng thinh, cô thật can đảm khi bỏ về bọc yêu đuối, tự mình cánh sinh nơi đất khách quê người. Cô nhìn sang băng ghế bên cạnh, 1 người con trai có lẽ là người Mỹ, trông anh có vẻ đẹp trai nhưng đường nét lại có chút hao hao Nam, nếu không nhìn kỹ rằng anh có đôi mắt xanh và chiếc mũi hơi thẳng thì cô đã nhầm đó là Nam. Biết có người nhìn mình, 1 cô gái xinh xắn và nhỏ nhắn, cô ta rất đẹp, tựa như hạt sương lúc sớm. Cô giờ bản đồ ra rồi cô kiếm tìm nơi nào đó, có vẻ nơi cô tìm không gần đây và không phải là người bản xứ, cô bỏ cuộc và quay sang người bên cạnh. Cô hỏi:

- Excuse me! (Xin lỗi!)
- Yes!- Anh nhưn mày.
- Can you tell me the way to go to the King and Queen pany? (Anh có thể nói cho tôi biết đường đến công ty King and Queen không?)
- What are you doing there? (Cô làm gì ở đó?)
- I want to work. I speak English isn't well, you know that pany?(Tôi muốn làm việc. Tôi nói tiếng anh không giỏi, anh biết công ty đó mà!)
- Cô có thể nói tiếng Việt, mẹ tôi là người Việt. Bây giờ thì cho tôi biết cô đến đó làm gì?- ANh cười.
- Anh nói sớm thì tôi đỡ hao chất xám biết mấy!- Cô lắc đầu.- Tôi vừa từ sang và muốn tìm việc làm.
- Cô chọn công ty lớn nhất nước Mỹ của người Việt?- Anh hỏi lại.
- Tôi biết là gian nan nhưng công ty đang thiếu nhân lực, tôi tin tôi sẽ làm được.- Người con gái bé nhỏ đưa đôi mắt tuyệt đẹp của mình nhìn lên bầu trời.

Anh gật đầu rồi chỉ hướng đến công ty, anh có vẻ thích cô nhưng không chủ động xin số điện thoại hay làm quen vì anh biết, họ sẽ gặp lại nhau thôi.

.....

- Anh muốn biết câu trả lời của em?- Lan hít 1 hơi thật sâu.
- Anh biết câu trả lời rồi, anh nghĩ anh đã làm. Anh không hề thích em, anh chỉ xem em là em của mình. Anh đã mất người anh yêu nhất rồi, là Trang. Giờ thì anh chẳng biết cô ấy đang ở đâu.- Nam khoanh tay trên lan can sân thượng, tôi qua anh đã suy nghĩ rất nhiều. Không gặp được cô, anh rất hoang mang nhưng sự thật là những thứ có không trân trọng, mất rồi thì đừng tìm vì nó không còn là của mình nữa. Nghe Nam nói như thế, Lan thở phào nhẹ nhõm. Nếu anh vẫn kiên quyết thì cô sẽ không biết mình xử sự ra thế nào. Lan cười:
- Trang là 1 cô gái tốt!
- Anh biết.- Nam cũng cười, nụ cười đau đớn.- Anh có lỗi với cô ấy lắm. Mà thôi, anh bảo này, em và Kiệt hạnh phúc nhé! Có lẽ anh phải đi đâu đó 1 thời gian. Anh xuống đây.- Nói rồi, anh trèo qua lan can rồi phóng vào tầng 2. Rồi từ tầng 2, anh tiếp đất nhẹ nhàng, có lẽ quá thấp nên lúc đó Trang chỉ bị trầy xước nhẹ.

Lan đi xuống sân thượng, Kiệt đang khép hờ đôi mắt ở góc sau. Cô giật mình nhìn cậu. Hình như cậu đã nghe hết mọi chuyện. Lan ngồi cạnh cậu, tựa đầu vào vai cậu dụi dụi như con mèo con. Kiệt đẩy đầu cô ra:

- Từ khi nào mà chúng ta thân với nhau vậy?
- 2s trước khi cậu nói từ chúng ta. – Lan cười.
- Kiệt chỉ nhếch mép, cậu đang ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh. Nam đã nói cậu nghe trước cả rồi, chỉ là cậu muốn xem phản ứng của Lan ra sao thôi dù cô đã nói là sẽ từ chối. Cậu quay sang, đưa đôi mắt lạnh của mình nhìn cô rồi đặt 1 bàn tay lên mặt Lan, cô nín thở, sao giống những bộ phim Hàn Quốc lúc sắp kiss quá vậy. Về mặt cô trở nên nghiêm trọng. Khuôn mặt Kiệt vẫn lạnh lùng như vậy nhưng ngày 1 tiến gần.
- Này!- Tiếng Lâm vang lên.- Không phá hỏng cuộc vui của 2 người chứ.- Về mặt của hắn hoàn toàn nghiêm túc, không chút bông đùa.
- Sao? Ganh tỵ à?- Kiệt cười, nụ cười thách thức.
- Ồ... chẳng sao cả, nhưng cậu có phiền nếu tôi mượn tạm Lan không?
- Sao phải mượn?- Kiệt nhưn mày.
- Không thì cướp.- Lâm cười, nhưng nụ cười ẩn chứa trầm ẩn.

Cậu không nói không rằng nắm tay Lan lôi đi, cô mở to mắt và trông chờ Kiệt đi theo nhưng cậu chỉ ngồi vuốt cái mái xước mà cười. Cậu thấy có tên theo dõi mới diễn vậy thôi chứ thật ra chẳng định làm gì. Lan hơi thất vọng và bực mình.

- Buông ra!- Lan giật tay ra, Lâm vẫn nắm chặt tay cô, về mặt không vui chút nào, thậm chí là tởm. Lan cắn môi, đưa ánh mắt liếc nhìn Lâm.
- Cậu có chắc là Kiệt xứng đáng hay không mà dễ dãi như thế chứ?
- Xứng hay không là do tớ chứ không phải cậu.- Lan khoanh tay trước ngực.

Lâm tức giận ném cô vào góc tường, kê sát mặt cô. Lan đẩy ra nhưng vô ích, về mặt cô thật sự khó chịu.

- Supper dog, người đang làm gì chị Lan thế?- Giọng nói trong trẻo của 1 cô bé vang lên.

Lâm xoay người nhìn đứa con gái vừa thốt ra câu đó, vẻ mặt vẫn đáng sợ:

- Không có mắt sao?

- Tôi cá là anh Kiệt sẽ không vui!- Cô bé nhún mày.

- Chuyện của cô hay sao?

- Anh nên nhớ, chị ấy là bạn thân của vị hôn phu tôi sắp cưới cơ mà!

Lan ngẩng lên, hôn phu ư? Là Du, Giang Tiểu Du, cô bé vẫn hay leo đèo theo Kiệt từ bé, con bé có nét dễ thương và ngây ngô, tuy cô bé đã lớp 10 nhưng nhìn vẫn giống học sinh cấp 2 với khuôn mặt baby. Lâm không hề ưa con bé, vì con bé có 1 cái gì đó ngông cuồng, ngạo nghễ, không sợ trời không sợ đất. Bên trong con bé vẫn có cái gì đó mờ mờ lấm.

- Chào em, Du!- Lan mở lời, nở nụ cười gượng gạo rồi tiến lại gần con bé.

- Chào chị, Ngọc Lan!- Con bé vui vẻ, cô bé có gia thế khá gần gũi với Kiệt, và lại, bác Vân cũng không cấm cản đôi lứa, có khi nào... Cô lắc đầu cố xua đi ý nghĩ nhen nhóm trong đầu. Mọi chuyện giờ mới bắt đầu.

Cô bé từ Hà Nội vào thành phố, đơn giản con bé muốn gần Kiệt mà thôi. Kiệt bây giờ mới đi lại. Lan đưa ánh mắt khó hiểu nhìn cậu rồi về mặt nhanh chóng trở về bình thường. Cậu bắt gặp ánh mắt đó nhìn đôi mày rậm khê rung. Tiểu Du vẫn tươi cười nhìn anh. Về mặt Lâm cũng không có vẻ khác hơn là bao nên nắm tay Lan lôi xuống sân thượng. Cậu không chống cự nữa mà đi theo. Cậu đuổi theo nhưng Du níu tay lại:

- Lâu rồi mới gặp anh!

- Ủ!- Cậu đáp lại rồi gỡ cái tay đang nắm cổ tay mình ra.

Tiểu Du vùng vằng nhìn theo hướng anh bước xuống, cô lại phải giành giật với người chị đáng quý kia rồi. Con bé cũng chạy theo, vừa chạy vừa gọi:

- Anh Kiệt, chờ em với!

Thấy cậu vẫn không có ý định xoay đầu lại, cô ngồi bệch xuống bậc thang:

- Em bị trật chân rồi anh ơi!- Cô cố gắng nói lớn cho Kiệt nghe, cậu xoay đầu lại, nửa muốn đuổi theo Lan, nửa muốn quay lại đỡ Du.

Con bé nhận ra anh đang phân vân thì nói to lên:

- Em đau quá đi!

Kiệt thở ra 1 cái rồi đi về phía con bé, Du cười thầm, bước 1 đã thành công.

Lâm buông tay Lan ra, cô ngược mắt lên, cô bạn có vẻ khá mít ướt nên mắt đã đỏ hoe mà không khóc. Cậu lắc đầu ngán ngẩm.

.....

Nam vào lại facebook cũ, anh đã sẵn sàng đối mặt với những gì mà ngày hôm qua chưa dám. Các thông báo đã biến mất do quá lâu, anh đã phải nhập mã xác nhận vì lâu ngày không hoạt động. 400 tin nhắn, Thiên Trang, facebook cô giờ đã có ảnh đại diện, hình ảnh cô đang ngồi bên cạnh cửa sổ tiệm Ice Coffee, đôi mắt nhìn lên bầu trời, cô thật sự đẹp, 1 vẻ đẹp thuần khiết, anh mỉm cười. Click vào hộp thoại, anh đọc những tin nhắn mới đây mà bàng hoàng, cô đã đi Mỹ. Bởi vậy, anh mới không thể tìm ra tung tích của cô.

Lăn dài lên trên, toàn tin nhắn Em Yêu Anh của cô, anh thấy mình thật ngu ngốc. Giờ anh muốn thời gian quay lại, liệu có thể được hay chỉ là sự nuối tiếc muộn màng? Đúng lúc, anh cũng đang tìm nơi yên bình để đặt chân đến. Mĩ- cũng hay nhỉ? Anh cười, rồi anh sẽ tìm lại cô ấy.

.....

- Giám đốc đâu?- Người đàn bà trung niên xinh đẹp gác tay lên ghế xoay hỏi.

- Dạ thưa chủ tịch, giám đốc nói ra ngoài hóng mát và bảo tôi dặn lại với người là hãy nhận cô gái vừa nộp đơn xin việc 10 phút trước.

- Để tôi xem thử, cô về văn phòng đi.- Bà đứng lên đi về phía thang máy rồi xuống phòng tiếp khách.

Trang đang ngồi ở đó, đôi tay đang lại với nhau. Thấy bà xuống, cô đứng dậy nghiêng người kính cẩn cúi chào. Bà khẽ gật đầu, đây là 1 phản ứng tốt, con trai bà thật sự không nhìn lầm người. Bà lật hồ sơ xin việc của cô, sao? Chưa tốt nghiệp hẳn đại học Việt Nam mà dám xin vào công ty sao? Điều này không chấp nhận được. Nhận ra điều đó trên nét mặt của bà, cô nói:

- Nhà cháu là 1 công ty cũng khá lớn ở Việt Nam và có cổ phần nhỏ ở công ty này, do cháu muốn tự lập nên không làm việc tại đó, cháu có chút xung

đột với gia đình.

- Cô không giỏi tiếng Anh đúng không?- Bà đẩy gọng kính.

- Vâng, nhưng cháu có thể giao tiếp với những người Việt rồi sẽ học thêm ạ.

Xem như bà tin con trai bà lần này vì con bé có vẻ ngoài ưa nhìn và lanh lợi. Bà gật đầu. Trang siết tay vui mừng, cảm ơn trời, ông đã bớt khắc nghiệt với cô rồi. Cô chào bà ra về, từ mai là cô có thể làm việc tại môi trường mới với công việc mà bất cứ ai mong muốn.

Cô đi vào thang máy, cùng lúc đó, chàng trai có đôi mắt xanh và diện mạo giống Nam cũng vừa mở cửa thang máy. Trang gật đầu chào anh và nói:

- Tôi vừa được nhận vào! Mừng quá đi mất! Anh cũng làm ở đây sao? Bộ phận nào vậy?

Anh vừa định nói giám đốc thì 1 dòng suy nghĩ cắt ngang qua đầu mình. Anh cười:

- Ngoại giao như cô thôi!

- Anh biết tôi xin vào làm ngoai giao?- CỒ mở mắt ngạc nhiên.

- À, chỉ là tình cờ nghe mấy cô tiếp tân ở bên dưới nói.

Trang gật đầu không chút nghĩ ngợi, dù sao hôm nay cũng là ngày may mắn nhất từ khi cô sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Bỏ bê...

Lan cầm chiếc muffin nhỏ dầm bánh đập kem đang tan trong ly. Kiệt nhận ra bộ dạng bức bối đó nhưng vẫn làm ngơ. Lâm thì khác, cậu đang cười thầm.....

Các bạn ơi, bây giờ 1 chuyện thì không thể có 4 nhân vật cực chính được, híc, Trang và Nam để phần sau nhé! Giờ thì tập trung vào Kiệt và Lan, go...

Lan cầm chiếc điện thoại lên, là Du nhắn. Lâm giật chiếc điện thoại trên tay cô, đang bị trật chân mà muốn ăn kem lại Ice Coffee sao? Lan nhìn cậu, Lâm gật đầu:

- Tôi đi cùng cô!

- Ừm...- Cô bậm môi.

Lan leo lên yên sau của Lâm, vừa đi cô vừa nói:

- Giang Tiểu Du là đưa em từ bé đã rất thân với Kiệt, nếu 2 người ấy là 1 đôi thì chắc hẳn cũng không có gì lấy làm lạ, hơn nữa nhìn họ cũng xứng đôi vừa lứa...

- Thôi nè, nếu 2 người đó 1 đôi tôi sẽ chúc phúc!- Cô đang nói thì bị cậu cắt ngang. *Thôi bây giờ gọi Lâm là cậu, Kiệt là hần đi cho dễ phân biệt nha*.

Mặt cô xụ xuống chảy dài ra, tạo vẻ buồn thiu nhưng không khóc, hình như kìm nén lắm rồi. Đến nơi, Du và Kiệt đã ngồi sẵn ở đó. Hần đang nhắm mắt tựa đầu vào cửa sổ, con bé ngồi kế bên đang cầm điện thoại lướt web thì phải. Nhìn 2 người cứ như 2 thế giới, không thân thiết cơ mà cô vẫn buồn. Nghe tiếng bước chân tiến lại gần, hần mở mắt ra nhìn 2 người vừa đến. Là LAN đang đi chung với Lâm, hần nhếch mép, đầu ai có quyền cấm cản chứ, tất cả là do hần đang ngồi cạnh Du kia mà. 1 đứa em gái mà anh luôn yêu quý nhất với lí do, con bé là người đầu tiên anh gặp khi mở mắt, mẹ anh cũng có kẻ là nó rất hay lơ đãng theo anh từ nhỏ cơ.

Lan ngồi đối diện hần, Lâm nhìn Du thách thức:

- Xứng đôi nhĩ?

- 2 người cũng vậy, có điều, chị Lan có vẻ không hài lòng về người cho lắm. 2 người quen nhau lâu chưa?- Du cười, nụ cười đáng yêu nhưng hoàn toàn không thiện chí.

- Khi chị mới về nước, ừm... cũng được 3 tháng - Lan xen ngang.

1 bên chân mày Kiệt khẽ nhướn lên rồi hạ xuống khi nghe câu trả lời quá đỗi bất ngờ. Lâm khẽ cười, giận nhau như vậy cũng tốt, cậu không thiệt hại gì, chỉ là ngư ông đắc lợi. Như muốn cạy miệng Du thêm, cậu nói:

- Thế còn 2 người?

- Tôi đã nói là hôn phu cơ mà!- Con bé chu môi cãi lại.

Lâm khẽ nhìn hần xem hần phản ứng ra sao nhưng hần chỉ cười. Người phục vụ mang 2 ly kem dâu ra, 1 ly coffee đắng không đường, 1 ly coffee capuchino, khỏi nói các bạn cũng biết từng ly là của ai rồi.

Kiệt nãy giờ không nói gì thì lên tiếng:

- Du, chân em còn đau không?

Câu nói đầu tiên từ nãy đến giờ làm Lan hoàn toàn không hài lòng mà còn khó chịu hơn. Tiểu Du cười:

- Bớt rồi anh, nhờ anh xoa bóp đó.- Có lẽ là do con bé cố đánh đòn tâm lý nói rõ ràng cặn kẽ.

Lâm cầm chiếc muỗng nhỏ dầm bấm dập kem đang tan trong ly. Kiệt nhận ra bộ dạng bức bối đó nhưng vẫn làm ngơ. Lâm thì khác, cậu đang cười thầm, cậu mở lời:

- Lan, em có đói không? Mình đi ăn, để họ tự do chút đi!

- Nhưng 2 người mới tới, ngồi đây chút đi, tôi sẽ ở nhà anh Kiệt cơ mà!

Lúc này, Lan mở do mắt nhìn Du, ở chung nhà sao? CÔ thờ ơ hất ra rồi đứng dậy:

- Mình đi!

Lâm cũng đứng dậy, dùng nụ cười khiêu khích chăm chăm vào Kiệt. Hần nắm tay cô, Lâm liếc nhìn hần rồi gỡ tay hần ra trước mặt Du. Trái với ý nghĩ là con bé sẽ không vui chút nào nhưng cô lại bất ngờ nụ cười thật là đáng ghét từ Du. Con bé đang khiêu khích cô. Cô nhìn lại, ánh mắt khinh bỉ rồi ngoảnh đi.

Du kéo tay Kiệt:

- Họ đang hẹn hò mà, cứ để họ thoải mái đi anh!

- Về.- Hần đặt tờ 500k kê dưới ly coffee rồi đứng dậy đi trước.

.....

- Ở đây là nơi cao nhất của thành phố, tòa nhà mang danh vọng trời đó!- Lâm nhìn cô.

- Sao cậu có thể đưa tôi đến đây?- Lan hỏi.

- Nhà của mẹ tôi cơ mà.

Giờ mới biết thêm 1 điều, đó chính là Lâm- người con trai của tập đoàn lớn nhất Việt Nam. Nhà cậu giàu hơn hẳn Lan và Kiệt nhưng với tầm cỡ của họ thì đã không ai với tới rồi. Lan gật đầu, khung cảnh ở đây như Hawaii thu nhỏ dù cô chưa đến đó lần nào. 1 cái hồ bơi rộng ở dưới sân, rộng như 1 phần của bờ biển thật sự, cây cối um tùm, đủ loại như rừng rậm hoang dã. Đây là nơi tách biệt với thế giới thành phố phồn hoa, có lẽ đây là nơi ít ai biết đến vì hoang vu, không thì các nhà báo lại biết thêm 1 tỷ phú chôn vùi mình ở nơi hẻo lánh. Lâm ngửa đầu nhìn trời:

- Mỗi khi buồn tôi thường đến đây, tôi không thích sống ở đây nhưng tôi lại thích ở lại đây. Tôi cảm thấy con người mình tồn tại 2 thế giới song song, khuôn khổ giống nhau nhưng trái nhau về tính tình. Lúc tôi yếu đuối nhất, đau khổ nhất thì tôi lại tìm đến đây. Lúc tôi mạnh mẽ và hoang dại thì lại trở vào các quán bar, vũ trường. Tôi thường đứng trên đây mà hét lên thật to những gì mình cảm thấy không thoải mái.

Nói xong, cậu quay sang Lan, cô bạn cũng đang nhìn lên bầu trời, ánh mắt có phần mờ ảo.

- Cậu có chuyện gì buồn bức thì hãy hét lên đi, hét lên thì sẽ thoải mái thôi mà!

- Tôi không có buồn.- Cô nói 1 câu thật nhẹ nhàng.- Tôi không biết có phải tôi thích Kiệt hay không, từ đầu tôi chỉ xem cậu ấy là bạn thân. Cho đến thời điểm này thì tôi lại muốn Kiệt chỉ quan tâm đến mình tôi, lúc này, tôi quên rằng mình và cậu ấy chỉ là bạn. Thật ra, 2 người đó rất xứng đôi, tôi sẽ chúc phúc.

- Cậu thích Kiệt.- Lâm vò nhẹ mái đầu.- Tại sao không tranh giành?

- Cái gì là của mình thì sẽ là của mình. Có tranh giành cũng không có ích lợi gì, vấn đề là thời gian sẽ xóa hết.

- Vậy cậu nghĩ sao nếu tôi nói tôi thích cậu? À không, yêu chứ!- Lâm đưa tay vuốt vài sợi tóc mai đang bay trong gió vào sau tai Lan. Cô quay sang nhìn cậu mà cười:

- Đó là quyền của cậu, còn tôi chỉ xem cậu là bạn.

- Tôi hiểu chứ!- Lâm gật đầu. Cậu đưa 2 bàn tay lên miệng hét thật to:

- NGỌC LAN, CẬU LÀ ĐỨA CON GÁI NGU NGỐC NHẤT TRÊN ĐỜI DÙ ĐƯỢC TÔI YÊU THƯƠNG THẬT LÒNG THÌ CŨNG KHÔNG CHẤP NHẬN.

- TRƯỞNG VIỆT LÂM, CẬU LÀ THẲNG NGU NHẤT TRÊN ĐỜI KHI ĐÃ CHẤP NHẬN YÊU THƯƠNG TÔI!- Lan cũng hét lên rồi quay sang cậu lè lưỡi trêu. Lâm cười, cô quay người chạy đi, nếu để cậu bắt được thì không ổn chút nào. Lâm đuổi theo, dù lòng cậu có chút đau nhói nhưng may mắn, cô gái bé nhỏ này không còn ghét cậu như trước nữa. Lan chạy xuống sân, cậu cũng chẳng có ý định bỏ qua nên đuổi theo đến nơi. Do hồ bơi quá rộng và nước tràn lên rất trơn trượt nên Lan ngã xuống hồ, trước lúc đó, cô quay lại tìm chỗ bám víu nên nắm tay Lâm rồi cả 2 đều bị ngã.

Ánh mắt lạnh sắc lại rồi quay người đi. Đặt tay lên tim mình, hắn cảm nhận được, nó đang nhói lên. Cổ trắn tĩnh mình bằng câu nói ” chỉ là người dung “, hắn phóng lên xe và đi về. Giang Tiểu Du- người duy nhất mỉm cười với những chuyện được chứng kiến từ nãy đến giờ.

.....

- À, Lan hả? Chiều nay con có rãnh không? Qua nhà bác ăn cơm.- Bà Vân gọi cho cô. Lan đang ngồi xem ti vi trong phòng của Lâm, Lâm vẫn đang tắm. Cô mặc chiếc áo sơ ni đi học rộng thùng thình của cậu, tay cầm lon nước ngọt. Lan nhìn vào chiếc điện thoại do dự, có nên đến hay không? Cô lại nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng ban chiều khi mà Kiệt nắm tay cô lại. Không nghe tiếng trả lời, bà Vân nói:

- Im lặng kè như con đã đồng ý. Chiều nay không đến là ta giận thật đó.- Bà cúp máy ngang chẳng cho cô lời từ chối.

Lan nằm dài trên giường, rồi cô sẽ phải đối mặt với những điều cô không mong muốn nhất. Lâm quăng cho cô bộ quần áo mới mua, anh đã đi ra siêu thị mua rồi trở về đây, hèn chi, cô cứ nghĩ anh tắm lâu đến thế. Lan cảm ơn rồi vào nhà tắm thay đồ. Lâm cầm chiếc điện thoại của cô lên xem, hình nền là hình Kiệt đang ngủ trên chiếc giường màu hồng nữ tính, có lẽ là ở nhà cô. Cậu nắm chặt chiếc điện thoại trong tay.

1 tuần trước. . .

- Nè, trời mưa đó, tôi có mang theo dù, anh có cần đi chung không?- Cô chạy đến cạnh hắn bung ô lên.

- Không cần.- Hắn bước đi nhanh hơn, hắn vẫn đáng ghét chứ chẳng đỡ hơn tí nào. Cô lẩn xấn chạy theo sau, chiếc ô vẫn để phía trước khá xa người con gái bé nhỏ nên toàn thân cô ướt sũng, mưa ngày càng nặng hạt và chưa có dấu hiệu dừng. Hắn quay đầu lại, cô đang vuốt mặt cho trôi nước mưa, bộ đồng phục ngắn làm cô run lên bần bật. Kiệt có chút chạnh lòng. Hắn giật cái ô của cô ra:

- Mang ô theo để trưng à?

- Nãy giờ thì tôi đang che cho cậu đấy thôi.- Cô cãi lại.

- Cao thượng nhì?- Giọng nói cậu vẫn lạnh băng không chút lung lay.

- Giờ mới biết sao?

- Đồ ngốc.- Nói rồi, anh nắm chặt tay cô, buông cái ô đang che xuống. Hắn quay người lùi theo cô chạy đến trạm xe bus gần đó có hiên che. Cô giằng tay ra, xoa xoa 2 tay có vẻ lạnh lắm. Kiệt im lặng, cậu nhìn con chuột bé nhỏ đang ướt sũng, khẽ cười. Cô cũng thật dễ thương, dù cậu biết cô là 1 người quan trọng trong trái tim mình, cậu vẫn lạnh tanh không đáp trả gì hết.

Trời đã bớt mưa chứ không hẳn là dứt, Lan nói:

- Nhà tôi gần đây, về đó trú trước đi rồi tôi gọi bác Vân qua rước về.

Kiệt không trả lời nhưng âm thầm đi theo, cô gái bé nhỏ khẽ cười. Nụ cười hạnh phúc.

- Di Tư ơi, ba mẹ con đi đâu hết rồi à?- Lan đẩy cửa vào hỏi.

- Ba cô chủ đi làm chưa về, do trời mưa nên mẹ cô sẽ không về.

Lan chỉ tay bảo Kiệt lên lầu, hắn không nói gì, quăng chiếc cặp ướt nhẹp xuống sân, hắn mở cặp lấy cái bọc đen chuẩn bị sẵn rồi mới lên. Lan mở tủ định lấy bộ quần áo thì hắn quăng chiếc áo lên đầu cô. Định chửi cho hắn 1 chập thì cô nhận ra, đó là chiếc áo cặp hôm bữa cô và hắn thắng được. Thế là từ tức giận chuyển sang cười toe toét. Trong khi cô đang hí hửng thì hắn đã đóng sầm cửa nhà tắm. Cô cũng vào phòng tắm dưới nhà.

Vừa bước ra, Lan đã thấy hắn nằm ngủ trên giường cô, gương mặt rất hiền lành và ấm áp. Thế là cô nhanh chóng lấy điện thoại ra chụp lại.

* Chân dung của Kiệt với Lan nhé! Thật sự là cái anh đóng Đồi tai ngoại cảm, dù không đẹp tuyệt sắc nhưng Winny thích phong cách đóng phim của

ảnh. Còn lại là Thiên Trang du học sinh của Việt Nam, quá nổi rồi ai cũng biết hí hí. Vậy nhé, chuyển sau Winny cho thấy mặt của Lâm với Du nha.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Là gì của nhau?

Lan hoảng hốt xoay lưng nhìn nơi phát ra giọng nói lạnh lùng sau mình. Là Kiệt, đôi mắt đang đỏ ngầu giận dữ. Hắn nắm 1 cánh tay của cô lên, hắn dùng 1 lực rất mạnh nên tay cô đỏ lên. Lan mím chặt môi chịu đựng.

.....

- Để tôi đưa cậu về.- Lâm nói khi thấy cô bước ra, Lan gật đầu. Trên đường đi, cậu không mở miệng bắt chuyện cũng không kiếm chuyện chọc ghẹo làm cô cảm thấy kì lạ nhưng không quan tâm lắm.

Lan vào nhà, chọn 1 bộ quần áo đơn giản rồi bắt taxi đến nhà Kiệt. Cô ấn chuông, Du lẫn xấn chạy ra mở cổng, cô cười nhẹ:

- Chào em!

- Ừm, chị vào đi.- Du xoay lưng đi. Nụ cười trên môi cô tắt ngúm, răng trên khế cắn lên môi dưới. Kiệt đang ngồi trên ghế sofa, tay cầm chiếc điện thoại, lướt facebook. Cô gật đầu nhìn hắn rồi đi vào gian nhà bếp. Hắn cười hất:

- Hình như cô có hơi ướt, vừa ngã xuống hồ bơi cùng người yêu 3 tháng à?

Lan khá ngạc nhiên khi nghe câu nói của hắn, 1 câu nói lạnh lùng và chua chát. Hắn đã theo dõi cô ban nãy thì phải. Cô không nhìn hắn mà đi tiếp, cô nói:

- Tôi và anh chỉ là 2 người bạn, hơn nữa, bạn thì không có quyền xen vào quyền riêng tư của người khác!

- Tôi đã xen vào khi nào? Chỉ là sợ nước trong hồ bơi quá lạnh làm cô bị cảm thôi, bạn bè được phép mà. Đúng không nhỉ?

- Cậu...- Lan xoay người lại, liếc hắn. Hắn chỉ cười, bộ dạng của hắn lúc này, thật là đáng ghét. Du đi lại ngồi cạnh hắn, thấy vậy, hắn choàng tay qua cổ Du nhìn cô nhưn mảy. Cô nghe tim mình bóp nghẹn rồi đi thẳng. Ngay sau khi cô đi, hắn bỏ tay và đi thẳng lên lầu- phòng hắn. Tiểu Du khẽ xoa gáy nơi hắn vừa gác tay qua. Con bé khẽ cười:

- Hiềm khích càng lớn, tôi sẽ là người sung sướng.

Lan tiến vào cạnh bà Vân, bà cười:

- Con đến rồi sao?

- Dạ, vừa đến thôi ạ! Bác có gì để con giúp cho.

- Xong hết rồi, Du nó giúp bác rồi con à.- Bà nở nụ cười khi nói tới Du, có vẻ bà còn thích con bé hơn cô, Lan nghĩ thế.

- Giờ cháu lên phòng Kiệt bảo nó xuống ăn đi.- Bà giục.

- Cháu sao? Để Du gọi đi, không tiện cho lắm.- Cô nhăn mặt. óan ra cô và hắn đã có chuyện gì rồi, lúc này càng phải để 2 đứa gần nhau, bà lắc đầu:

- Du đi đâu rồi, con lên đi!

Lan thấy vậy gật đầu, cô gặp Du thì sẽ bảo con bé gọi luôn. Cô đi lên sân thượng hóng gió. Đi đến tầng 2, phòng của Kiệt, thấy cửa mở. Cô dạn lòng đi qua cho nhanh nhưng cô bất gặp, Du đang ngồi trong đó. Con bé thấy cô đi ngang thì nói lớn:

- Chị Lan, chị tìm anh Kiệt à? Vào đây?

- À... Không... Chị... đi lên sân thượng!- Cô cười gượng gạo.

- Chị vào đây!- Du kéo tay cô vào, đột nhiên, cô cũng tò mò, phòng của hắn có gì thay đổi hay không, cô chỉ vào được vón vện 1 lần.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh phòng, trang trí vẫn như cũ nhưng có điều, hình trong phòng nhiều hơn thì phải. Cô chưa kịp quan sát những khung hình đang treo thì có tiếng lục cục ở cửa phòng tắm. Kiệt bước ra, tóc còn hơi ướt. Hắn vừa mới tắm xong, nước làm hắn bình tĩnh hơn đôi chút:

- AI CHO PHÉP CÔ VÀO ĐÂY?

Lan hoảng hốt xoay lưng nhìn nơi phát ra giọng nói lạnh lùng sau mình. Là Kiệt, đôi mắt đang đỏ ngầu giận dữ. Hắn nắm 1 cánh tay của cô lên, hắn dùng 1 lực rất mạnh nên tay cô đỏ lên. Lan mím chặt môi chịu đựng. Du nhếch mép. Cô nói:

- Chị Lan có chuyện tìm anh! Anh bỏ tay chị ấy ra đi, đỏ lên hết rồi.

- Thật ra thì...- Lan chưa kịp nói hết câu thì Kiệt chặn ngang:

- Không phải chuyện của em, Du, ra ngoài trước đi!

- Là em đã gọi chị ấy vào, chị ấy không có ý.- Con bé ra về hoang mang lắm. Lan cố hít thở thật sâu, ngăn cho dòng nước mắt sắp rơi. Hắn nói:

- Cô không được phép vào đây!

- Tôi biết, tôi sẽ đi đây. Buông tay ra!- Lan cố giằng ra nhưng nắm cố nắm chặt hơn, ghé sát mặt Lan, hắn gầm gừ:

- Để tôi gặp cô vào đây 1 lần nữa thì cô không yên đâu.- Lan cúi đầu không nhìn hắn mà gạt đầu, cô ngược mặt lên nhìn hắn:

- Bác Vân gọi anh xuống ăn cơm! Tôi về trước đây.- Đôi mắt cô long lanh sắp khóc, cô giằng nhẹ cổ tay ra khỏi tay anh rồi đẩy cửa ra ngoài.

Ngay khi cô đã đi, hắn mới thấy mình có hơi quá đáng vì hắn không muốn cô nhìn thấy những tấm ảnh trong phòng mình. Hắn ngồi phịch xuống giường, Du ngồi cạnh:

- Là em đã gọi chị ấy vào, anh mau đuổi theo xin lỗi chị Lan đi, anh thích chị ấy mà!- Con bé tỏ ra thương hại. Kiệt lắc đầu:

- Em xuống trước đi, anh không ăn đâu!- Nói rồi, hắn trùm chăn qua khỏi đầu.

Du đi xuống, họ thật dễ bị chia rẽ, con bé cười nhạt.

.....

Lan đẩy cửa đi thẳng, vừa đi, nước mắt cô vừa rơi, chẳng hiểu tại sao. Quá đủ rồi, mọi thứ phải chấm dứt. Cô cứ nghĩ mình càng kề cận bên hắn thì hắn sẽ có thể nhớ lại đôi chút, cô và hắn sẽ hạnh phúc nhưng cô đã lầm, hắn xứng với Du hơn. Cô gái bé nhỏ cứ thế lê bước và không biết sẽ đi về đâu. 1 chiếc xe mô tô phanh trước mắt cô. Cậu đưa tay ra:

- Lên xe đi!

Cô ngược mặt lên nhìn, là Lâm. Cô yên lặng leo lên yên sau xe, cậu muốn đưa cô đến đâu cũng được, đưa cô đến nơi cô sẽ không còn buồn vì hắn. Lâm đưa cô đến con sông, cô nhận ra, hắn đã ôm cô bên bờ sông này. Cô đã nín nhưng đột nhiên, nước mắt vô thức rơi.

Lâm đưa tay cản dòng nước mắt:

- Tôi không thể là người cậu yêu thương nhưng tôi sẵn làm người yêu thương cậu. Cho cậu mượn bờ vai lúc cậu buồn, gạt đi nước mắt lúc cậu đau.

Cô nhìn Lâm, tại sao người cô yêu thương không phải cậu? Nếu là cậu thì tốt biết mấy. Cô ôm chầm lấy cậu:

- Cho tôi ôm cậu 1 chút thôi!

Lâm đứng yên lặng, khẽ cười. Cô vẫn khóc, nước mắt thấm qua áo sơ mi mỏng nóng hổi, nước mắt của cô làm cậu đau như ai sát muối lên vết thương.
Tách, tiếng chụp hình vang lên.

.....

- Đờ hơn chưa?- Lâm đưa cô cây kem dâu hỏi. Cô lắc đầu, đôi mắt sưng húp. Cô và cậu ngồi trên ghế đá gần đó. Hoàng hôn đã buông, nắng đã tàn, giờ Sài Gòn đã lên đèn, bầu trời chìm trong màn đêm, thành phố bây giờ thật xa hoa hào nhoáng với những ánh đèn lấp lánh. Lâm bắt chuyện:

- 1 con trâu và 1 con hổ đánh nhau, con nào sẽ thắng?

- Không con nào.- Lan trả lời.

- Phải có thắng thua chứ! Nó tranh giành bạn gái là 1 con thỏ.- Lâm nhìn cô.

- Thỏ sao?- Cô cười, 1 con trâu, 1 con hổ lại thích 1 con thỏ.

- Khi đánh nhau, con hổ thắng nhưng thỏ lại thích con trâu vậy nên, con trâu thắng.- Cậu cười buồn. Biết cậu đang nhắc đến chuyện của 3 người, cô im thinh không đáp.

- Nhưng con trâu lại hay làm con thỏ đau. Hổ tuy dữ tợn nhưng sẽ không! Có khi nào, thỏ lại thích hổ hay không?
- Thỏ không thể thích hổ vì nó xem hổ là bạn, nếu nó nói là thích thì nó đã làm tổn thương hổ.- Cô nhìn cậu nghiêm nghị. Lâm cười nhẹ, nụ cười buồn bã, cậu đã làm tất cả mà không được.
- Cô đứng lên:
- Giờ thì về nhà! Tôi đã đi suốt ngày rồi.
- Được thôi.- Lâm gật đầu.

.....

- Hình đẹp đó, ngày mai cả trường sẽ được thưởng thức, tiền của cậu.- Con bé nở nụ cười nham hiểm đầy cộc tiền qua cho 1 cậu học sinh.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Kí ức

- CẦN THẬN!- Tiếng Kiệt hét lớn làm cô giật mình quay lại, 1 chiếc xe tải nhỏ đang lao tới. Cô hoảng hốt đứng chết trân.

.....

- Ngủ ngon, nhớ mơ tới tôi đó!- Lâm đưa cô đến trước cổng, cười.

- Đang chúc tôi mơ thấy ma à? Thấy cậu là thấy ma đó. Good night.- Cô xoay người đi vào nhà. Cậu đứng đó cho đến khi cô khuất vào trong. Cậu đặt tay lên tim mình, từ bao giờ mà đưa con gái không ra con gái chiếm vị trí quan trọng ở đây? Cậu phóng xe đến Bar Club, nơi cậu giải tỏa mọi căng thẳng.

Đẩy cửa vào, cậu ngồi ở quầy pha chế đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm những anh bạn thường hay lui tới đây. Bất giác, cậu bắt gặp... Du? Cậu neho mắt, quả thật là con bé đó. Con bé cũng đang quay đầu tìm kiếm cái gì đó thì bắt gặp cậu. Du nhếch mép, tiến lại phía cậu. Đặt chiếc ví lên quầy, gọi 1 ly coocktail mạnh. Con bé mở lời:

- Sao? Lạ lắm à!

- Không, hạng người mặt dày như cô, lui tới đây cũng đâu phải là chuyện lạ.- Cậu cười, nụ cười của sự khinh bỉ.- Hình như ở đây có mùi lông hồ ly. Hôi thật!

- Hồ ly thì sao? Cũng vì tình yêu thôi mà. Chẳng phải tôi đã tạo điều kiện cho 2 người gần gũi hay sao? Đồ làm ơn mắc oán.- Con bé nhếch mép.

- Tôi nhớ và cô à? Thánh nữ! Bớt diễn. Sao cô lại tới đây?

Con bé hẩy khuôn mặt về góc bar. Thành đang ngồi ở đó và hình như có ai nữa. Là Kiệt, cậu nhận ra ngay cái kiểu tóc của hắn ta. Hắn đang đưa lên miệng uống hết ly này đến ly khác, có lẽ đã 5 chai rồi. Lâm đứng dậy định tiến lại thì Du chặn tay:

- Anh ta chưa say cơ mà!

- Say thì sao? Cô cường bức hắn à?- Lâm nhếch miệng.

- Có người cường nhò Lan ấy! Người lại bảo đảm có đánh nhau. 100%! - Con bé khoanh tay lại.

- Đẹp!- Gạt Du qua 1 bên không thương tiếc, cậu đi thẳng lại đó, cầm 1 ly rượu trên bàn, cậu tạc thẳng vào mặt hắn. Hắn ngược lên, đôi mắt lạnh băng. Thành can tay lại:

- 2 người, thôi nào!

- Ly rượu lúc này là trút giận giúp Lan.- Lâm nói.

- Tao làm gì cô ấy mà giận với không?- Kiệt vẫn nói bằng giọng bình thường, không có vẻ say xỉn.

- Mà không thấy cô ấy khóc lúc chiều hay sao?- Mắt lâm đỏ ngầu giận dữ.

- Là do cô ta, không phải 2 đứa đang hạnh phúc lắm sao? Cùng nhau tắm dưới hồ bơi hay sao?- Hắn cười, nụ cười khinh khỉnh đáng ghét.

- Thì ra là mày ghen. Tao cũng muốn cô ấy ở cạnh tao, tao sẽ làm cô ấy hạnh phúc chứ không như mày. Nhưng tao có làm gì thì trái tim cô ấy vẫn ở chỗ mày. Cô ấy còn khẳng định với tao là không thích mày, miệng cô ấy nói nhưng tim có làm được hay không? Mày là thằng khốn!- Lâm xóc cổ áo hắn lên. Hắn dùng lực gạt tay ra rồi đâm 1 cái vào mặt Lâm. Du đứng đằng xa nhìn cảnh tượng đó thì bình thản: ” Biết ngay mà!”

- Là mày không đủ tư cách.- Kiệt quát.- Cô ấy là của tao, không ai giành được hết!

- Vậy sao?- Lâm giằng tay hắn ra rồi đáp trả bằng cú đấm mạnh nhất có thể.

- 2 người bình tĩnh!- Thành can họ lại. Kiệt và hắn nhìn nhau, ánh mắt nảy lửa. Đúng lúc đó, Du chạy lại kéo tay hắn ra:

- Anh có sao không? Em theo anh này giờ, cứ sợ anh có chuyện.

Kiệt không đáp trả. Lâm nhếch mép:

- Diễn cũng hay nhỉ?

- Sao? Tại sao người lại đánh anh ấy. Lan và anh ấy không có quan hệ gì cả.- Rồi quay sang hắn.- Em đưa anh đến bệnh viện.

Kiệt gạt tay ra, quăng 1 xấp tiền lên bàn rồi đi thẳng, Du đuổi theo. Lâm đứng đó, tay vớ lấy 1 chai rượu đập vỡ tan tành, như cậu sẽ đập vỡ hắn.

Hôm nay, không Kiệt, không Lâm, Lan lê bước trên hè phố. Cô không có thói quen đi cùng gia đình. Đột nhiên cô nhớ đến Nam, không biết anh ấy ra sao. Cô không thể liên lạc với anh.

Trời trong vắt, không nắng quá chói, có thể nói là trời đẹp. *Vù* 1 chiếc xe máy vụt qua, cô vẫn nhớ, hôm qua mình đã ngồi trên con xe đó nhưng hôm nay là Du. Cô lắc đầu cười khổ, cô không thể khóc được nữa rồi. Mọi thứ đều có giới hạn, nước mắt cũng vậy. Tiến vào sân trường, mọi học sinh hôm nay có vẻ lạ, họ đều nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu. Mọi người đang tập trung ở bảng thông báo của trường rất đông. 1 số nhỏ đi qua cô xì xầm:” Con hiệu trưởng cơ mà, bỏ người này núm người kia.”

Bảng thông báo đang dán hình cô và Lâm đang ôm nhau. Là chiều hôm qua. Cô bàng hoàng xé những tấm hình xuống, cô hét:

- KHÔNG CÓ GIỜ XEM ĐÂU!

- Có mới xem chứ.- Là giọng của hắn, Lan quay đầu lại. Hắn và Du đang đứng ở phía sau. Cô mím môi im lặng, cổ tay cô đang quấn 1 miếng bông, hắn có chút chạnh lòng nhưng tấm hình làm hắn điên tiết. Hắn gạt phăng mọi lí trí nhen nhói mà kéo cô ra. Hắn lôi cô xềnh xệch trên sân trường. Tay cô đang đau nay càng đau hơn vì hắn lại nắm ngay chỗ hôm qua. Cô cố giăng ra:

- Thả ra! Cậu làm gì vậy?

- Cô có vẻ thân thiết với Lâm nhỉ?- Hắn nói, giọng lạnh tanh sau khi quăng cô vào góc tường.

- Thì sao? Cậu là gì mà không cho phép?

- Là gì sao?- Hắn cười. Ép sát môi mình vào môi cô. Cô lắc đầu nguầy nguậy để tránh né nụ hôn này. Cô cắn môi hắn bật máu, hắn buông ra, đưa tay lau vết máu. Cô nói:

- Tôi là con người chứ không phải con rối.- Cô vụt chạy đi. Hắn đuổi theo. Ra đến đường lộ lớn thành phố, rất nguy hiểm. Cô nhắm mắt băng qua.

- CẦN THẬN!- Tiếng Kiệt hét lớn làm cô giật mình quay lại, 1 chiếc xe tải nhỏ đang lao tới. Cô hoảng hốt đứng chết trân. Kiệt chạy đến xô cô qua 1 bên, còn mình thì bị xe tải hút văng ra xa. Lan hoảng hốt chạy đến ôm cậu:

- Kiệt... Kiệt... Kiệt ơi... tỉnh dậy đi!

- Anh Kiệt, anh Kiệt... Cô...- Du vừa chạy đến thì thấy Kiệt bê bết máu.- Mau gọi cấp cứu, ông đừng người rồi chỉ biết đứng đó hay sao?- Con bé liếc 1 cái thật sắc làm ông tài xế rùng mình. Ông lấy điện thoại ra gọi xe.

.....
Lan vẫn đang trong tình trạng hoảng loạn, cô không về nhà thay đồ mà ngồi lại bệnh viện. Bà Vân cứ khóc suốt, lần trước Kiệt may mắn thoát chết nhưng bây giờ số phận có mỉm cười với hắn hay không? Tiểu Du nhìn cô bằng cặp mắt muốn ăn tươi nuốt sống.

- Sao cậu cứ thích uống coffee đắng ngắt này vậy?- 1 đứa bé gái đưa muỗng kem dâu lên miệng nói.

- Thế sao cậu lại thích kem dâu?- Đứa bé trai hỏi lại, trong giấc mơ, Kiệt lơ mơ nhận ra đứa bé trai đó là mình.

- Thì ngon, thế thôi.- Con bé nhún vai, lôi trong cặp ra chiếc điện thoại.

- Facebook của cậu cũng là Kem Dâu sao?

- Tất nhiên. Hi hi.- Con bé cười híp mắt.

- Lan, cậu đừng sang Mĩ mà!- Cậu bé chạy ra đường lộ với mong muốn giữ chân cô bé hôm nào lại. 1 chiếc xe du lịch tông vào cậu rồi mọi thứ đều màu đen, 1 mảng đen đáng sợ...

- Bệnh nhân có chuyển biến xấu.- Người bác sĩ dùng tay ấn mạnh vào ngực để hô hấp bệnh nhân điều hòa lại. Rất may, tim đã đập lại.

Cậu bé trên đầu quần băng, bên cạnh là mẹ cậu đang khóc. Cậu bé khá ngớ ngẩn khi không biết mình là ai. Hắn đưa tay chạm vào cậu bé nhưng không được, đó là ảo ảnh...

Người bác sĩ tháo khẩu trang ra, ông đi đến bên cạnh bà Vân:

- Sự sống của cậu ấy nhờ vào nghị lực của bản thân mình.

Bà Vân bật khóc nức nở. Nước mắt của Lan cũng vô thức rơi. Khóc sao? Là cô ta đã hại Kiệt. Du vung tay lên tát mạnh 1 cái vào mặt cô:

- Cô nghĩ mình là ai mà dám làm anh ra nông nỗi này?

Lan đưa tay lên mặt mình, chỗ bị Du tát.

- Đau sao?- Con bé nhếch mép.- Có giết cô cũng không đủ đền tội.

- Thôi đi Du. Con bé cũng rất đau khổ rồi.- Bà Vân nói trong nước mắt. Du gạt đầu, đưa tay gạt nhanh giọt nước mắt trên má rồi nhìn cô bằng ánh mắt cảnh cáo, cô đi ra khỏi đây.

- Tôi có chuyện muốn nhờ đến bạn anh!- Con bé để điện thoại vào túi, nhếch mép, đó là cái giá mà cô phải trả.

.....

- Tôi không sao! Kiệt mới là người có sao. Cậu có định đến thăm cậu ấy không?- Lan kê điện thoại lên tai.

- Sẽ có, khi cậu ta tỉnh.

Lan mím môi, tỉnh? Khi nào hắn sẽ tỉnh vẫn là 1 ẩn số. Tất cả là lỗi của cô. Cô đã nóng vội nên đã hại hắn. Cô vào phòng tắm, cô cuộn trôi mùi máu vurun trên người. Cô xuống nhà lấy 1 miếng sandwich nhai nhanh rồi đi ra khỏi nhà.

Màn đêm đã buông, trời đã lạnh, đường phố vắng tanh. Cô giơ tay ra đón 1 chiếc taxi nhưng vẫn chưa bắt gặp, chỉ toàn là tiếng gió và tiếng lá khô xào xạc. Cô ngồi bệt xuống đường, chắc phải gọi cho gia đình chuẩn bị chiếc xe đến. Cô vừa lúi chúi điện thoại ra thì 1 bàn tay che ngang miệng cô. Cô cố hét lên và vùng vẫy nhưng không còn sức lực, là thuốc mê. Cô lịm đi...

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tỉnh dậy để yêu em

- Dừng lại! Quá đủ rồi. Du, anh biết em là 1 cô gái tốt nhưng anh không thể yêu em. Anh biết, em không yêu anh khi anh thay đổi mà là từ rất lâu rồi.- Du lắc đầu, nước mắt rơi là cả:

- Em đâu làm gì sai chứ! Chỉ là em yêu anh thôi...

.....

1 xô nước lạnh có thể nói là lạnh cóng như nước đá vừa tan tạc thẳng vào người Lan làm cô tỉnh giấc. Cô run lên bần bật vì lạnh, đây là tầng hầm của 1 cơ quan đã bỏ hoang thì phải, không khí thật sự rất lạnh, cô sẽ chết nếu ở đây 1 ngày mất.

Cô ngẩng đầu lên, điều làm cô ngạc nhiên nhất ở đây là sự xuất hiện của Ngọc. Đột nhiên cô nhớ đến Trang, người bạn đã giúp cô mà cô đã đối xử với cô ấy thật tàn nhẫn. Giờ chỉ còn mỗi cô trong gian phòng lạnh lẽo này chẳng ai giúp đỡ. Ngọc đi đến nâng cằm cô lên:

- Thật ra thì giữa tôi và cô không còn ân oán gì nhưng tôi lại có tính thù rất dai, huống chi có tiền, lại có thể thỏa mãn con giận. Ngu gì không làm! Bây giờ Kiệt đang nằm 1 đồng ở bệnh viện, để xem ai có thể giúp đỡ cô.

- Im lặng tí đi, công việc của cô đến đây đã xong, tôi chưa xử cô chuyện cô dám cặp với Kiệt đó.- Du đứng ngoài sau khoanh tay. Con bé đi lên bóp

khuôn mặt cô:

- Tại sao chị xinh xắn mà óc chó thế?

- Sao... cô... không ở ... trong ... bệnh viện.- Lan nói bằng giọng run rẩy vì lạnh.

- Có mẹ chồng tôi ở đó rồi. Giờ thì tôi phải ở đây xử cô cho xong. Anyway, nghe tôi kể những hiềm khích từ trước đến nay của tôi với cô nhé!- Du buông tay khỏi mặt cô. Con bé hí mắt xa xăm

- Khi tôi còn là 1 con bé nhỏ xíu, tôi và Kiệt đã có lương duyên trời định. Từ khi ba anh ấy chuyển công tác vào thành phố thì tôi đành tạm xa anh ấy. Và cô đã thay thế tôi, chính xác, chỉ là thay thế. Nhưng tôi đã vào trong Nam. Nhưng đáng tiếc, anh ấy chỉ chú ý đến cô. Tôi biết, anh ấy rất xấu trai và nhút nhát nhưng... tôi yêu anh ấy thật sự. Chẳng như cô, bị vẻ ngoài của anh ấy hấp dẫn. Ngay cả khi anh ấy mất trí thì cô lại về Việt Nam. Và hôm nay, anh ấy lại phải nằm ở bệnh viện.- Du lắc đầu.- Tôi phải tha cho cô sao đây?

- Tôi không... có... ý tranh giành... tôi... yêu... Kiệt... là thật!- Lan nói.

- Sao? Ai cho cô cái quyền đó? Nực cười!- Tiểu Dung quăng ánh mắt khinh bỉ vào cô.- Để tôi đùa với cô 1 chút, nhìn cô cũng xinh đẹp thật đấy. Ngọc, đưa dao rọc giấy đây.- Ngọc để lên tay cô ta 1 con dao rọc giấy đã chuẩn bị sẵn. Lan lắc đầu:

- Tôi...xin..cô... đừng... mà!

- 1 rạch, là trả thù cho Kiệt.- Nói rồi, Du ấn lên má phải của cô 1 lần, do quá lạnh nên các mạch máu trên mặt cô đông lại rồi tê lịm đi.

Rầm Tiếng đập cửa thật mạnh của ai đó. Du ngẩng đầu lên nhìn, con bé cười:

- Có hơi trễ đấy. 1 đường rồi!

- Con khôn!- Lâm xông vào thì bị 1 đám con trai ngăn cản lại. Cậu đập phăng tụi ấy qua 1 bên 1 cách dễ dàng. Du rút trong túi ra 1 cây dao kềm và cò Lan. Con bé cười khiêu khích:

- Xông lên... mạch máu ở cổ có vẻ... mỏng...

- Đừng làm bậy, tôi sẽ giết cô.- Đôi mắt cậu long lên sòng sọc.

Lan có vẻ đã quá mệt và lạnh, nếu cứ để vậy thì cô chết mất. Lâm đang rất lo lắng thì có tiếng người bước vào. Du mở to mắt ngạc nhiên, là Kiệt. Anh đã tỉnh. Dáng đi của cậu có vẻ siêu vẹo, chắc có lẽ vừa tỉnh dậy.

- Bỏ dao xuống.- Hấn hạ thấp giọng. Du mím môi lắc đầu:

- Em không thể!

- Dừng lại! Quá đủ rồi. Du, anh biết em là 1 cô gái tốt nhưng anh không thể yêu em. Anh biết, em không yêu anh khi anh thay đổi mà là từ rất lâu rồi.- Du lắc đầu, nước mắt rơi là chảy:

- Em đâu làm gì sai chứ! Chỉ là em yêu anh thôi... Tại sao em là người đến trước lại trở thành kẻ đến sau?

Kiệt không trả lời mà tiến lại gần Du, con bé run rẩy, kềm dao càn sát cổ Lan hơn. Cô đã ngất đi. Lâm cũng tiến đến. *Dùng*, con bé giật bắn người lên rồi khụy xuống. Lâm và Kiệt mở to mắt, con bé đã bị bắn. Thành đi vào, cười:

- Súng gây mê!- Cậu nháy mắt.

- Mau đưa Lan đến bệnh viện.- Kiệt nói. Lâm ôm cô chạy ra ngoài.

.....

- Cậu tỉnh dậy khi nào?- Lâm dựa đầu vào tường hỏi.

- 1 tiếng trước...- Kiệt nhắm mắt, hấn ngồi trên băng ghế chờ, hơi thở khá mạnh vì mệt mỏi.

- Sao cậu biết Lan ở đó?

- Linh tính.- Hấn khẽ cười, đôi mắt vẫn khép hờ.

Khi trước mắt của Kiệt toàn là màu đen. Hấn nhìn thấy công viên hôm trước, Lan đang cười vui vẻ với hấn. Kiệt chạy đến đưa tay với lấy cô nhưng không được, cô đang chạy đi. Bóng dáng cô biến mất, hấn chỉ nhìn thấy 1 căn nhà cũ kỹ, tìm hấn thất lại 1 nhịp. Kiệt nghe tiếng khóc của bà Vân vang vọng bên tai. Hấn bật dậy, bứt dây truyền nước biển, dù có hơi choáng nhưng hấn khoác 1 chiếc áo khoác rồi chạy đi. Bà Vân vừa ngạc nhiên vừa vui mừng khi đứa con trai của mình tỉnh dậy nhưng lại vội đi không nghe tiếng bà hỏi đằng sau, về gấp gấp lắm.

Kiệt nói:

- Vậy sao cậu biết Lan ở đâu?

- Định vị, điện thoại của Lan bị rút ngoài đường. Tôi định đưa cậu ấy đến bệnh viện nhưng đến nhà thì không gặp, bệnh viện cũng chẳng thấy nên sinh lo. Và tôi tìm định vị của Du, không ngờ là đúng.- Lâm đáp.

Bác sĩ đi ra, không có vẻ quan trọng lắm. Ông nói:

- Cô ta chỉ bị nhiễm lạnh thôi. Còn cô gái kia thì ngủ 1 giấc sẽ tỉnh lại.

Kiệt đẩy cửa vào phòng cô đang nằm. Lâm đặt tay lên vai cậu:

- Đừng làm cô ấy buồn, nếu không, tôi sẽ giết cậu!

- Nhất định.- Hấn gật đầu cười. Giờ thì mọi thứ có vẻ thoải mái hơn rồi. Hấn đã gọi cho ba mẹ Lan, họ đang trên đường tới. Có vẻ rất lo lắng. Hấn đã trấn an 2 người. Khẽ cúi đầu đặt lên trán cô 1 nụ hôn. Hấn nhẹ nhàng:

- Lúc trước mắt anh chỉ còn màu đen, anh đã muốn buông xuôi nhưng rồi anh lại nhớ giấc mơ mình còn đang dở. Tỉnh dậy để yêu em.

Trong mơ màng hư ảo, cô khẽ nghe giọng nói của hấn...”Tuy coffee thật sự đắng nhưng những người thích nó sẽ thấy nó ngọt...” Bàn tay cô nắm chặt vào ga giường. Định mệnh đã đẩy cô và hấn đến với nhau, vậy... lần này có còn như thế nữa không? Quả thật, cô đã cướp đi Kiệt từ tay Du, cô không muốn làm kẻ thứ 3. Đôi mắt cô khẽ nhắm, đến lúc cô phải đối mặt với mọi thứ mình đã cướp đi từ ai đó. Kiệt đang nắm chặt tay cô, đôi mắt khép hờ, trông hấn có vẻ mệt mỏi lắm. Cô nghe tim mình đập chậm 1 nhịp. Ba mẹ cô thấy cô tỉnh dậy thì chạy lại. Mẹ cô mặt tái xanh nhợt nhạt:

- Con có sao không?

- Dạ không sao.- Cô đáp nhẹ. Kiệt mở mắt, siết chặt bàn tay cô. Bà Vân từ phía sau đi đến, khẽ vuốt tóc cô:

- Con và Kiệt quả thật là 1 đôi, nhờ có con nên nó mới có thể sống như bây giờ.

- Con muốn sang Mỹ.- Cô thẳng thừng đưa ra đề nghị. Mọi người hết sức ngạc nhiên khi cô chỉ vừa về cách đây 3 tháng. Kiệt nói:

- Anh đi với!

- Không, tôi sẽ đi 1 mình, nếu có duyên thì ta sẽ gặp lại.- Nói rồi, cô bật dậy choàng tay qua cổ kéo hấn vào lòng. Cô đang trốn tránh mọi thứ... gia đình, tình yêu và thù hận... Ba mẹ cô không nói gì vì họ biết, họ có phản đối thì cô vẫn đi.

.....

- Cho tôi gửi lời tạm biệt đến Tiểu Du nhé, và xin lỗi con bé giúp tôi.- Lan nhìn Lâm, Kiệt không đến đưa cô đi thật rồi vì hấn đã có nói, cô mà đi tức là mọi thứ chấm dứt. Chấm dứt thì sao chứ, đáng lẽ phải sớm hơn nữa cơ. Lâm gật đầu:

- Đi mạnh khỏe, nhớ liên lạc với tôi đấy.

- Nhất trí.- Cô cười.

Kiệt đứng trên sân thượng nhìn máy bay bay qua đỉnh đầu. Cô đã đi thật rồi... hấn phải làm sao đây??? Nghề nghiệp là quan trọng nhất sao? Hay thực chất là cô đang trốn tránh mọi thứ. Thật khó sở.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chào em. . .

Tiếng nói từ xa xăm vọng về trong đầu cô chũn quẩn: ”Tuy coffee thật sự đắng nhưng những người thích nó sẽ thấy nó ngọt...” Cô khẽ mỉm cười nhìn người con trai trước mặt mình:

- Kem dâu nhé! Thay đổi khẩu vị 1 chút xem sao.- Người con trai gật đầu, mỉm cười.

.....

8 năm sau. . .

MC: Xin chào mọi người, hôm nay chúng ta sẽ làm quen nhà thiết kế nổi tiếng Ngọc Lan và quán Vị Yêu của cô ấy nhé. Chào cô, sao cô lại đặt tên quán là Vị Yêu nhỉ?

Lan: Chuyện tình cảm lúc đại đột nên đặt vậy cho gọn í mà. *Cười*

MC: Vậy quán chỉ có 2 món là kem dâu và coffee cũng cùng lí do này?

Lan: Chính xác ạ! *lại cười*

MC: Theo như tôi được biết chị có hẳn 1 shop thời trang riêng do mình thiết kế, đó là niềm đam mê duy nhất của cô nhưng tại sao cô lại mở quán này? Để giết thời gian sao?

Lan: Thật ra thì kem dâu là sở thích thứ 2 của tôi sau thời trang. Nên tôi quyết định mở hẳn 1 quán để thỏa mãn ước mơ với kem.

MC: Vậy chị có định thêm món vào menu chưa?

Lan: Đã có, hôm đó đã pha coffee và kem với nhau thấy vị cũng khá ngon nhưng ngờ hậu quả thật là đáng gờm khi nhập viện 2 tuần vì rối loạn tiêu hóa.

MC: *cười* cô thật là có óc hài hước đó! À mà lạ là cô chưa dính vào scandal tình ái với ai cả, phải chăng cô chưa có người trong mộng?

Lan: Tôi... - Ngập ngừng đôi chút, cô nghĩ đến hán rồi lắc đầu.- Tôi đã có rồi. Nhưng người ta thì chẳng biết có ý gì với tôi hay không thôi.

MC: Cô vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, gia thế chẳng thua kém ai. Nếu tôi là con trai thì tôi đã đổ rầm trước cô.

Lan: Thôi nào, vào vấn đề chính là cái quán đi nhé! * Cười*

.

Tiếng Anh nha mọi người =)))

~ .

.

Buổi ghi hình diễn ra tốt đẹp, hôm nay là ngày cô khai trương quán. Đây là 1 nơi khá rộng và thoáng mát thích hợp để kinh doanh. Mọi thứ đều do chính tay cô làm. Đội ngũ nhân viên chỉ mới bắt đầu làm việc nên pha chế chủ yếu do cô hướng dẫn. Do là khai trương nên mua 1 tặng 1, khách hàng đến khá đông, cô tất bật, bận rộn không quan tâm đến xung quanh. Có 1 người con trai mua 1 ly coffee đen không đường, anh ta đặt tờ 100 đô lên quầy rồi nhẹ giọng bằng tiếng Việt:

- Tặng 1 ly kem dâu cho cô chủ quán!

Anh ta nhanh chóng cầm ly coffee lên rồi đi khỏi quán. Lan ngẩng đầu lên nhìn, anh ta đã đi mất. Giọng nói này rất quen. Cô bỏ lại mọi việc trong quán đuổi theo nhưng không thấy. Tự nhủ là linh cảm của mình không đúng cô trở vào.

- Vị không tồi!- Kiệt đưa đi coffee nhấp nhẹ. Hán nấp sau vách quán nên cô không thấy. Hán đã tìm ra cô rồi.

.....

Lan ngồi bên cửa sổ, đôi mắt nhìn ra ngoài. Buổi trưa, quán vắng tanh và tĩnh lặng. Nhân viên đã nghỉ trưa. Cô không cảm thấy đói nên đành ngồi đây ngắm cảnh trời mây. Đã 8 năm, cô chạy trốn tất cả mọi thứ, mỗi ngày cô vẫn gọi điện cho ba mẹ và bác Vân nhưng chưa bao giờ nhắc đến Kiệt hay muốn về lại Việt Nam. Cô hít thở 1 cái, cổ lên, cô sẽ phải sống như thế này cho đến khi có người yêu :3 1 chuyện quá xa vời. Có 1 người con trai đẩy cửa đi vào, cầm trên tay hộp pizza tiến thẳng đến phía cô. Anh nói:

- Pizza của cô!

- Nhưng tôi đâu có gọi chứ! Anh nhầm rồi.- Cô nói, anh ta đội 1 cái nón lưỡi trai che đi đôi mắt. Đột nhiên cô có cảm giác quen thân.

- Nhưng cô chưa ăn.- Đặt hộp pizza lên bàn.- Tôi đi đây.- Anh ta chạy vụt đi, Lan có chút kì lạ và khó hiểu nhưng thôi. Cô cũng chẳng hơi đâu nghĩ đến những chuyện này.

1 lúc sau, người con trai đó quay lại hình như tìm kiếm 1 cái gì đó. Cô hỏi:

- Anh đang tìm gì thế?

- 1 tấm hình, tôi đã làm rơi nó ở đâu đó quanh đây.

- Chúc anh tìm ra nhé!- Cô di chuyển đến quầy pha chế, giờ nghỉ trưa sắp hết, cô phải quay lại với công việc của mình. Đột nhiên, cô thấy 1 tấm hình rớt

dưới chân ghế lúc này mình ngồi. Cô chỉ tay:

- Anh gì ơi, tấm hình rớt ở kia kia.

Cô nhìn tấm hình cảm thấy quen quen, anh nhanh chóng cho vào ví rồi chuẩn bị đi ra khỏi quán. Cô nhìn anh:

- Khoan đi đã, có thể cho tôi xem tấm ảnh đó không?

Anh ta cười nhếch mép, tiến về phía cô, quăng cái ví lên quầy pha chế. Cô giờ ra, cô không tin vào mắt mình, là hình của hấn và cô lúc chiến thắng ở công viên. Anh ta cúi mũi đặt lên bàn. Cô ngẩng đầu lên, là Kiệt. Cô hít thở 1 hơi thật sâu. Hấn nói:

- Sao nào? 1 ly coffee..

- Không đá không đường? - Cô cười, gặp anh làm cô có chút xao xuyến và vui lạ thường.

Tiếng nói từ xa xăm vọng về trong đầu cô chủ quán: "Tuy coffee thật sự đắng nhưng những người thích nó sẽ thấy nó ngọt..." Cô khẽ mỉm cười nhìn người con trai trước mặt mình:

- Kem dâu nhé! Thay đổi khẩu vị 1 chút xem sao. - Người con trai gật đầu, mỉm cười. Đặt ly kem dâu ra trước mặt hấn. Hấn có nếm thử 1 miếng nhưng rồi lại thôi.

- Kem ngọt quá, tuy em thích nhưng tôi không thích!

- Ừm... Tùy thôi! - Cô nhướn mày.

- Tối nay khi quán đóng cửa, anh sẽ đến. Tạm biệt.

.....

Màn đêm buông xuống, quán đóng cửa, mọi người đã về hết. Cô ngồi trong quầy pha chế đợi hấn. Hấn sẽ tới thật chứ? Hấn sẽ không thất hứa? Sau 8 năm, cô lại tìm thấy cảm giác hôm nào. Tuổi trẻ bồng bột 1 thời của cô. Hấn đẩy cửa vào, hấn vẫn đẹp trai như lúc nào và chẳng có vẻ gì buồn bã và tiêu tụy. Hấn cười:

- Em có rất nhiều chuyện muốn hỏi thì phải. Hỏi đi!

- Anh sang đây từ khi nào? - Lan hỏi.

- Ngày hôm nay của 8 năm trước! - Hấn cười.

- Anh đã theo em qua đây? - Cô ngạc nhiên.

- Du lịch thôi mà... - Hấn vò tóc.

- Du...? - Cô ngập ngừng.

- Đến lúc này thì con bé sắp đám cưới với Lâm luôn rồi. Chỉ có đồ ngọc như em mới tháo chạy sang đây để tôi đi tìm hết 8 năm. Giờ thì hết rồi nhé! - Hấn tiến vào quầy, ôm cô từ phía sau. Đeo lên cổ cô sợi dây chuyền trắng, mặt dây chuyền là chiếc nhẫn rất đẹp. Hấn nói tiếp:

- Em đã đeo dây chuyền này rồi thì không được tháo ra vì em đã là vợ của anh rồi!

- Em đã đồng ý đâu? - Cô mở to mắt.

- Vậy thì thôi. Uống công tôi tìm cô 8 năm nay để nhận được câu nói phũ phàng. - Hấn toan cởi sợi dây chuyền trên cổ cô ra thì cô nắm lại:

- Ít nhất cũng phải lãng mạn như trên phim nào là nến, quỳ gối, nài nỉ hay gì đó chứ!

- Anh không thuộc tuýp người đó. - Hấn nheo mắt. Lan bĩu môi, đã 20 mấy tuổi đầu rồi mà vẫn còn như con nít.

Hấn bế thốc cô lên, đặt lên môi cô 1 nụ hôn. Có lẽ màn cầu hôn của hấn không quá ngọt ngào và hoàn hảo nhưng đó là tình yêu và sự lựa chọn của cô. Vị yêu của họ như thế nào? Có lúc đắng ngắt như coffee nhưng đôi lúc cũng ngọt ngào như kem dâu, tuy 2 cái trái ngược nhau nhưng ai cũng hiểu rõ, họ cần nhau đến mức nào... Vị yêu của các bạn thì ra sao? Hấn là cũng đặc biệt như thế này đây...

HẾT PHẦN 1

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Ngoại truyện: Hạnh phúc là khi ở cạnh em. . .

Bên ngoài, nắng vẫn oi ả, nhưng gió không lạnh, những tán cây xào xạc như đang muốn hỏi: Vị yêu ngon ngọt như thế nào?

.....

Trên chuyến bay về Việt Nam. . .

- Mà em hỏi nhé! Anh có nhớ gì về lúc trước hay không?- Lan nhướn mày.
- Ừm... không...- Kiệt cười.
- Không ư? Thế mà em nghe bác Vân nói là rồi!- Cô đáp.
- Biết rồi mà còn hỏi, để anh báo ơn hay sao?- Kiệt nhăn mặt.
- Không, nghe đồn là, có ai đó thương tui từ bé tí ti, nhỏ là quý dễ sợ quý!- Cô cười ha hả.
- Ai thế? Hình như biết sửa hả?- Hấn trêu lại.
- Anh đấy! Chẳng phải con Milu đâu.
- Sao anh không nhớ?

.....

Cuộc trò chuyện cứ diễn ra cho đến khi máy bay bay vào khoảng tối trên nền trời cao. Những ngôi sao giờ như thật gần và có thể chạm vào. Đây không phải là lần đầu tiên cô và hấn đi trên máy bay nhưng thật sự thì chuyến đi này rất đáng được mong chờ. Bàn tay hấn khẽ chạm vào tay cô, hấn siết chặt lấy. Cô ngẩng đầu nhìn hấn:

- Nắm hơi chặt đấy!
- Để em đừng bỏ chạy nữa.

Lan nhìn Kiệt, cô lẻ lười. Yêu hấn nên cô mới phải bỏ chạy. . .

Máy bay đáp tại phi trường Việt Nam. Kiệt đang kéo 2 chiếc va li đằng sau, Lan đã nhanh chóng chạy đến nơi bà Vân và ba mẹ cô chờ. 2 người đàn bà lâu lắm mới gặp được cô thì vui mừng đến rơi nước mắt, hỏi thăm này nọ. Còn ba cô, ông nhìn Kiệt gật đầu, hấn cười, đã đúng như lời hấn hứa, hấn sẽ mang cô về.

- Ngày cưới của 2 con đã định cả rồi à?- Cô mở to mắt ngạc nhiên.
- Chứ sao? Hay tin con về là liền đi xem ngày. Thăng Kiệt nhà bác cứ sợ con chạy đi mất.- Bà Vân cười. Ba mẹ cô cũng gật đầu đồng tình, cô đành phải chịu thôi, cưới chồng tuổi 25 cũng không phải là quá sớm, mọi người nhĩ?

.....

Ngày cưới. . .

Du đẩy cửa phòng trang điểm của cô dâu mặt hăm hăm nổi giận:

- Chị sẽ đám cưới với Kiệt mà đến ngày này chị mới cho tôi biết à?

Lan ngạc nhiên, chẳng lẽ Du còn tình cảm với Kiệt, hấn là vậy. Bộ dạng của con bé rất nghiêm túc. Hôm nay đã là ngày trọng đại của 1 đời người rồi. Phải làm sao đây? Về mặt cô nghiêm trọng. Du nói:

- Có phải là chị đang nghĩ tôi còn tình cảm với anh Kiệt đúng không? Cũng không sai!- Con bé gật đầu.
- Sao chứ?- Cô hỏi lại. Con bé phá lên cười:

- Chỉ là anh em thôi. Lâm đã là my Mr Right rồi. Chúng em thành lập hội những người bị bỏ rơi và san sẻ cho nhau không biết làm sao mà dính với nhau luôn rồi. Chỉ tại chị mới cho em hay hôm qua. Em và Lâm phải bay từ Hà Nội về trong ngày đó.

- À, cái đó thì chị cũng về cách đây 2 ngày! Ba mẹ hơi gấp gáp.- Cô thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng, hôm nay lại có chuyện gì xảy ra.

- Xe chú rẽ đến rồi, chị xuống đi, em đi cùng xe với Lâm.- Du cười, con bé vẫn có nét đẹp dễ thương như lúc trước, nụ cười lúc này có vẻ tròn vẹn và hạnh phúc hơn, điều này làm cô an tâm lắm.

Cô sung sướng bước lên thánh đường nơi tình yêu của cô đang chờ ở đó. Cô nhìn 2 bên, hôm nay có sự hiện diện của Nam và Trang hơn nữa là có 1 đứa bé. Cô khá tò mò, chắc có lẽ sẽ có nhiều điều để hỏi đến họ đây. Kiệt nhìn cô cười. Ba cô trao tay lại cho hắn. Cha sứ đọc:

- Lan, con có đồng ý lấy Kiệt làm chồng dù có ốm đau bệnh tật cũng cùng nhau vượt qua không?

- Con đồng ý!- Lan gật đầu, cô nhìn hắn nở 1 nụ cười, có lẽ cô cũng đã chờ giây phút này lâu lắm rồi.

- Kiệt, con có đồng ý...- Cha sứ chưa dứt câu thì hắn đã ghi chặt cô vào lòng:

- Con sẽ không bao giờ buông tay cô ấy!- Nói rồi, hắn đặt lên môi cô 1 nụ hôn, trái với vẻ e ngại lúc đầu, cô đáp trả lại. Nụ hôn có vị ngọt của kem dâu thì phải. Mọi người vỗ tay rầm rân, Trang nhìn Nam khẽ cười. Lâm siết nhẹ tay Du, cậu nói:

- Giờ có muốn như họ không?

- Có quá sớm không?- Du hỏi.

- Bằng tuổi nhau cả mà!

- Vậy mà có người nói với tui là 25 còn đào hoa lắm mà.- Con bé bĩu môi.

- Giờ thì không!- Lâm gật đầu chắc chắn.

- Vậy thì 2 người phải giành với tôi rồi.- Nam chen vào.

- Anh lớn tuổi phải nhường con nít chứ!- Du nói.

- Để anh, em đừng lo.- Lâm đặt chỉ.

- Nhưng mà hoa là để con gái bắt mà.- Trang nói.

- Cứ để bọn này!- Anh và cậu đồng thanh.

Lan nhìn xuống cười:

- Các anh hôm nay phải tranh giành rồi!

- Ném nhanh đi, muốn vợ lắm rồi!- Lâm cười.

Cô xoay người lại ném, và bó hoa rơi ngay vào tay Nam. Nam giờ cao chiến lợi phẩm về phía Trang vẫy vẫy. Trang lè lưỡi. Thăng nhóc bên cạnh giật tay:

- Ba làm gì thế mẹ?

- Ba và mẹ sắp giống họ vậy đó!- Cô nựng yêu thằng bé.

Lâm ủ rũ đi về phía Du, Kiệt đặt tay lên vai cậu:

- Cứ xem như là ”nhường” cho anh Nam đi vì anh ấy có hẳn 1 đứa nhóc 7 tuổi rồi.- Lâm xoay người nhìn hắn, gật đầu. CHỈ hắn hiểu rõ cậu. Du nhìn cậu chùng hững. Lâm tỏ ra buồn rầu. Thấy vậy, con bé nói:

- Đám cưới thì cũng đâu cần thiết có hoa, tổ chức trong tuần này luôn!

- Thật sao?- Lâm nhìn Du.

- Thật!

Cậu bé thốc con bé lên vui mừng:

- Bà xã muôn năm!

Trong thánh đường tràn ngập tiếng cười vui vẻ, Kiệt choàng tay qua vai cô, hân hê nói:

- Có muốn đến Ice Coffee không?

- Tất nhiên là có!

- Bỏ tiệc nhé!- Hân nắm tay cô chạy ra khỏi đó vẫn trong bộ y phục đám cưới.

Bên ngoài, nắng vẫn oi ả, nhưng gió không lạnh, những tán cây xào xạc như đang muốn hỏi: Vị yêu ngon ngọt như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Mọi thứ chỉ mới bắt đầu

PHẦN 2

Đặt chân đến chân trời mới, Trang tháo chiếc kính mát đang đeo ra, tiền không có nhưng ăn mặc lại là hàng hiệu tuy chỉ là quần jeans và sơ mi trắng đơn giản. Cô nhếch mép nhìn mọi thứ, cô sẽ bắt đầu cuộc sống mới. Trang kéo chiếc va li đi, cô chẳng biết mình phải đi về đâu. Tiến đến băng ghế đá gần đó, cô ngồi nó lặng thinh, cô thật can đảm khi bỏ về bọc yếu đuối, tự mình cánh sinh nơi đất khách quê người. Cô nhìn sang băng ghế bên cạnh, 1 người con trai có lẽ là người Mỹ, trông anh có vẻ đẹp trai nhưng đường nét lại có chút hao hao Nam, nếu không nhìn kỹ rằng anh có đôi mắt xanh và chiếc mũi hơi thẳng thì cô đã nhầm đó là Nam. Biết có người nhìn mình, 1 cô gái xinh xắn và nhỏ nhắn, cô ta rất đẹp, tựa như hạt sương lúc sớm. Cô giờ bản đồ ra rồi cố kiếm tìm nơi nào đó, có vẻ nơi cô tìm không gần đây và không phải là người bản xứ, cô bỏ cuộc và quay sang người bên cạnh. Cô hỏi:

- Excuse me! (Xin lỗi!)

- Yes!- Anh nhưn mảy.

- Can you tell me the way to go to the King and Queen pany? (Anh có thể nói cho tôi biết đường đến công ty King and Queen không?)

- What are you doing there? (Cô làm gì ở đó?)

- I want to work. I speak English isn't well, you know that pany!(Tôi muốn làm việc. Tôi nói tiếng anh không giỏi, anh biết công ty đó mà!)

- Cô có thể nói tiếng Việt, mẹ tôi là người Việt. Bây giờ thì cho tôi biết cô đến đó làm gì?- Anh cười.

- Anh nói sớm thì tôi đỡ hao chất xám biết mấy!- Cô lắc đầu.- Tôi vừa từ sang và muốn tìm việc làm.

- Cô chọn công ty lớn nhất nước Mĩ của người Việt?- Anh hỏi lại.

- Tôi biết là gian nan nhưng công ty đang thiếu nhân lực, tôi tin tôi sẽ làm được.- Người con gái bé nhỏ đưa đôi mắt tuyệt đẹp của mình nhìn lên bầu trời.

Anh gật đầu rồi chỉ hướng đến công ty, anh có vẻ thích cô nhưng không chủ động xin số điện thoại hay làm quen vì anh biết, họ sẽ gặp lại nhau thôi.

.....

Nam vào lại facebook cũ, anh đã sẵn sàng đối mặt với những gì mà ngày hôm qua chưa dám. Các thông báo đã biến mất do quá lâu, anh đã phải nhập mã xác nhận vì lâu ngày không hoạt động. 400 tin nhắn, Thiên Trang, facebook cô giờ đã có ảnh đại diện, hình ảnh cô đang ngồi bên cạnh cửa sổ tiệm Ice Coffee, đôi mắt nhìn lên bầu trời, cô thật sự đẹp, 1 vẻ đẹp thuần khiết, anh mỉm cười. Click vào hộp thoại, anh đọc những tin nhắn mới đây mà bàng hoàng, cô đã đi Mĩ. Bởi vậy, anh mới không thể tìm ra tung tích của cô.

Lăn dài lên trên, toàn tin nhắn Em Yêu Anh của cô, anh thấy mình thật ngu ngốc. Giờ anh muốn thời gian quay lại, liệu có thể được hay chỉ là sự nuối tiếc muộn màng? Đúng lúc, anh cũng đang tìm nơi yên bình để đặt chân đến. Mĩ- cũng hay nhỉ? Anh cười, rồi anh sẽ tìm lại cô ấy.

.....

- Giám đốc đâu?- Người đàn bà trung niên xinh đẹp gác tay lên ghế xoay hỏi.

- Dạ thưa chủ tịch, giám đốc nói ra ngoài hóng mát và bảo tôi dặn lại với người là hãy nhận cô gái vừa nộp đơn xin việc 10 phút trước.

- Để tôi xem thử, cô về văn phòng đi.- Bà đứng lên đi về phía thang máy rồi xuống phòng tiếp khách.

Trang đang ngồi ở đó, đôi tay đan lại với nhau. Thấy bà xuống, cô đứng dậy nghiêng người kính cẩn cúi chào. Bà khẽ gật đầu, đây là 1 phản ứng tốt, con

trai bà thật sự không nhìn lầm người. Bà lật hồ sơ xin việc của cô, sao? Chưa tốt nghiệp hẳn đại học Việt Nam mà dám xin vào công ty sao? Điều này không chấp nhận được. Nhận ra điều đó trên nét mặt của bà, cô nói:

- Nhà cháu là 1 công ty cũng khá lớn ở Việt Nam và có cổ phần nhỏ ở công ty này, do cháu muốn tự lập nên không làm việc tại đó, cháu có chút xung đột với gia đình.

- Cô không giỏi tiếng Anh đúng không?- Bà đẩy gọng kính.

- Vâng, nhưng cháu có thể giao tiếp với những người Việt rồi sẽ học thêm ạ.

Xem như bà tin con trai bà lần này vì con bé có vẻ ngoài ưa nhìn và lanh lợi. Bà gật đầu. Trang siết tay vui mừng, cảm ơn trời, ông đã bớt khắc nghiệt với cô rồi. Cô chào bà ra về, từ mai là cô có thể làm việc tại môi trường mới với công việc mà bất cứ ai mong muốn.

Cô đi vào thang máy, cùng lúc đó, chàng trai có đôi mắt xanh và diện mạo giống Nam cũng vừa mở cửa thang máy. Trang gật đầu chào anh và nói:

- Tôi vừa được nhận vào! Mừng quá đi mất! Anh cũng làm ở đây sao? Bộ phận nào vậy?

Anh vừa định nói giám đốc thì 1 dòng suy nghĩ cắt ngang qua đầu mình. Anh cười:

- Ngoại giao như cô thôi!

- Anh biết tôi xin vào làm ngoại giao?- Cô mở mắt ngạc nhiên.

- À, chỉ là tình cờ nghe mấy cô tiếp tân ở bên dưới nói.

Trang gật đầu không chút nghĩ ngợi, dù sao hôm nay cũng là ngày may mắn nhất từ khi cô sinh ra. Cô cười:

- Mai là tôi được đi làm, thật đấy!

- Ừm, tất nhiên.- Anh cười.

- Phải nhờ anh chỉ giáo rồi. À mà... anh tên gì?

- Tên tiếng Anh là Jackson. Tên Việt là Minh Gia. Còn cô?

- Trần Thiên Trang, anh là người tốt nhất tôi từng gặp đó.- Cô đánh nhẹ vào vai anh.

- Rất vui khi nghe câu nói đó.- Anh cười.

- Thôi, tôi về đây. Mai gặp lại nhé!

- Okay, bye. See you soon!- Anh đưa 2 ngón tay lên đầu chào.

Trang đi khỏi công ty, vấn đề nan giải bấy giờ là mình sẽ ngủ ở đâu? Cô đưa tay lên vỗ trán vài cái. Biết vậy, xin ở lại chỗ ở cho nhân viên của công ty rồi. Cô bước lang thang trên đường. Chắc phải thuê 1 nhà trọ siêu nhỏ để tiết kiệm tiền thôi!

Nam đặt chân đến Mỹ, hẳn là anh sẽ tìm ra cô. Anh nhắn 1 tin cho Trang với nội dung thế này: ” Anh đã sang Mỹ và anh sẽ tìm ra em! ”. Anh bắt 1 chiếc taxi, tối nay anh phải tìm 1 khách sạn nào đó để trọ qua đêm thôi.

Trang đang ngủ người trong căn phòng của nhà trọ, có lẽ là không to nhưng đối với 1 cô gái như cô là đủ. Cô giờ điện thoại ra, ở đây có wifi, còn gì hạnh phúc hơn nữa. Cô lướt facebook, chiếc điện thoại trên tay cô rơi xuống, cũng may là trên đệm chứ không là đi tong. Nam đã reply tin nhắn cho cô, anh đã xem hết và đã đến Mỹ. Sao anh không chịu buông tha cho cô cuộc sống yên bình chứ? Cô lại chợt nhớ đến đêm kinh hoàng đó. Cô đặt tay lên bụng mình, liệu cô có đủ dũng cảm để tha thứ?

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tìm ra. . .

- Chào anh! Tôi là người sẽ bàn bạc hợp tác với công ty của anh!- Trang đưa bàn tay ra trước mặt Nam. Anh nhìn vào đôi mắt ấy, không 1 chút dao động, vẫn ánh nhìn đầy quyền lực. Anh chìa tay ra nắm lại, gật đầu:

- Được, chào em.

.....

Nam kéo va li vào khách sạn, bên cạnh khách sạn là 1 căn trọ nhỏ, thật lạ. Anh hỏi:

- Why this inn is next to the hotel?(Tại sao nhà trọ này lại kề bên khách sạn?)

- That inn is also in this hotel.(Nhà trọ đó cũng ở trong khách sạn này.)- Cô tiếp tân trả lời. Anh gật đầu, thì ra là 1 chi nhánh nhỏ, có lẽ là cho thuê với giá rẻ. Linh tính cứ mách bảo anh phải đi vào nhưng anh lại thôi, nhận chìa khóa của phòng rồi đi thẳng lên trên.

Suốt đêm, Trang nằm trằn trọc, phải làm sao để tránh né anh. Cô thật sự hận anh lắm. Nhưng miệng nói liệu lòng có nghe chẳng? Hay là cứ xuôi theo định mệnh. Có phải định mệnh lại đưa cô gần bên anh? Nếu anh lại cho cô 1 lần đau đớn thì sao?

Nhà trọ này gần biển, cô nằm im nghe tiếng sóng tấp vào bờ cát rì rào. Im nghe 1 chút thì bức bối, cô bật dậy đi ra khỏi đó. Biển đêm thật đẹp nhưng thật hiu quạnh. Cô leo ra tầng đá gần đó, gió quạt vào mặt cô mát rượi. Điều này làm cô thoải mái hơn đôi chút. Cô ngồi đó ngân nga 1 câu ca:

- Em gửi lại giấc mơ cùng hi vọng...

Của tình yêu đã lâu chẳng trông mong...

Em gửi lại từng kí ức, ta đã chung đôi tháng ngày...

Những tháng ngày êm ấm chắc em chưa thể quên...

Cô đặt tay lên tim mình, hình như nó đang đập mạnh. Có cái gì đó ở quanh đây làm cô nửa muốn rời bỏ, nửa muốn níu giữ. Nam cũng đang lang thang men theo bờ biển. Anh nhìn thấy 1 cô gái đang ngồi trên tầng đá, tóc bay bay trong gió, có vẻ là người Việt vì anh thoáng nghe lời cô hát. Anh không thể nhìn rõ mặt vì anh và cô khá cách xa. Anh tiến gần lại, cô gái bắt đầu leo xuống. Cô cũng lơ mơ thấy bóng người đi lại. Dáng vẻ cũng khá quen nhưng chắc là người Mi rồi. Cô lè lưỡi, đưa tay lên miệng nói:

- Biển đêm lạnh lắm! Tôi vào trước đây.

Giọng nói làm bước chân Nam khựng lại. Có lẽ nào là Trang? Anh vẫn chưa bắt đầu đi tìm mà. Nhưng thật sự giọng nói và dáng người rất giống. Cô quay gót đi về hướng nhà trọ. Nam vẫn ngạc nhiên đứng đó nhưng rồi anh đuổi theo với hi vọng linh tính đúng. Cô gái đó đi thẳng lên phòng rồi đóng cửa lại. Nam đã chậm 1 bước, anh chưa kịp xem mặt của cô gái ấy. Anh nói vọng vào:

- Cô có thể ra ngoài được không?

Trang giật bắn người, giữa đêm khuya lúc này, có lẽ nào là “yêu râu xanh” hay trộm cướp. Cô tắt đèn, leo lên nệm đắp chăn trùm kín đầu. Thấy đèn tắt và không có tiếng trả lời, Nam bỏ cuộc, anh tự nhủ mình ảo giác hay sáng vẫn có thể xác nhận được. Anh quay về phòng mình. Ngay khi Nam rời khỏi, cô giờ chần ra khỏi đầu, đột nhiên tim cô cứ nhói lên. Chắc phải đi khám xem có bệnh về tim không đã.

.....

Sáng sớm, Trang đã thay quần áo thật tươm tất để chuẩn bị cho ngày đầu tiên đi làm, cô trả lại phòng trọ, bắt 1 chiếc taxi đến đó. Nam lật đật chạy xuống quầy tiếp tân:

- Did the girl in that inn go out?

- Yes, she did.- Cô tiếp tân gật đầu.

- What's her name?- Nam chờ đợi kết quả.

- Uhhh... Tran Thien Trang, she's from Vietnam

Quả thật, là Trang. Anh đã để vệt mắt cô ấy rồi. Làm sao có thể tìm lại đây? Tiếng điện thoại reo, anh nghe máy:

- Dạ ba?

- Ừm, con đang ở bên Mi thì chuẩn bị đồ đạc để bàn công việc hợp tác với công ty King anh Queen giúp ba. Ta đã trở chuyến bay. Hồ sơ đã được gửi qua cả rồi. Con cứ ra nhà hàng Wonderful, bên kia họ sẽ đưa hồ sơ cho con.

- Con nghĩ...- Anh định từ chối nhưng lại thôi, anh cũng là 1 người rảnh rỗi kia mà.- Được ạ!

- Ừm, tốt. 1 tiếng nữa sẽ bắt đầu bàn bạc. Vấn đề chủ yếu là chúng ta muốn nhập khẩu quần áo nhãn hiệu của họ để đưa vào thị trường Việt Nam. Hàng hóa tuy giá hơi cao nhưng là nhãn hiệu mà những người nổi tiếng tin dùng, họ sẽ không phải đặt hàng xa nữa.- Ông ôn tồn nói.

- Dạ vâng, con nghĩ sẽ thuận sẽ thôi. Tại vì chúng ta là nơi tiêu thụ hàng hóa còn gì.

- Không, chúng ta sẽ yêu cầu giảm 50% giá thành để tung ra thị trường Việt Nam thế nào con thật rẻ.

- Dạ được thôi. Con sẽ hoàn thành. Con đi chuẩn bị đây!

Anh tắt máy, cho điện thoại vào túi áo vest rồi trả phòng lại. Ba anh đã mua hẳn 1 căn biệt thự với đầy đủ tiện nghi cho anh ở. Tại vì anh đã nói sẽ là bộ phận của công ty ở Mỹ và không trở về Việt Nam sinh sống, anh sẽ định cư tại đây. Anh bắt 1 chiếc taxi đến nhà mình. Nam nhấn chuông, 1 người phụ nữ khoảng 50 tuổi đi xuống mở cửa. Anh gật đầu:

- Tôi là Nguyễn Hoàng Nam, chủ ngôi nhà.

- Dạ mời cậu chủ vào.

Nam đẩy cửa vào, lấy con xe đi thẳng đến nhà hàng.

.....

Trang mở cửa phòng làm việc của mình, mọi người đều là người Việt, điều này làm cô thấy thoải mái. Cô gật đầu chào:

- Chào mọi người, tôi là thành viên mới, ban ngoại giao.

- Không phải ngoại giao thì sao vào đây? - 1 cô gái tóc vàng xinh đẹp lên tiếng. Cô lè lưỡi, họ hơi khó gần rồi. Cô nhanh chân vào vị trí của mình, công việc thật nhàn nhã, họ... lướt web. Trang lắc đầu rồi cúi mũi vào facebook. Có tin nhắn, là của Nam. Cô vò trán, sao anh dai dẳng thế này? Lúc cô bấm theo thì chạy mất dép, giờ thì xách dép leo đèo theo cô. Cô đóng cửa sổ tin nhắn lại.

Jackson đẩy cửa vào, cô gái tóc vàng ban nãy đứng lên nhanh chóng, khuôn mặt vui mừng:

- Giám...- Anh đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng. Cô ta gật đầu. Trang đứng lên cười:

- Hey, Jackson. Anh sang đây có chuyện gì vậy?

Mọi người tập trung sự chú ý vào cô, chẳng ai có đủ can đảm gọi thẳng tên giám đốc như thế. Cô gái kia bức xúc:

- Cô có biết anh ấy là...- Cậu liếc mắt nhìn cô ta:

- Là Minh Gia.

- Đúng rồi, đều là tên cả mà!- Trang mở to mắt nhìn, không có vẻ gì là quá đáng.

- Tôi đến để đưa cho cô bản hợp đồng này, đây là hợp đồng với công ty Hoàng Việt. Cô có thể xem qua, 30 phút nữa có mặt tại nhà hàng Wonder nhé! Phải cố hoàn thành đó. Tuy nhiên, chúng ta chỉ có thể giảm giá cho họ 35% chứ không phải 50%, cô nhớ đó!

- À, được thôi.- Cô cầm xấp tài liệu, lướt mắt qua tên người sẽ bàn bạc với mình. Xấp tài liệu rơi xuống đất, là Nguyễn Hoàng Nam. Là anh ta, đúng rồi, Hoàng Việt là tên của ba anh ấy. Thấy phản ứng rất lạ của cô, Jackson hỏi:

- Hợp đồng có vấn đề sao?

- Tôi... có thể không nhận hợp đồng này không? - Vẻ mặt cô khó chịu.

- Đây là hợp đồng đầu tiên, không thể bỏ qua được.

Trang hít thở 1 cái rồi gật đầu, trời ơi, thôi, cứ xem như cô làm vì công việc, phải hết mình mới được. Cô gật đầu, cô sẽ nhận hợp đồng này. Đây cũng là cái định mệnh do ông trời sắp đặt rồi. Anh gật đầu cười:

- Cố lên nhé!

- Vâng!- Cô cũng cười, cô cười thật đẹp, nụ cười có thể làm điên đảo người đối diện. Nhận ra sự thay đổi trên nét mặt của giám đốc, cô gái tóc vàng siết chặt con chuột máy tính trong tay về tức giận.

Cô bắt chiếc taxi đến nhà hàng đó. Nam đã ngồi đợi, nghe tiếng bước chân đến gần, anh xoay đầu lại. Đôi mắt mở to kinh ngạc.

- Chào anh! Tôi là người sẽ bàn bạc hợp tác với công ty của anh!- Trang đưa bàn tay ra trước mặt Nam. Anh nhìn vào đôi mắt ấy, không 1 chút dao động, vẫn ánh nhìn đầy quyền lực. Anh chia tay ra nắm lại, gật đầu:

- Được, chào em.- Cả 2 ngồi xuống. Cô đặt bản hợp đồng lên bàn:

- Thưa anh, công ty của anh muốn hợp tác với giá thành 50% là không thể.

- Khoan đã nào, sao em có thể làm việc ở đây? - Cô im lặng 1 giây, cô nói tiếp:

- Hôm nay chúng ta đến đây bàn công việc!
- Thật bất ngờ khi anh có thể gặp lại em mà không cần đi tìm.- Nam đưa tay nắm lấy tay cô đang để trên bàn. Trang rút tay lại:
- Xin anh giữ ý tứ giúp. Công ty chúng tôi chỉ có thể bán với giá ít hơn 35%, công ty anh không phiền chứ?
- Không, sao cũng được. Kết thúc hợp đồng. Giờ thì chúng ta nói rõ với nhau.- Cô vẫn chẳng để lời nói anh lọt tai mình, chìa ra cây bút:
- Mời anh kí. Hợp tác vui vẻ!- Nam cầm cây bút lên kí vội. Cô gấp bản hợp đồng lại chuẩn bị ra về. Anh níu tay lại:
- Đừng trốn tránh anh nữa.- Cô xoay mặt đi, khẽ hít thở 1 cái rồi giằng ra:
- Không, em đang có cuộc sống mới. Chúng ta vẫn là bạn và mong là ít gặp nhau càng tốt.
- Em sẽ không trốn thoát anh đâu. Dù sao chúng ta cũng đã...
- Thôi. Tôi phải trở về công ty. Tạm biệt anh!- Cô đi thẳng. Nam ngồi đó vò đầu. Anh thật sự rối bời.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nơi ở mới

- Buông ra!- Trang cầm tay cô gái tóc vàng đang níu vào tóc mình. Cô ả có vẻ giận dữ lắm. Cô đã làm gì cô ta kia chứ?

.....

Ra khỏi nhà hàng, chỉ mất 5 phút thôi, cô thở phào nhẹ nhõm. Sao anh ta có thể vì tư quên công chứ? Mà đó cũng là điều đáng mừng. Hợp đồng được kí êm xuôi và nhẹ nhàng. Bắt taxi về lại công ty, Jackson đã đứng trước cổng chờ cô thì phải. Lỡ như cô về trễ thì cứ đợi ở đó hay sao? Cô lắc đầu, anh ta ngốc thật. Anh cười:

- Hợp đồng êm xuôi hay sao mà nhanh thế?- Cô làm vẻ mặt buồn rầu:
- Thật ra thì...- Jackson thận trọng:
- Thì sao?
- Rất tốt!- Cô lè lưỡi trêu.
- Tôi cứ tưởng không hoàn thành vì Hoàng Nam nhất định không chịu giảm giá thành 35% chứ! Cô làm việc tốt thật.
- May mắn thôi.- Cô cười, nụ cười ẩn chứa 1 nỗi niềm. Phải rồi, cô phải hỏi về chỗ ở mới được:
- À, công ty có chỗ ở cho nhân viên đúng chứ?
- Ừm, có chứ! Cô định ngủ lại sao?- Anh hồ hởi, thế là có thể gặp cô thường xuyên.
- Tất nhiên, tôi không có chỗ để đi mà.
- Đi uống 1 ly coffee chứ? Hợp đồng bàn bạc ít nhất cũng 2 tiếng đấy!
- Được thôi!- Cô gật đầu đồng ý.

Anh và cô cùng đi bộ, 2 người chỉ ghé vào mua 2 ly coffee rồi đi lòng vòng trò chuyện. Nam ngồi trong chiếc xe của mình, đập vô lăng 1 cái tức tối. Trang đang đi với ai đó, có vẻ rất thân thiết. Người con trai xoay mặt lại, anh ngạc nhiên, là Jackson, giám đốc tập đoàn King and Queen, người có khuôn mặt gần như giống anh trừ đôi mắt. Mọi người vẫn nói anh giống anh ấy chứ chẳng ai nói anh ấy giống anh. Anh lái xe vọt đi, có lẽ cô sẽ ở lại công ty của mình rồi. Hẳn là gặp cô hơi khó khăn đây.

2 người cùng quay về công ty. Cô gái tóc vàng đứng khoanh tay ở cổng, bây giờ là giờ cơm trưa rồi. Jackson cười với cô ấy:

- Mai, sao không vào nhà ăn đi!

- Em đợi anh đó, hơi lâu... - Cô buông lời ánh mắt trên người Trang, cô gật đầu chào cô ta. Cô ta khẽ chép miệng rồi nắm tay Jackson kéo đi:

- Đi thôi!

Chắc có lẽ là ghen, Trang cười. Ôi trời, ghen với 1 người con gái sắp làm mẹ hay sao? Cô cũng đi vào, chọn 1 bàn gần cửa sổ, cô ngồi lặng lẽ 1 mình. Jackson đi lại đặt khay thức ăn lên bàn. Cô gái tên Mai lúc này cũng đến ngồi cạnh anh. Cô nhìn vào đôi mắt cô gái ấy, quả thật, ganh tỵ với cô rồi. Anh mở lời:

- Ừm, tối nay Trang sẽ ở lại phòng ngủ của công ty. Em hướng dẫn cô ấy nhé!

- Được. - Cô ta nở nụ cười, nụ cười đầy toan tính. Cô có thể nhận ra điều đó, cô sẽ khó sống rồi đây. Trang cúi đầu ăn hết phần cơm của mình không nói chuyện vì không khí ở đây thật ngọt ngào và bức bối. Chính Jackson cũng nhận ra nhưng lại bỏ qua, tốt nhất là vậy.

Đến giờ vào làm, cô vươn vai 1 cái ngồi vào máy tính. Cô chỉ cần lướt web cho đến hết giờ nếu không có họp đồng từ người Việt. Cô mở 1 trang web dạy tiếng Anh, đeo headphone vào và ghi nhận lại các từ đó.

Jackson lại đẩy cửa vào đưa cô sắp tài liệu:

- Ngày mai, cô sẽ đi bàn thảo 1 hợp đồng. Cô là trợ lý của tôi.

- À, được thôi! Tối nay tôi sẽ đọc qua. - Jackson gật đầu rồi đi ra ngoài. Cô gái tóc vàng hỏi:

- Cô được làm trợ lý của anh ấy?

- Ừm... Có vẻ anh ta là cấp cao nhỉ?

Cô ta khẽ liếc cô 1 cái rồi lại chăm chăm vào sắp tài liệu của mình. Cô nhún vai, ghen miết mù quáng rồi. Tan ca, cô vào phòng của mình trong công ty, công ty lớn có khác, đối đãi với nhân viên thật tuyệt vời. Căn phòng cực đẹp và đầy đủ tiện nghi. Cô ngã lưng trên cái đệm êm ái, ngồi cả ngày hôm nay, còn gì sung sướng hơn khi được ngã lưng đánh 1 giấc.

Có tiếng gõ cửa, Trang ra mở. Chưa kịp nhìn rõ mặt thì vị khách ấy đã xông đến túm tóc đánh túi bụi vào người cô. Cô nhận ra, đó là Mai. Cô ta vừa đánh vừa hét:

- Đồ hồ ly tinh!

- Buông ra! - Trang cầm tay cô gái tóc vàng đang níu vào tóc mình. Cô à có vẻ giận dữ lắm. Cô đã làm gì cô ta kia chứ? Đúng rồi, chỉ có 1 lý do là Jackson.

- Cô hãy biến khỏi đây đi! - Đòi đồng tử của cô giãn ra như người sắp chết.

- Được, được, tôi sẽ không ở đây nhưng tôi vẫn làm ở đây! Ít ra thì vẫn tiếp cận được với Jackson. Cô thích Jackson à?

- Mày... - Cô ta định sẵn tới đánh vài cái nữa thì Trang đưa nắm đấm lên trước mặt:

- Tôi không hiền đâu.

Cũng may là vali chưa mở ra, nếu không sắp xếp lại cũng đủ mệt mỏi rồi. Nếu ngày nào cũng bị đánh thế này thì cũng ảnh hưởng ít nhiều đến... Cô chải tóc lại rồi kéo va li ra khỏi đó. Trước khi đi, cô quay lại nhìn cô à cảnh cáo:

- Tôi không phải loại người đi phá hoại hạnh phúc của người khác. Đừng ngu dại gì mà động đến tôi.

Đúng lúc đó, Jackson đi vào. Anh ngạc nhiên nhìn cô:

- Cô không ở lại sao?

- Có người tổng cô đi rồi, nhất thiết gì ở lại.

Mai đi ra, vẻ mặt vẫn còn tức tối. Anh biết ngay là do cô ta giờ trò. Anh nói:

- Hãy ở lại đi, không sao!

- Ai nói có sao chứ? Tại tôi không muốn ở lại. Bye.

Cô đi thẳng ra khỏi nơi đó. Anh quay lại nhìn Mai, ánh nhìn khó hiểu và tức giận.

Trang lang thang trên hè phố, lại ngủ ở nhà trọ sao? Tiền trong túi cũng có chẳng còn nếu như công ty không bao ăn, cô chết đói rồi. Ngồi trên băng ghế đá trong công viên, cô nhìn qua nhìn lại, phố đã lên đèn. Nhìn cô thật sự giống 1 đứa vô gia cư. 1 chiếc xe nhá đèn trước mặt cô. Cô đưa tay che mắt vì chói. Aizzz, đúng là cuộc đời, 1 kẻ lang thang, 1 kẻ lái ô tô khoe khoang. 1 người con trai đẩy cửa xe đi xuống, là Jackson? Không, là Nam- chính anh

ta. Trang khẽ hừ lại 1 cái. Anh tiến đến nói:

- Công ty của xem cũng chẳng tử tế với nhân viên nhỉ?

- Không, rất tử tế.- Cô phản bác mà không hay tay mình đã run lên bần bật vì lạnh. Nam lắc đầu:

- Đến nhà anh ngủ! Em có thể ở lại.

- Sao tôi phải đến đó?- Cô nhướn mày.

- Em đã nói chúng ta là bạn, bạn thì có quyền giúp đỡ. Nhìn em đang rất thảm hại đó. Hôn nữa, trời sắp mưa.

- Được thôi!- Cô gạt đầu, có chỗ nương thân cũng đỡ hơn hẳn không có. Với lại, anh dám làm gì cô chứ? Nam cười rồi mở cửa xe cho cô.

Chiếc xe đỗ vào 1 ngôi biệt thự, Trang không lấy làm ngạc nhiên cho lắm vì ngôi nhà anh ở lúc trước không phải là nhà mà là 1 tòa lâu đài. 1 người đàn bà đến mở cửa chào anh rồi quay sang chào cô. Cô cũng gạt đầu rồi đi theo anh. Nam chỉ tay lên lầu:

- Phòng em ở tầng 2 đối diện phòng anh đấy!

- Có mưu đồ gì không?

- Ý em là sao?- Nam nhìn cô.

- Không sao, trong nhà có đèn chứ không trăng không sao. Tôi lên trước đây.

Nói rồi, cô xách va li của mình lên phòng không thèm nhìn mặt anh. Người đàn bà lúc nãy lên tiếng:

- Là cô chủ hả cậu chủ?- Bà cười đầm đìa.

- Có lẽ thế đấy!- Nam cũng cười rồi đi theo cô gái bé nhỏ ấy.

Cô vào nhà tắm mở nước, thật là thoải mái. Nơi này đúng là thiên đường nếu như không có con quỷ dạ xoa ấy. Mọi người biết cô ám chỉ ai rồi chứ?

Nam nằm trong phòng đối diện, đột nhiên hắt xì, có lẽ anh bị cảm rồi. Thay 1 bộ đồ tay dài, tối nay trời sẽ rất lạnh. Phòng cô ngay ban công của 2 phòng thông qua nhau, cô là căn phòng gần, còn phòng Nam phải vòng qua phòng cô mới đến. Anh ấy nhường phòng cho cô đấy à? Cô buông rèm cửa xuống, trời đã bắt đầu chớp chớp chớp tây. Gió thổi mạnh đập vào khung cửa kính lụp cụp. Trang đắp chăn lại mà không tắt đèn, cô chìm vào giấc ngủ. Thấy đèn bên phòng cô còn bật, cứ tưởng cô còn thức, Nam đẩy cửa vào. Cô đang ngủ, vẻ mặt xanh xao và mệt mỏi. Trông cô tiêu tụy đi khá nhiều, anh chưa từng nhớ cô khó gần như bây giờ.

Mưa trút xuống, Nam kéo chăn lên đắp qua ngực cô rồi len lén đi ra ngoài. 1 người con trai ngồi trong ô tô, quẹt đi nước mưa trên kính xe, nét mặt buồn rầu ảm đạm. Anh khẽ nói nhỏ:

- Xuân Mai, cô chết với tôi!

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chuyển biến...

- Cô ấy hơi khó gần đúng không?- Anh ngồi vào bàn ăn.

- Không. Cô ấy rất thân thiện!- Bà trả lời.

.....

Sau cơn mưa trời lại sáng, cơn mưa đêm qua cuốn trôi hết những bụi trần u uất sau tháng nắng nóng. Trang dụi mắt thức dậy, bây giờ là 6 giờ sáng, còn 1 tiếng 30 phút nữa vào làm. Cô có nên nướng thêm nữa hay không? Cô lơ đãng ngồi dậy đi làm vệ sinh cá nhân. Liếc sang phòng đối diện vẫn không động tĩnh, cô nói nhỏ:

- Aizz, con heo!

Bước xuống cầu thang, cô thấy người đàn bà hôm qua, là người làm 100% rồi. Nhưng căn biệt thự to như vậy chỉ có mỗi mình bà thì hơi mệt thật. Thấy cô đứng im lặng trên cầu thang, bà ta nói:

- Bữa sáng chuẩn bị xong rồi. Mời cô chủ dùng bữa!

- Di đừng gọi cháu là cô chủ, con không phải.- Cô bước nốt bậc thang còn dang dở rồi đi về phía bà.- Căn biệt thự to thế mà chỉ có đi là người làm sao ạ?

- Dạ, ông chủ nói cậu chủ không muốn bị quấy rầy.

- Anh ta có vẻ thích ngủ nhì? Giờ vẫn chưa tỉnh dậy.- Cô ngồi vào bàn rồi kéo tay bà lại.- Di ăn cùng con nào!

- Không được đâu, phần này là của cậu chủ mà!- Bà xoa tay.

- Thì anh vẫn chưa dậy mà. Đồ heo!- Cô vẫn kéo tay bà ngồi xuống cho bằng được.- Di ăn đi, có chi thì con chuẩn bị lại cho anh ấy. Hơn nữa, anh ấy không dám làm gì con đâu.

Bà cũng e ngại gật đầu rồi ngồi vào bàn. Cô vẫn thúc giục bà cầm đũa ăn rồi mình mới động vào. Cô khen món ăn của bà rất ngon làm bà thấy cũng vui. Ăn được 1 lúc thì cô hỏi:

- Anh ta không thường xuyên ăn sáng ở nhà sao?

- Điều đó thì tôi không biết, tại cậu chủ chỉ vừa về sáng hôm qua và đi bàn bạc họp đồng gì đấy. Tối qua cậu không ngủ được tí nào, chắc sáng vừa chợp mắt.

Cô ngừng ăn nhìn bà:

- Sao lại không ạ?

- Ông chủ vừa điện mắng cậu vì giao bản hợp đồng cũng làm không xong!

Cô lè lưỡi cười 1 cái mằn nguyện. Anh ta có tập trung vào hợp đồng đâu mà được, anh ta toàn hỏi chuyện tư không ấy chứ. Bữa ăn sáng này cô sẽ ăn ngon lắm đây. Thấy nét mặt cô có vẻ vui, bà cũng lấy làm lạ, tại sao cậu chủ bị mắng mà cô lại vui kia chứ? Có tiếng mở cửa, Trang nhìn lên, là Nam đang đi xuống. Nét mặt vui tươi lúc nãy bỗng chốc biến mất. Thay vào đó là khuôn mặt lãnh đạm và nghiêm nghị. Anh đứng trên lầu 2 nhìn xuống, thấy khuôn mặt đó của cô nên quay lại vào phòng, cô không thích gặp anh kia mà.

Trang rửa chén bát giúp bà xong thì chiên 1 phần trứng và làm cho anh 1 phần cơm sáng. Cô chắc chắn là anh sẽ không vác bản mặt thôi tha của mình xuống ăn sáng, tại mình ăn nhờ ở đậu nên phải làm chuyện gì đó. Rót cho anh 1 ly sữa xong, cô cho vào khay đi đem lên thì có ý nghĩ gì đó băng qua đầu đành nhờ bà Kim mang lên và dặn không được nói cô làm. Bà cũng gật đầu. Xong việc, cô chào bà rồi đi làm.

Bà Kim mang lên phòng cho anh. Nam đang nằm trên giường đọc sách. Bà đặt khay thức ăn lên bàn bên cạnh anh. Nam nói:

- Bà ngồi đây tôi có chuyện muốn hỏi.

- Cô ấy hơi khó gần đúng không?- Anh ngồi vào bàn ăn.

- Không. Cô ấy rất thân thiện!- Bà trả lời.

- Chắc cô ấy chỉ lạnh nhạt với tôi thôi.- Anh lắc đầu cười.- Tôi có lỗi với cô ấy.

- Có lỗi gì cơ ạ?- Bà hỏi.

- Bà nghĩ sao nếu 1 thằng con trai cướp đi cái ngàn vàng của cô gái trong khi tìm mình lại có hình bóng của người khác? Nhưng giờ khác rồi, tìm hấn có cô gái đó. Lúc trước cô ta từng rất yêu hấn nhưng giờ chỉ toàn là thù hận.

- Là cậu và cô chủ đúng không?

Anh ngưng ăn 1 giây rồi lại cúi đầu vào khay thức ăn, nét mặt có chút găng gượng. Bà tỏ vẻ thông cảm với anh:

- Con bé rất yêu cậu, giờ vẫn vậy. Con bé đã tha thứ, chỉ là cậu không biết thôi. Tốt nhất là cậu hãy chăm sóc và yêu thương cô ấy suốt đời đi.

- Tôi sẽ làm vậy. Cảm ơn bà!- Anh cười.- Bữa sáng hôm nay rất hợp khẩu vị của tôi đó.

Bà gật đầu chào anh, quay người tiến về cửa phòng. Bà quay đầu:

- Bữa sáng là do cô chủ làm đó ạ! Người không cho tôi nói với cậu chủ.

Nam gật đầu nhìn và rồi cười 1 cái, nụ cười mằn nguyện nhất từ khi sang Mĩ. Là duyên số thì khó tách rời nhau rồi.

Cô đẩy cửa vào, đôi mắt khẽ liếc trên người Mai, khóe miệng nhếch lên. Khuôn mặt cô ta hậm hực nhưng có vẻ gì đó e ngại. Nghe tin cô vừa vào,

Jackson đã đi đến:

- Chuyện hôm qua...

Cô đưa tay lên miệng ra lệnh im lặng rồi đảo mắt quanh phòng với ý muốn nói là nhiều người. Anh gật đầu, cô đang muốn bao che cho Mai. Cô tốt bụng hơn anh tưởng. Cô khẽ mỉm cười:

- Tôi đã tìm được chỗ ngủ rồi. Không sao!

- Nhưng mà cô có chắc anh ta sẽ tốt hay không?- Anh nói nhanh. Cô nhướn mày, anh biết là đêm qua cô ở nhà Nam. Cô khá ngạc nhiên vì điều này. Anh lẩm liếm:

- Ý tôi là người cho cô ở có thể là nam hoặc là nữ!

- Không. Là gay đó!- Cô chặn ngang câu nói của Jackson khi vừa dứt. Anh thờ 1 cái, đứng, anh không giỏi nói dối. Anh sẽ phải thành thật thôi. Trang kéo tay anh ra khỏi đó. Cô nói:

- Giờ thì anh có thể trả lời thật chính đáng.

- Ừm, tối qua tôi có đuổi theo cô và thấy 1 người đàn ông đến đưa cô đi.- Anh thật thà.

- Đó là người vừa hợp tác với công ty của chúng ta hôm qua. Hoàng Nam.- Cô trả lời để giải tỏa ả khúc cho anh. Anh cúi đầu:

- Anh ta thấy cô xinh đẹp nên nhanh chóng cưa đổ đấy à?

- Sao?- Cô mở to mắt, nghe giọng anh nói cứ như 1 đứa con nít vừa bị giành mất kẹo. Cô thờ hất ra.- Anh ta là bạn của tôi khi ở và giờ chỉ tiện tay giúp đỡ thôi. Hoàn toàn không có quan hệ thân thiết.

- Vậy sao?- Anh ngẩng đầu lên, vẻ mặt hồ hởi. Trang suyt nửa thì phì cười vào mặt anh rồi.- À, hợp đồng cô đã xem qua chưa?

- Hợp đồng gì cơ?

- Hôm qua tôi đã đưa rồi mà.- Anh ngạc nhiên, vậy là chưa xem qua rồi.

Cô vỗ vào đầu mình 1 cái, cô bỏ quên ở nhà Nam mất rồi và tuyệt nhiên chưa xem qua. Cô cố gắng nở 1 nụ cười tươi nhất có thể ở tình huống này:

- Cho tôi xin số điện thoại của Hoàng Nam đi, tôi thật sự không có!

- Ừm... Đây.. 001xxx

- Sẽ đền ơn và hậu tạ anh sau nhé!

Cô chạy ra chỗ khác gọi cho anh. Tiếng chuông điện thoại đổ giòn giã, Nam nhìn vào điện thoại, là số lạ. Nhưng thôi kệ, anh áp tai vào nghe:

- Hi.

- Giờ này mà hai gì nữa không biết. Anh có nhà không? Qua phòng tôi lấy giúp sắp tài liệu trên bàn đem lên công ty nhé! Tôi xin anh đấy. 15 phút nữa tôi phải đi bàn bạc rồi. Aizzz!

- Ai thế?- Nghe giọng là anh đoán ngay ra cô nhưng giọng nói của cô làm anh tức cười quá nên đành chọc ghẹo.

- Trần Thiên Trang!

- Ah

~ Thì ~ ra ~ là ~ em!- Anh cố ngăn dài giọng nói ra.

- Không phải là đùa đâu! Tôi cho anh 2 phút. Không là anh chết với tôi.

- Chà ~ nghe ~ tiếng ~ em ~ ra ~ lệnh ~ oai ~ phong ~ thật! Nhưng mà anh không thích! Nói năng nghe sao cho ngọt ngào tí đi.- Anh nghiêm túc. Cô vò đầu đi đi lại lại, đang phải dùng khổ nhục kết thời. Người không vì mình trời tru đất diệt:

- Anh Nam, anh có thể mang sắp tài liệu hợp đồng em sẽ bàn bạc trong vòng 15 phút, à không, 14 phút nữa đến đây hay không? Em đội ơn anh!- Cô nở nụ cười bên đầu dây, cười như mèo.

- Được, anh sẽ đến đó trong vòng 2 phút và em phải thực hiện lời hứa đối với anh. 1 điều kiện anh sẽ giao ra.

- Được, nhanh nhanh đi!- Cô nhấn nhá.

Anh tắt máy ghé qua phòng cô lấy tài liệu rồi lái xe với vận tốc ánh sáng để đến công ty. Quà nhiên, chỉ tốn 2 phút, anh đứng là người biết giữ trữ tính. Trang đã đứng trước cổng canh me rình rập anh xuống xe giống như 1 con hổ đó chờ con mồi. Anh vừa bước xuống, cô đã nhanh chóng lấy sấp tài liệu rồi biến mất, cô phải đọc nó thì mới biết bàn bạc khó như thế nào chứ. Nam khẽ vuốt tóc định đi về thì nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Jackson. Anh đi đến phía đó:

- Có chuyện gì thì cậu cứ nói!

- Tôi sẽ theo đuổi Trang, cô ấy là của tôi.- Anh nói nhỏ.

- Vậy sao? Không, cô ấy là của tôi. Tôi bật mí cho anh nhé, cô đã yêu tôi từ bé cơ.- Anh khẽ nhếch môi.

- Chờ xem!- Jackson khẽ cắn môi rồi trở vào trong. Nam đứng đó, anh nhìn anh ấy, 1 người đàn ông cực kỳ giống mình và có cùng chung sở thích.

- Cô đã đọc hết rồi chứ?- Jackson vừa lái xe đến điểm hẹn vừa hỏi.

- Ah! Tôi đâu phải là thần thánh đâu mà đọc hết nhanh thế. Anh tóm tắt cho tôi xem nào.- Trang đi tô lại son vừa nói.

- Đây là hợp đồng công ty HT muốn nhập khẩu hàng hóa của công ty mình để bán ra thị trường. Tuy nhiên, cũng giống như Hoàng Việt, họ muốn giá bán là 50% giá thực. Chúng ta còn phải trả lương cho nhân viên, làm sao có thể ăn với mức giá đó được chứ. Mẹ tôi rất hài lòng về biểu hiện của cô với hợp đồng trước.

- Wait wait... Anh nói chuyện giống sếp quá nhỉ?- Cô mở to mắt. Jackson nín bật, anh khẽ thở nhẹ 1 cái, 1 hơi thở thôi mà anh tưởng chừng như nổ kính xe. Mọi thứ đều không thể qua mắt cô, cô hỏi:

- Anh là giám đốc sao?

- Ờ ừm, tới nhà hàng rồi, chúng ta vào thôi!- Anh ngoắc tay cô vào. Cô liếc anh 1 cái thật sát rồi vào. Bàn bạc xong thì anh biết tay tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Sẽ cố quên. . .

Trong tình yêu, đôi lúc phải buông những không cần thiết.

Trang kéo ghế ra ngồi đối diện người đối tác. Quan sát từ đầu đến chân, cô trầm ngâm đôi chút. Ông ta đã ngoài 50, khuôn mặt dày dặn kinh nghiệm, không phải là người dễ xoi nên mới cần Jackson đi cùng cô. Cô gật đầu cười:

- Chào ông, mong chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ!

Jackson cũng nói câu nói như cô nhưng chìa tay ra bắt. Đây là uy quyền của những người làm lớn, cô nghĩ thế. Người đàn ông đó liếc dọc cơ thể cô từ mắt, mũi, miệng, mọi thứ trên khuôn mặt rồi di chuyển xuống dưới cơ thể. Trang có điều không hiểu nhưng nhanh chóng ngộ ra: "Ồ, ông ta là 1 con đê già!" Tiện hơn cho cô rồi đây. Ông ta mở miệng:

- Phía công ty của tôi muốn nhận sản phẩm của công ty King And Queen với giá 50% các vị thấy sao?

- Thật sự thì chúng tôi không thể bán lại cho ông với mức giá đó. Xin ông thông cảm cho. Nhưng phía công ty tôi sẽ bán với giá 35% tiền sản phẩm, thanh toán phí vận chuyển, và nhận đổi trả hàng nếu hàng có sai sót và sửa lỗi.- Cô nói lưu loát trước nét mặt ngạc nhiên rồi chuyển sang sững sờ của Jackson. Cô nhướn chân mày mắt trái nhìn anh. Anh khẽ nhếch mép, biểu hiện của cô quả thật không tồi chút nào.

- Nhưng công ty của tôi nhập với số lượng cực lớn và sẽ còn làm ăn lâu dài, điều này có lợi cho công ty các vị lắm rồi mà.

- Xin hỏi, công ty của ông sẽ nhập số lượng bao nhiêu? Nếu là 1000kg thì chúng tôi vẫn chiết khấu 35%, 2000kg vẫn vậy nhưng 5000kg chúng tôi sẽ chiết khấu 40%. Ông sẽ nhập bao nhiêu?

- 1000kg có phải quá nhiều không?- Ông mở to mắt. Trang cười diềm đạm:

- Không đâu! Công ty Hoàng Việt vừa nhập về thị trường 2000kg đó ạ. Nhưng nói nhỏ ông nghe chuyện này nhé, công ty của họ không được trả phí vận chuyển từ Mỹ sang Việt Nam đâu, đó là 1 khoảng tiền khá lớn mà đúng không? Hơn nữa, chúng tôi vẫn vui vẻ hợp tác với công ty ông nếu nhập số lượng 500kg. Chênh lệch 15% là con số không quá lớn mà.

Ông ta nhìn cô có vẻ phân vân. Cô gạt đầu nhìn Jackson, bây giờ là đến phần của anh:

- Chúng tôi sẽ đổi trả hàng theo ý muốn của ông và may mắn những mẫu mà khách bên công ty ông yêu cầu với size họ muốn. Ông chỉ việc kí vào hợp đồng rồi ngồi không hưởng lợi.

- Được, công ty anh phải giữ đúng lời hứa đó.- Ông ta chậm rãi gạt đầu, ông cầm bản hợp đồng ra đọc kĩ càng rồi mới bấm nút cây bút mà kí. Trang nhìn anh bằng nửa con mắt, giờ đã bàn bạc xong hợp đồng cả rồi, anh không trốn thoát chuyện ban nãy đâu. Tuy là không giỏi nói dối nhưng cậu cũng không phải là quá ngốc khi nhìn thấy ánh mắt đầy ẩn ý của cô. Cô và anh đứng lên chuẩn bị bắt tay và ra về. Người đàn ông đó đặt ánh mắt lên người cô, tay vẫn bắt với Jackson:

- Tôi có thể mời trợ lý của cậu ăn 1 bữa không? Cô ta thật tài giỏi và xinh đẹp!

Nét mặt của anh lập tức thay đổi, tưởng chừng anh sẽ gạt phăng bản hợp đồng vừa kí trên bàn đi mà túm lấy cô áo ông ấy, si và vào mặt ông ấy những lời nói đau đớn nhen nhóm trong đầu anh. Trang khẽ cắn môi dưới 1 cái, gì đây, ông già này muốn lập thêm thê tử hay sao? Trông cô giống 20 mấy lắm sao? Này ông kia, cô chỉ mới 17 thôi đấy. Cô nhìn bản hợp đồng rồi mỉm cười thân thiện, bản hợp đồng đã tiếp thêm sinh lực cho cô:

- Không thể mời Jackson luôn hay sao ạ? Đi ăn riêng thì có chút không tiện cho lắm.

- Nếu ông muốn CHÚNG TÔI có thể dùng bữa với ông!- 2 chữ chúng tôi được anh gằn giọng rõ thấy. Đứng trên thương trường 20 năm nay, ông hiểu rõ, nếu không có ý định hợp tác với King And Queen thì tránh xa, nếu đã ký hợp đồng rồi thì cẩn thận người lãnh đạo của công ty ấy. Họ có thể hủy bản hợp đồng và tạo bằng chứng đối phương vi phạm. Ông thờ 1 cái:

- Ý tôi là lần sau. Giờ tôi phải đi đây. Tạm biệt.

Trang gạt đầu, biết thì phản nhanh cho nhẹ trôi đi ạ. Cái ông già thích gặm cỏ non kia. Anh thì nở 1 nụ cười mãn nguyện. Ngay khi ông ấy đi khỏi nhà hàng, cô tiến lại gần anh, kê sát khuôn mặt quyền lực vào mặt anh:

- Anh là giám đốc?- Giọng nói nhẹ như gió nhưng lại có uy quyền tuyệt đối.

- Không phải!- Anh nhả mặt chống chế, mặt cô đang rất gần mặt anh, anh nghe rõ mồn một tiếng tim đập trong lồng ngực của mình. Cô kê sát hơn nữa:

- Vậy sao? Bản hợp đồng có viết mà. Lâm Minh Gia- Jackson.

Anh nuốt nước bọt cái ực, anh quả thật không thể qua mặt cô rồi, cô cái già thật đó. Cô quay người đi về phía thang máy:

- Thảo nào mà các nhân viên đều mất chữ A mồm chữ O nhìn khi tôi gọi thẳng tên anh. Giờ thì phải canh chừng anh, biết đâu anh đang theo dõi biểu hiện của tôi thì sao?

Anh vò đầu đứng đó, biết sẽ có lúc này thì anh nhận ngay từ đầu, lại còn chối cãi. Nhờ cô sẽ không còn chú ý đến anh nữa thì sao? Chẳng phải Hoàng Nam là người được lợi nhất à? Cô không quay đầu mà nói:

- Nè, tôi không có tiền đi taxi đâu đó, mau đưa tôi về đi!

Nam mở cửa vào phòng cô, căn phòng tĩnh lặng hơn khi không có bóng dáng của người con gái ấy. Tiến về phía con gấu, nên đặt cái này ở đâu đây? Anh xèo bản tay mình ra, cô ấy khá tinh mắt đó. Anh nhìn lên góc trần nhà, tốt đó. Nam khẽ mỉm cười rồi đi khỏi.

.....

Không khí trong xe khá ngột ngạt đối với Jackson. Cô đã im lặng từ chỗ thang máy đến tận đây, cũng gần đến công ty rồi. Anh nóng cả người lên như muốn bốc hỏa. Trang nhìn đồng hồ ở xe cũng đã 12 giờ trưa rồi, giờ này mọi người đang tan ca thì phải. Sao này đến giờ vẫn chưa đến công ty nhỉ? Cô đã ngồi trong xe hơn 1 tiếng rồi. Từ nhà hàng về công ty cũng chỉ có 30 phút thôi mà. Đường phố ở Mĩ thì cô không rõ lắm nhưng cô thừa hiểu, từ này đến giờ anh chỉ đi loay quanh và lẩn quẩn trong khu phố nhà hàng. Ôi trời ơi, máu dồn lên não. Cô hét:

- TRỜI ƠI, ANH CÓ BIẾT ĐƯỜNG VỀ HAY KHÔNG MÀ LÒNG VÒNG HOÀI THẾ?- Anh giật bắn người, lưng dựa vào ghế sau. Anh nói, giọng run run:

- Tôi không để ý.

- TRỜI ƠI, GIỜ LÀ GIỜ TAN CA ĐÓ! CHẴNG Lẽ TÔI PHẢI NGỒI TRONG XE NÀY HẾT GIỜ SAO? @#@\$%^&*#\$%&^#- Cô tuân 1 tràng cảm xúc cho người đàn ông này thấy, anh ta đã cướp đi giờ nghỉ trưa quý báu của cô rồi. Jackson hít thở 1 cái:

- Cô cứ chửi cứ mắng tôi đi. Rồi vẫn làm bạn với tôi được chứ?

Trang nhìn anh ngạc nhiên, thì ra, từ này đến giờ anh đang căng thẳng vì lo cô sẽ không làm bạn với anh. Cô khoanh tay trước ngực, chép miệng 1 cái. Cô khẽ nhếch mép, anh ta con nít thật đấy. Giọng cô dịu lại:

- Anh bao nhiêu tuổi rồi?- Anh khá ngạc nhiên khi nghe câu hỏi này từ cô, ban nãy cô còn rất giận dữ mà.

- Tôi 22 rồi!- Anh đáp. Cô khẽ hất mái tóc ra sau:

- Vậy là hơn tôi 5 tuổi. MÀ SAO ANH TRẺ CON THẾ? TÔI BẢO THẾ NÀO MÀ BÂY GIỜ VẪN CHẠY QUANH QUÂN VẬY HẢ?

Về mặt anh khổ sở, hôm nay có chuyện gì với anh vậy chứ?

Tan ca. . .

Cô chuẩn bị bắt 1 chiếc taxi ra về thì Jackson chặn lại. Cô nhìn anh:

- Gì vậy?

- Cô vẫn còn giận tôi sao?- Cô hơi khựng lại 1 chút, rồi nói:

- Tôi đã làm theo lời anh, ban trưa đã mắng mỏ hết rồi, giờ thì vẫn xem anh là bạn nhưng anh nhớ là thành thật 1 chút.

- Tôi. . .- Anh đáp ứng, 1 chiếc xe chạy đến, cô vào trong vội vã tạm biệt không thèm nghe hết câu anh định nói.

Trang bấm chuông, bà Kim chạy xuống mở cửa. Cô vui vẻ chào bà rồi đi vào. Nam đang ở ngoài vườn. Đường vào nhà thì phải chạm mặt anh. Cô phải cảm ơn anh chuyện ban sáng rồi. Cô đứng cách xa anh, nghiêng mặt nhìn:

- Cảm ơn anh vì chuyện lúc sáng.

Nam nhìn cô, cười:

- Sao? Em đang thỏa thuận 1 điều kiện rồi mà, đừng cảm ơn chứ.

- Vậy cho tôi rút lại.- Cô lướt qua anh nhẹ nhàng rồi vào phòng tắm rửa. Thấy cô lên phòng, Nam mở laptop lên xem. Hình ảnh của cô đang xuất hiện trong màn hình, vậy là camera anh đặt lúc nãy đã có hiệu quả. Vậy là từ giờ anh có thể theo dõi cô rồi.

Cô đắm mình trong bồn tắm. Cô đặt tay lên bụng mình, cái bụng vẫn phẳng lì. Cô vẫn chưa phá thai. Khi cái thai lớn, cô sẽ phải làm sao? Nói cái thai đó là của anh ta và bắt anh ta chịu trách nhiệm? Cô lắc đầu, nụ cười đau xót cho chính bản thân mình. Lúc cô vẫn nằm trên bàn mổ, nghĩ đến đứa bé vừa chào đời và đứa con mình sẽ không thể cất tiếng khóc đầu tiên thì cô chịu không nổi. Bác sĩ đã tiêm thuốc mê cho cô, lấy sức lực cuối cùng, cô nói với họ là cô không muốn phá nữa. Khi tỉnh dậy, cô đã tức tốc hỏi họ, thật may, đứa bé vẫn còn ở trong bụng cô. Choàng chiếc khăn trắng qua người, cô vào phòng mở tủ lấy 1 bộ quần áo để mặc. Nam đưa tách trà lên miệng uống thì sắc nước. Bà Kim tình cờ đi qua, hoảng hốt nhìn vào màn hình laptop. Anh đóng laptop lại, xoa tay giải thích:

- Không phải như bà nghĩ đâu. Lát tôi sẽ giải thích.- Bà gạt đầu, không ngờ cậu chủ của mình lại biến thái như thế. Nam ngồi đó, vò tóc mình.

Trang xuống phòng ăn, Nam đang ngồi trước bàn ăn. Cô có chút bất mãn:

- Anh không biết mời người lớn vào ăn à?

- Sao? Ý em là mời em à?- Nam cười, anh tưởng cô đang bông đùa.

- Di Kim, đi vào bàn ăn đi ạ!- Cô đi qua không thèm nhìn anh rồi kéo tay bà. Bà ái ngại nhìn anh. Nam nhanh chóng rơi vào trạng thái trống rỗng. Sao anh lại không nghĩ đến bà chứ? Dù anh đã xem bà như người trong gia đình. Anh nhìn bà gạt đầu, bà ngồi vào giữa anh và cô. Cô im lặng cầm đũa lên ăn, không khí quá thật lạnh lùng. Anh lại hiểu ra 1 điều, cô luôn lạnh lùng khi gặp mặt anh và luôn ấm áp với mọi người xung quanh. Bà Kim ra dấu cho anh là đừng buồn. Nam gạt đầu nở nụ cười gượng gạo. Cô mở miệng:

- Cảm ơn anh vì đã cho tôi ở nhờ. Ngày mai tôi sẽ nhận được tiền thưởng và chuyển đi.

- Không được.- Anh nhìn cô.- Chẳng lẽ em không thấy anh đã cố gắng sửa lỗi hay sao?

- Tôi đã nói rồi, anh không có lỗi!- Cô đưa mắt nhìn anh rồi nhìn bà Kim. Bà có vẻ buồn buồn. Nam nói tiếp:

- Anh sẽ không cho em đi.- Anh đứng dậy bỏ đi lên phòng. Cô ngồi đó, đột nhiên cô muốn ới. Cô chạy đến nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Bà Kim đi đến hỏi cô:

- Cô có sao không?

- Cháu không sao. Chỉ là. . .- Cô định nói ra như lại thôi.- Bụng cháu hôm nay không tốt lắm. Cháu lên phòng đây!

Nam nằm trên giường, tay để lên trán. Anh mở laptop lên. Trang cũng đang nằm, tay đặt lên bụng. Hình như cô nói gì đó:

- Con à, hãy ẹ biết nên làm gì đi!

Câu nói lọt vào tay Nam chất chứa. Cô ấy có con hay sao? Là với ai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Học cách im lặng tiết chế cảm xúc

Thông thường, hàng vạn người đi qua nhau sẽ có ít nhất 2 lần gặp lại nhau giữa dòng đời tấp nập.

.....

Nam đẩy cửa phòng cô, sắc mặt có chút khó coi. Cô nhìn anh chững hững, anh đôi ý muốn đuổi cô đi ngay tức khắc hay sao vậy. Đôi mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô, đây có lẽ là lần đầu tiên anh dám làm điều này. Anh hỏi:

- Em có thai?

- Sao chứ?- Cô nhìn anh hỏi lại, sao anh lại biết chứ? Cô cười gượng gạo.- Làm gì có chuyện đó!

- Vậy em gọi con với mẹ là như thế nào?- Anh khoanh tay trước ngực.

- Anh... đặt camera đúng không?- Cô nhìn anh, chỉ có thể là vậy, không cách nào mà anh có thể biết được những lời cô nói nhỏ tí qua phòng cách âm được.

- Giờ em trả lời trước đi!

- Phải. Đứa con của anh đó. Nhưng mà tiếc là tôi đã phá bỏ nó trước khi sang Mỹ rồi. Tôi không muốn nó biết mình có 1 người cha là người tôi tệ đã cưỡng bức mẹ nó.- Nước mắt cô vô thức rơi, cô đang vô cùng đau xót cho đứa bé trong bụng mình.

- Thật chứ?- Nam mở to mắt, như lời cô nói là thật đúng chứ? Anh đã có 1 đứa con với tuổi đời 18? Và nó sẽ không được nhìn thấy ánh mặt trời? Anh ngồi xuống cạnh cô, nắm lấy bàn tay đang siết chặt vào nhau run rẩy kia. Anh nói:

- Anh thật sự xin lỗi.

- Mai tôi sẽ chuyển đi. Mọi nợ nần coi như chấm dứt rồi.- Cô rút tay ra.

- Anh sẽ không để em đi.- Anh choàng tay qua kéo cổ cô vào ngực mình. Đúng vậy, anh sẽ không buông cô ra. Trang không kháng cự, dường như cô chẳng còn sức lực nữa. Cô đang như cây kèn tan chảy cả ra.

- Anh buông tôi ra được rồi đó. Và tháo camera đi.- Cô nói.

- Vậy là em đã đồng ý sao?- Anh buông cô ra.

- Để tôi suy nghĩ đi. Giờ thì đi giùm cho.- Cô nằm xuống đắp chăn qua mình, anh đứng nhìn cô rồi đi xuống nhà lái xe đi. Trang đứng trên ban công tay chạm kính, đêm đã khuya, anh đang định đi đâu nữa vậy? Cô khẽ thở dài, cô không cho phép mình rung động trước anh 1 lần nữa.

Trời về đêm càng lạnh, cô vẫn ngồi bên ngoài ban công nhìn xuống sân nhà. Anh lái xe về, cô nhìn đồng hồ, đã 2 giờ sáng rồi. Thấy anh đã vào nhà, đáng đi về lác lác, anh đã uống rượu. Cô trở về giường, mỗi khi uống rượu anh như 1 người khác. Nam đẩy cửa vào phòng cô, cô chợt nhớ đến đêm anh uống rượu. Cô bật dậy, anh đang nửa tỉnh nửa mơ nhìn cô. Anh nói bằng giọng nhừa nhựa của người say:

- Em đã có con của anh đúng vậy không? Em chưa phá nó đúng không?- Cô im lặng không trả lời. Do hơi choáng nên anh ngã lăn trên giường cô rồi thiếp đi. Trang đi đến bên cạnh, ngồi trên giường, gối đầu anh trên đùi mình. Cô khẽ vuốt tóc anh. Giờ thì cô có thể yên bình đôi chút rồi. Cô đã từng nghĩ anh là tình yêu lớn nhất mình không thể quên. Nhưng rồi cô lại có mục tiêu lớn hơn là trả thù, lật đổ ba mẹ mình, lật đổ cả con người tệ bạc của anh. Cô khẽ giật mình, này giờ cô đang làm gì đây? Trang bước xuống giường, anh níu tay cô trong vô thức, trong thần trí của 1 người say khướt, anh nói khẽ: "Trang à, em đừng đi mà!" Nếu câu nói này cô nghe được từ 3 tháng trước thì cô đã cảm động mà sà vào lòng anh rồi nhưng bây giờ thì không, cô thật sự kính tởm anh lắm.

Cô nhẹ nhàng kéo tay mình ra rồi đắp chăn cho anh. Khuôn mặt anh đang tái xanh nhợt nhạt, sốt sao? Cô đưa tay lên chạm trán anh thử, quả thật, anh đang sốt. Cô đi xuống gọi bà Kim nhưng đã rạng sáng rồi, có lẽ bà đang ngủ, cô không nên đánh thức. Trang bắt nước sôi rồi pha 1 ly chanh nóng để giải rượu cho anh. Cô chườm khăn ấm lên trán anh, rồi lau cơ thể. Anh đã có dấu hiệu giảm sốt. Cô khẽ lay anh:

- Anh ngồi dậy uống ly chanh nóng cho giải rượu đi. Tôi đi ra đây!

Anh lờ mờ ngồi dậy cầm ly chanh uống cạn rồi tiếp tục lăn ra ngủ. Trang kéo chăn qua ngực anh rồi đi xuống phòng khách. Cô đã không ngủ cả đêm rồi.

Cô bật ti vi lên, cô đánh rơi remote vì người cha đã từng của cô đang xuất hiện trên đó cùng mẹ cô. Họ đang cười vui vẻ vì kí được hợp đồng lớn rồi được báo chí phỏng vấn. Cô nhẹ nhàng mỉm cười, các người sẽ không thể cười vui vẻ như thế này nữa đâu, tôi hứa đó.

Nam chạm tay vào đầu mình, nó đang nhức muốn nổ tung đây này. Có cái khăn trên trán, đêm qua anh đã bị sốt sao? Căn phòng này không phải là của anh, đúng rồi, là của Trang. Trên chiếc bàn bây giờ là 1 tô cháo và 1 tờ giấy. Anh cầm lên đọc:

- Ăn cháo xong thì uống thuốc ở trong túi áo của anh. Tôi đi làm

Nam bật dậy khẽ cười, vậy là cô đã chăm sóc anh đêm qua sao? Biết vậy anh đã bị bệnh sớm hơn rồi. Anh nhìn vào camera trên trần nhà, có lẽ mình nên xem lại. Bà Kim đẩy cửa vào định dọn dẹp thì ngạc nhiên khi thấy anh ở trong phòng cô. Anh nói:

- Đêm qua tôi bị sốt.

- Dạ, hình như cô chủ cả đêm không ngủ thì phải. Lúc này tôi vừa định vào làm bữa sáng thì cô đã nấu nồi cháo trắng rồi. Cô ấy ăn 1 chén rồi đem 1 tô cháo lên phòng, còn lại bảo tôi cứ ăn đi. Hình như mắt cô hơi sưng thì phải.

Anh gạt đầu, tuy vẻ ngoài của cô luôn lạnh lùng và cứng cỏi, nhưng cô vẫn có gì đó thật yếu mềm và dễ tổn thương. Anh cười:

- Bà cứ dọn đi, tôi ăn xong sẽ về phòng mình. À mà, bà có thấy cô ấy có biểu hiện gì lạ không? Ví dụ như có thai chẳng hạn.- Bà ngạc nhiên:

- Cô ấy có thai?

- Cô ấy nói là đã phá nhưng tôi vừa thấy tờ giấy xét nghiệm của cô ấy. Nó ở ngay dưới ga giường. Trước lúc tôi đi uống rượu đã tình cờ nhìn thấy.

- Là con của cậu chủ?- Bà hỏi.

- Đúng!- Anh khẽ thờ dài.

- Tôi không thấy cô ấy có biểu hiện lạ.- Bà mở hộp tủ ra lau chùi. Nam hình như thấy gì đó:

- Khoan đã, tấm hình đó của ai vậy?- Anh cầm tấm hình lên xem, ảnh gia đình của cô thì phải, lúc cô khoảng chừng 5 tuổi, cô đang nhìn vào ống kính cười rất tươi, khuôn mặt rất hạnh phúc, khác xa vẻ đẹp kiêu sa mà trầm lắng của cô lúc này. Anh nhìn người đàn ông trong tấm ảnh, hình như anh đã gặp ở đâu đó rồi. Đúng rồi, là giám đốc tập đoàn Thiên Giang. ANh đã có dịp gặp trong lúc bàn bạc hợp tác với ba anh rồi. Không ngờ gia đình cô giàu có như thế. Sao cô lại từng ở 1 căn trọ nhỏ và phải đi làm thêm cơ chứ? ANh đặt lại tấm hình vào hộp tủ cho cô rồi tiếp tục ăn tô cháo đang đang dở. Anh đang rất hài lòng về sự tiến triển này.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Nhìn nhận tất cả. . .

Sẽ thật khó khăn và đau đớn cho người tiếp nhận thông tin nhưng sẽ là giải thoát duy nhất cho họ.

.....

Trang nằm dài trên bàn làm việc, giờ cô đang rất mệt. Tối qua cô chẳng chợp mắt được giây nào. Hình ảnh trên chiếc ti vi cứ lần lượt trong đầu cô. Quả là 1 gia đình hạnh phúc sao? Hạnh phúc đánh vần ra sao vậy? Cô cần 1 ly coffee trước khi mi mắt sụp xuống.

Cô bấm nút cho coffee đầy ly rồi trở về phòng. Jackson đi ngang thấy cô thì chặn lại:

- Hôm nay có hợp đồng của 1 công ty rất quan trọng. Mẹ tôi giao cho cô và Xuân Mai đi làm đó. Cô đã đọc qua bản hợp đồng chưa?

- Từ lúc tôi vào làm đến giờ thì cô ta cầm 2 bản nhưng lại đọc 1 mình đó. Cô ta muốn đọc hộ tôi luôn đấy.- Cô nhìn anh, trong người cô hơi mệt nên bức bối. Có lẽ 1 phần vì đứa bé trong người mình. Nó đang lớn dần lên. Anh thấy vẻ mệt mỏi đó thì lo lắng:

- Cô có chắc mình sẽ hoàn thành được nhiệm vụ không?

- Được. Nếu cô ta không giở trò.- Cô đi ngang qua người anh chuẩn bị về phòng.

- Mai không phải là người như cô nghĩ đâu!

- Mai với chả một. Anh đã thấy cô ta tốt bao giờ chưa?- Trang đưa tay lên trán nhớ lại:

+ Lần đầu vào phòng ngủ: túm tóc đánh túi bụi.

+ Lần đầu nhận hợp đồng nước ngoài: Coffee đổ lên và phải đi in tẩm khác trong khi chỉ còn 5 phút để đến chỗ hẹn.

+ Khi bước ngang qua chỗ cô ta làm việc thì nhận được 1 cái ngáng chân suýt sảy thai, đến bệnh viện xét nghiệm.

Còn gì cô ta không thể nữa hay không? Cô nhìn anh chững chạc, anh là người rõ hơn ai hết mà. Hơn nữa, cô đã từng nghĩ anh là người tốt nhưng hoàn toàn không phải. Anh ta bị đui hay nào phẳng mà biết hành động của cô ta là cố tình thì thành vô tình. Cô không thèm đôi co với anh nữa mà đi thẳng vào phòng. Đi qua cô ta cô nhìn xuống chân thật cẩn thận để không bị vấp. Cô hỏi:

- Hợp đồng đâu?

- À, có đọc cũng vô ích thôi.- Cô à cười, nụ cười khiêu khích. Trang giật xấp tài liệu trên bàn rồi đi vào chỗ của mình. Quả thật, hợp đồng lên đến 5000kg. Nếu thất bại thì cô sẽ bị đuổi việc mất. Giờ đầu óc cô rất nhức và không thể nghĩ ra chuyện gì được hết. Cô uống hết ly coffee thì bắt taxi đến nhà hàng. Trong khi đó, cô ta đang hí hửng vì được Jackson đưa đến điểm hẹn. Anh đã rủ cô đi cùng nhưng Mai lại nói:

- Cô ta không thích đi chung xe với em đâu. Anh đưa em đi riêng đi!- Trang quay ngoắt lại nhìn cô ta. Mặt cô ta làm bằng nhựa hay silicon mà cà không mề 1 miếng vậy? Mặt dày thật. Đi cũng tức mà chết, thế là cô liếc cả 2 1 cái rồi bắt taxi đến.

Trang bắt tay với người sẽ kí hợp đồng với mình, vẫn là 1 người đàn ông, anh ta có vẻ khá trẻ, tuổi chỉ chừng đôi mươi. Anh không phải quá đẹp nhưng anh thoát lên được khí chất của người cầm quyền. Hơn nữa, anh là người Mi. Cô nói:

- Chào anh! Công ty của tôi sẽ giảm giá 40% cho công ty anh!

- Có định kí hợp đồng không vậy? Nếu không thì biến đi.- Mai lên tiếng. Cô mở to mắt nhìn ả. Trời ơi, cô ta đang muốn hủy hợp đồng hay sao? Trang rút điện thoại ra bấm ghi âm. Cô khẽ đảo mắt quanh nhà hàng tìm kiếm gì đó, cô mỉm cười, tốt rồi.

- Cô đang nói cái gì vậy?- Anh ta nhú mày nhìn Mai, cô ta bị điên à?

- Không kí hả? Không kí đúng không? Không thì biến đi!- Cô ta đẩy bản hợp đồng ra. Trang khẽ liếc mắt cười tủm tỉm rồi tỏ vẻ quan trọng, cô nói tiếng Việt:

- Này, im lặng đi. Cô không bàn bạc thì để tôi bàn bạc chứ!- Rồi xoay sang anh chàng kia:

- Tôi xin lỗi, cô bạn đang có ý định chọc phá tôi thôi. Chúng ta tiếp tục chứ?

- Tôi rất hài lòng về giá cả rồi. Không cần bàn bạc gì cả. Nhưng tôi thấy lạ là công ty cô tuyển những nhân viên như vậy sao? Cô ta tên gì?

- Trần Thiên Trang đó!- Mai vọt miệng. Cô nhú mày, cố tình nói tiếng Việt cho anh chàng kia không hiểu:

- Cô nói gì vậy, đó là tên tôi mà!

- Tôi sẽ báo với công ty 2 người.- Rồi quay sang Trang.- Hợp tác vui vẻ nhé!

- Vâng ạ. Tôi rất vui mừng khi hôm nay anh vẫn chịu kí hợp đồng. Tôi sẽ giải quyết ần khúc với cô ấy!

Anh chàng kia gạt đầu rồi kí tên vào bản hợp đồng. Anh đứng lên ra về. Mai xoay sang cô:

- Từ ngày mai tôi sẽ không nhìn thấy mặt cô trong công ty nữa. CÔ sẽ bị đuổi việc. Đưa điện thoại cho tôi!

- Sao?- Cô mở to mắt, cô ta biết tất cả chuyện này giờ sao? Cô bèn cúi mặt giả vờ khóc, tay đưa điện thoại.- Tôi xin lỗi vì đã làm cô buồn lòng nhưng mọi chuyện không phải do tôi mà. Hức.

- Chỉ là cô quá ngu ngốc thôi.- Mai cầm chiếc điện thoại và xóa tập tin ghi âm. Đầu Trang đang nhức ỉnh ỏi, chắc phải xin nghỉ chiều hôm nay. Cô nhìn Mai:

- Tôi nhức đầu quá. Xin nghỉ giúp tôi buổi chiều nhé! Nếu không chuyển lời lại thì tôi sẽ gọi cho Jackson đó!- Cô nói nhỏ rồi đứng dậy đi về. Mai liếc xéo cô 1 cái rồi trở về công ty.

Trang đẩy cửa phòng mình rồi nằm phịch xuống, đầu cô đang muốn nổ tung ra. Nam không có ở nhà, anh ta đã ra ngoài thì phải. Cô đi xuống lầu nhờ về bà Kim mang thuốc nhức đầu lên cho cô. Trang cầm viên thuốc là thì ngừng lại. Cô hỏi:

- Thuốc có chống chỉ định cho người mang thai không vậy đi?

- Hả? Ý cô là...- Bà nhìn cô rồi nhớ đến sắp tài liệu siêu âm Nam lòi từng dưới ga giường lên. Do anh nằm lên có cảm giác lạ và tình cờ phát hiện. Trang nhìn bà, không thể để bà nghi ngờ được. Cô đáp:

- Ừm, cháu định cho 1 người bạn dùng thuốc này luôn. Thuốc này hiệu quả mà!

- Cô có thai đúng không? Cô cứ nói thẳng đi.- Bà đi thẳng luôn vào vấn đề.

Cô im lặng 1 lúc, cô đang phân vân xem có nên cho bà biết hay không? Cô khẽ cắn nhẹ môi mình, cô xem bà như mẹ mình, chẳng lẽ giấu diếm việc này, cô gật đầu. Bà ngồi xuống cạnh cô:

- Con của cậu chủ đúng không?

- Dạ...Con sẽ dọn đi sớm thôi, vì bụng con sẽ to lên. Con sẽ không cho anh ấy biết.- Đột nhiên, cô nhớ ra gì đó. CAMERA. Cô hoảng hốt nhìn lên trần nhà, nó vẫn ở đó. Cô nắm tóc mình, cô phải làm sao đây? Bà vuốt tóc cô hiền từ:

- Cậu chủ đã biết rồi ạ.

- Tại sao anh ấy lại biết ạ?- Cô ngẩng đầu lên hỏi.

- Cậu chủ tìm được giấy xét nghiệm của cô. Tôi biết là cô không chấp nhận cậu chủ nhưng đứa bé thật sự cần có cha đó.

Cô im lặng mím chặt môi đến nổi bật máu. Hay là cô tha thứ cho anh, hay là cô lại yêu anh lần nữa? Hay là cô vẫn tiếp tục lập trường của mình? Cô khẽ thờ dài:

- Cháu... không thể.

- Tôi biết, chỉ là nhất thời thôi. Và rồi cô sẽ nhận ra cậu chủ rất yêu cô.- Bà ôm cô vào lòng. Cô bật khóc nức nở, giờ cô rối lắm, cô phải làm gì đây? Nam ngồi trong quán coffee khẽ mỉm cười, anh đang xem đoạn băng cô chăm sóc anh tối qua. Cô chỉ im lặng mà làm, không nói tiếng nào. Anh lại xem đoạn băng hôm nay. Ly coffee trên tay anh rơi xuống khi nghe cô xác nhận mình mang thai của anh. Đứa bé vẫn còn đó ư? Nam đặt tiền lên bàn, lái chiếc ô tô nhanh thật nhanh trên đường cao tốc.

Anh sẽ làm cô tha thứ ỉnh, rồi họ sẽ có 1 gia đình thật hạnh phúc. Nam vui mừng đến mức muốn hét lên. Anh nhún ga thật mạnh. Đột nhiên, 1 chiếc xe chạy ngược chiều đang tiến về phía anh, anh thắng phanh lại nhưng không kịp nữa rồi...
.....

- Anh ta vẫn chưa về sao ạ?- Trang nhìn ra cổng hỏi bà Kim. Bà cười:

- Chắc cậu chủ đang trên đường về thôi! Cô đừng quá căng thẳng. Cậu chủ sẽ vui mừng khi biết tin cô tha thứ cho cậu thôi. Cô gật đầu cười. Cô đã tự tay chuẩn bị 1 bữa ăn thịnh soạn đợi anh ấy dù cô đang rất mệt. Cô nhìn lên đồng hồ, đã 10 giờ rồi. Cô đứng dậy hâm nóng các món ăn 1 lần nữa. Bà Kim bảo cô:

- Hay cô vào ngủ trước đi, khi nào cậu chủ về tôi sẽ gọi!

Cô khẽ nghe tim mình nhói 1 tiếng thật đau, cô ôm lồng ngực mình nhăn nhó. Có tiếng chuông điện thoại, cô lại bắt máy. Là giọng của 1 người con gái Mĩ:

- Cho hỏi phải gia đình của anh Nguyễn Hoàng Nam không ạ?

- Thưa, phải. Có chuyện gì sao?- Cô mím môi lo lắng.

- Anh ta bị tai nạn giao thông, chúng tôi đang thực hiện phẫu thuật và tình hình không mấy khả quan, xin gia đình chuẩn bị tinh thần.

Chiếc điện thoại rơi xuống, cô ngồi phịch xuống đất. Không thể nào, cô vừa định tha thứ thì anh định chạy trốn và trốn tránh trách nhiệm hay sao? Cô run rẩy cầm điện thoại lên:

- Cho hỏi là bệnh viện nào vậy ạ?

Bà Kim cầm chặt tay cô, cô đã ngừng khóc, đôi mắt vô hồn nhìn vào ánh đèn phòng cấp cứu. Cô chỉ im lặng nghe tiếng tích tắc của đồng hồ trôi. Bà Kim bảo cô cứ yên tâm về nhà ngủ nhưng cô lại không chịu. Năn nỉ mãi vì đứa bé cô mới chịu về. Giấc ngủ cô cứ chập chờn, lâu lâu lại nấc lên nghẹn ngào trong cổ họng.

Cô đưa tay nắm lấy tay Nam. Anh đang mỉm cười nhìn cô. Cô và anh đang ở 1 cánh đồng đầy hoa bồ công anh, cánh đồng rất rộng lớn. Nhưng bàn tay cô bỗng nhẹ tênh, anh đang tan vào trong không khí. Trang cố níu lại nhưng không được. Trang giật mình tỉnh dậy, đã 7 giờ. Cô rửa mặt rồi đi làm. Chủ tịch gọi cô lên phòng bà có chuyện, chắc là chuyện hôm qua. Mai đang đứng ở đó, bà có vẻ rất tức giận:

- Cô nghĩ sao mà lại cư xử với đối tác như thế hả?

- Cháu không làm gì hết. Chủ tịch xem đoạn băng này đi ạ!- Cô đặt cái đĩa CD lên bàn của bà. Hôm qua trước lúc về cô đã phải xin nhà hàng đoạn băng này. Mai tròn mắt nhìn màn hình máy tính. Chủ tịch cầm chặt cây bút trong tay nhìn ả. Bà cho cô đi khỏi phòng để bà tiện nói chuyện với Mai. Lần này cô ta không ổn rồi. Cô đi ra thì chạm mặt Jackson. Cậu ta nhìn đôi mắt sưng húp và vẻ mặt mệt mỏi của cô, anh nói:

- Cô về nghỉ đi, hôm nay cũng đâu có họp đồng.

- Cảm ơn anh.- Cô gạt đầu quay đi. Anh nói đằng sau lưng cô:

- Tôi sẽ theo đuổi cô.

Bước chân Trang khựng lại, cô xoay mặt:

- Đừng, tôi có thai đó. Tôi sắp làm mẹ!

Cô không muốn anh phải hy vọng để rồi thất vọng. Anh đứng chết trân. Có phải anh nghe lầm hay không? Trang hít thật sâu 1 cái rồi đi tiếp. Jackson lắc đầu:

-Ở Mĩ thì chuyện đó không quan trọng đâu! Tôi vẫn sẽ chờ cô.

Anh chấp nhận? Cô chớp mắt, nước mắt theo làn mi mà rơi xuống. Vấn đề không phải ở anh, vấn đề là ở cô không cho anh cơ hội.Sẽ thật khó khăn và đau đớn cho người tiếp nhận thông tin nhưng sẽ là giải thoát duy nhất cho họ. Cô đi tiếp, bỏ lại phía sau 1 người đang đau khổ tột độ.

Cô đang bắt chiếc taxi đến bệnh viện thì bà Kim gọi. Giọng bà run run:

- Cô chủ...

- Sao ạ? Nam đã phẫu thuật xong à?- Cô áp tai nghe.

- Dạ... Cô... phải thật bình tĩnh nghe tin này... Cậu chủ bị bỏng nặng và đã chết rồi.

Hốc mắt cô nhanh chóng rơi vào trống rỗng, chiếc điện thoại va chạm xuống đường vỡ tan tành, mọi thứ không thể như vậy được. Ông trời không thể trêu đùa cô như thế!

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Được và mất...

Tôi hoảng loạn trên đường phố đông người, thằng bé chạy đâu mất rồi?

.....

5 năm sau. . .

Tôi- người con gái đang đứng ở vị trí không quá cao nhưng cũng chẳng phải quá tầm thường trong xã hội. Sau 5 năm, tôi đã leo lên đến vị trí này nhờ chính thực lực của mình. Kế hoạch thầu tóm công ty của cha tôi có lẽ cũng không xa nữa. Công ty ông ta đang rơi vào bế tắc vì công ty tôi ngăn chặn mọi đối tác. Các nhà báo vẫn đang điều tra đứa con của tôi, cha đứa bé là ai. Tôi chỉ biết là dậy lên 1 tin đồn, Jackson là cha nó. Tôi không khẳng định cũng không phủ nhận, tôi cứ im lặng như thế. Anh ấy vẫn theo đuổi tôi dù tôi đã có con. Hoàng Thiên là tên con tôi. Nó cũng gần 5 tuổi rồi, nó giống Nam như đúc. Mỗi khi nhìn nó thì tôi lại cảm thấy đau lòng, mối tình đầu của tôi đã ra đi như thế và bỏ lại thằng bé bơ vơ. Nó vẫn ngây ngô cha nó là Jackson. Anh đã gieo rắc vào đầu nó như thế. Bù lại, nó gọi dì Kim là bà ngoại. Dì quá cô đơn nhưng có nó thì dì đã bớt buồn hơn. Tôi vẫn sống trong nhà của Nam dù biết mình không nên ở lại. Giờ tôi mới biết, là tại tôi không trân trọng những gì anh đã bù đắp để rồi khi anh ra đi tôi mới nhận ra... tôi không có gì cả, tình yêu, tình thân, mọi thứ...

Tôi và Jackson ngồi trên băng ghế đá công viên, hôm nay là sinh nhật Thiên, thằng bé đã được 5 tuổi rồi. Nó chạy lăn xăn theo mấy chú chó mà người ta dắt đi dạo. Jackson im lặng đặt tay lên tay tôi. Tôi có phần rụt lại. Anh cười:

- Đến giờ em vẫn chưa chấp nhận anh hay sao?

- Chỉ là... em không thể xem anh là thế thân được.- Tôi cười ái ngại. Nói thẳng ra là tôi chưa từng cho anh cơ hội và chưa từng mở rộng lòng mình với anh. Anh gạt đầu, 5 năm qua, quãng thời gian làm thay đổi cả đời người.

- Còn Xuân Mai thì sao? Anh định bỏ rơi cô ấy à?- Tôi nhắc đến cô ấy để giải tỏa bầu không khí căng thẳng. Các bạn nhớ họp đồng lớn 5 năm trước chứ? Cô ta đã bị chủ tịch mắng té tát và bà càng bệnh vực tôi hơn. Thế là tôi được che chở suốt 3 năm làm việc tại công ty. Tôi chỉ mở hẳn công ty 2 năm nay, tuy nhiên, nó rất phát triển không thua kém bất cứ công ty nào.

- À, cô ta vẫn đi theo anh đấy thôi! Không chừng 1 chút lại đến đây.

Tôi nhìn anh cười, thời gian đã giúp tôi trưởng thành và chín chắn hơn. Đã có rất nhiều bài báo đăng về tôi nào là tuổi trẻ tài cao, giám đốc xinh đẹp và trẻ tuổi nhất, hay thậm chí là ác giám đốc công ty Hoàng Thiên có con lúc 17 tuổi nhưng ở đất nước phóng khoáng như Mĩ, mọi thứ không là gì cả. Tôi thờ ra 1 cái đưa mắt tìm Thiên. Tôi đảo mắt quanh công viên nhưng không thấy thằng bé đâu. Tôi đứng đây lo lắng, giữa chốn đông người như thế này, thằng bé có thể đi đâu chứ? Jackson nhận ra vẻ hoang mang trên khuôn mặt tôi nên hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Hoàng Thiên nó đi đâu rồi! Em không thấy nó này.

Tôi hoảng loạn trên đường phố đông người, thằng bé chạy đâu mất rồi? Nó mà có chuyện gì chắc tôi không sống nổi mất. Tôi và anh chia nhau ra tìm. Thằng bé này hư thật, đã dặn là không được đi xa rồi. Tôi chạy đến phía hồ bơi, có khi nào thằng bé rơi xuống đây không? Thằng bé không biết bơi. Tôi không gặp nó.

Đã 1 tiếng đồng hồ trôi qua, tôi thần thờ ngồi trên ghế đá chuẩn bị báo cảnh sát thì nghe tiếng gọi giật lại ngoài sau:

- Mẹ!

Tôi quay đầu mình thờ phào nhẹ nhõm. Nó sà vào lòng tôi, tôi sợ đến nỗi phát khóc. Nó ngẩng đầu lên đưa tay lau lau má tôi:

- Mẹ đừng khóc! Chú kia đưa con đi tìm mẹ đó. Khi con quay lại bằng ghế đá không thấy mẹ và ba ở đâu cả.

- Cảm ơn a..- Câu nói không trọn vẹn của tôi tắt nghẹn. Tôi nhìn người đàn ông đó, là Nam. Khuôn mặt đó, chính là anh ấy rồi. Anh nói:

- Lần sau không nên để con mình lang thang như vậy nữa nhé!

Anh xoay người đi. Tôi gọi lớn:

- Nam, là anh đúng không?

Anh quay đầu nhìn tôi, khuôn mặt có vẻ ngạc nhiên. Nhanh chóng, tôi rơi vào hụt hẫng, Nam đã chết, đó là sự thật. Nhưng tại sao tôi lại cảm thấy người đàn ông đó là Nam. Anh đáp:

- Cô nhầm người rồi. Tôi là Phong.

- À...ừ... cảm ơn anh.

Anh đi mất rồi, tôi vẫn ngồi nhìn theo bóng dáng ấy. Tại sao tôi lại cảm thấy Nam vẫn còn sống chứ? Jackson đi lại:

- Con có biết ba lo đến cỡ nào không! Con đã đi đâu vậy?

- Con đi mua kem mà quên báo với ba mẹ, khi con quay lại thì không thấy ba mẹ nữa. Cũng may có chú kia đưa con về..- Thằng bé đáp trả bằng giọng nói non nớt. Anh thờ phào nhẹ nhõm. Tôi nói:

- Thôi, giờ 2 cha con đi mua bánh kem nhé. Mẹ đi mua quà cho Thiên đây.

- Ok. Mẹ đi đi, nhớ mua con robot con chỉ hôm qua nhé.

- Đã là quà thì không được lựa chọn chứ!- Jackson véo má nó 1 cái. Nó đưa tay lên xoa xoa mặt:

- Ba cũng nên đi mua quà cho con luôn đi, máy bay điều khiển từ xa mới giới thiệu trên ti vi đó.

- Chà, giờ ba còn phải nghe theo lời con nữa à? Thằng bé này càng ngày càng gan nhỉ? Nếu con nghe lời mẹ ba sẽ mua.

- Con luôn ngoan ngoãn mà!- Thằng nhóc chu môi. Tôi nhìn 2 người, tôi thật sự cảm thấy đây là 1 gia đình. Tôi có nên cho anh 1 cơ hội và từ bỏ Nam hay không? Anh bế thằng nhóc lên rồi đi về phía tiệm bánh kem. Tôi đi về phía ngược lại để mua robot cho con. Thằng bé được nuông chiều sắp hư rồi. Tôi đẩy cửa của tiệm đó vào. Có 1 cô bé rất đáng yêu, hình như nhỏ hơn Thiên 1 tuổi đang cầm con búp bê. Con bé rất đẹp, hình như tôi đã gặp con bé ở đâu rồi nhưng không nhớ. Tôi tìm con robot như lời Thiên nói nhưng tìm hoài không thấy. Con bé lúc này gọi ba 1 tiếng, tôi ngược mắt lên nhìn, là người đàn ông giống Nam lúc nãy. Anh ta có gia đình rồi sao? Đột nhiên lòng tôi dấy lên 1 nỗi đau mà tôi không tài nào diễn tả được. Anh ta thanh toán tiền con búp bê rồi đi. Con robot của Thiên không có rồi, thế là tôi lấy 1 mô hình xe tăng cho thằng bé. Tôi đi về chỗ xe mình đang đỗ.

Jackson và Thiên đã về trước và ngồi trong xe chờ tôi. Tôi mở cửa vào ngồi cạnh anh, cho thằng nhóc vào lòng mình rồi đưa mô hình vừa mua ban nãy ra:

- Con robot hôm qua đã hết hàng rồi. Mẹ mua mô hình xe tăng này cho con, khi nào có hàng lại thì mẹ sẽ mua. OK chứ?

- Dạ cũng tạm.- Thằng nhóc nói như thế nhưng mặt nhăn nhúm lại. Jackson hắng giọng 1 cái, thằng nói bừa môi rồi quảng hợp mô hình ra hàng ghế sau. Tôi chắc chắn là không vừa ý cu cậu như sợ Jackson không tặng cái máy bay nên mới trả lời tạm với mẹ đây mà. Tôi nói:

- Lúc này em vừa nhìn thấy ai đó rất giống Nam

- Vậy sao?- Anh hỏi lại, nét mặt đột nhiên căng ra cứng ngắt. Chắc là do anh không thích tôi nhắc đến anh ấy. Tôi im lặng không nói gì nữa mà nhìn ra ngoài kính xe. Thăng nhóc Thiên thì cảm điện thoại của anh chơi điện tử. Nó chỉ mới 5 tuổi mà thông minh như thế là tốt quá rồi. Tôi chỉ sợ nó kém phát triển vì có người mẹ quá trẻ chứ. Tôi vẫn đang nghĩ về người đàn ông lúc này nhưng rồi lắc đầu xua tan ý nghĩ Nam vẫn còn sống. Đôi tay tôi đan vào nhau siết chặt. Suốt quãng đường, Jackson không nói gì cả. Cả chiếc xe hoàn toàn im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Hi vọng...

- Di có nghĩ như cháu không? Nam chưa chết, người gây ra tai nạn là người chết!

.....

Tôi bấm chuông, đi Kim ra mở cửa. Chưa gì thì thăng nhóc Thiên đã sà vào lòng đi rồi hôn 1 cái rồi kêu vào má đi. Trong nhà, nó chỉ nghe lời mỗi mình đi và thương đi nhất, có khi hơn hẳn người làm mẹ hơn tôi. Đàn ông yêu bằng dạ dày cơ mà, nó cứ khẳng khái là mẹ mình nấu ăn không ngon bằng bà ngoại. Tôi đã trở lại nấu nướng của mình cho nhóc xem, thăng nhóc cảm thấy ngon nhưng lại ậm ừ 1 câu: "OK, cũng tạm" Jackson gật đầu chào đi rồi mang phần bánh kem vào.

Đây không phải lần tổ chức sinh nhật đầu tiên cho thăng bé, có điều, năm nay thì nó đã có thể hát bài ca sinh nhật cùng với ước nguyện rồi. Jackson vẫn thường lui tới nhà, tất nhiên, đều là thăm hỏi Thiên nhưng anh cũng không quên thăm hỏi đi. Di khá hài lòng với anh và đôi lần đã khuyên tôi tiến tới. Nhưng lần này tôi giữ chủ kiến, mọi chuyện hãy từ từ. Và thế, tôi từ từ với anh 5 năm.

Thăng nhóc ngồi vào bàn ăn đã được bà Kim chuẩn bị sẵn. Jackson lấy máy chụp hình ra. Tôi kéo đi lại, đi đã quá quen với việc này vì mỗi lần Thiên không gọi bà ngoại vào ăn cơm trước thì tôi nhất định không cho thăng bé ăn, hôm nay sinh nhật nó nên ngoại lệ thôi. Tôi thúc thăng bé:

- Giờ con cầu nguyện rồi thổi nến đi.

- Mình được cầu nguyện bao nhiêu điều vậy mẹ?

- 1 thôi. Con đừng tham lam quá đó!- Tôi véo má nó 1 cái. Tôi thật sự khâm phục mình đã sinh ra đứa con giống anh ấy như đúc, nhưng thăng bé còn lằng tằng hơn ba nó nhiều. Vì còn bé nên 2 má nó cứ phụng phịu, nhìn mà muốn cắn cho nát ấy.

- Được. Con sẽ ước, ba mẹ không nghe được đâu!

- Nếu mà mọi người nghe thì hết thành sự thật rồi.- Jackson trả lời thăng bé, trong khi tay bấm nút chụp hình.

Thăng bé chấp tay lại, lầu bầu trong miệng 1 lúc. Thăng bé ngậm đầu rồi thổi nến. Nó hát ngẫu ngao bài ca sinh nhật trong tiếng vỗ tay theo điệu của tôi và đi. Jackson đề nghị:

- Giờ gia đình mình chụp 1 tấm nhé!

- Anh cài hẹn giờ đi, lấy cái ghế này.- Tôi chỉ tay về hướng cái ghế để anh lấy. Di có ý muốn đứng lên chụp hộ nhưng tôi nắm tay đi lại ra hiệu cứ ngồi ở đây. Anh chạy đến bên cạnh Thiên. Máy ảnh vang lên tiếng tách rồi 1 tấm hình được đưa ra. Tôi cầm tấm hình lên, nếu Nam xuất hiện trong hình này thì sao? Tôi biết nói ra thì Jackson sẽ buồn nhưng trong đầu tôi cứ giữ mãi ý nghĩ đó. Tôi đưa tấm ảnh cho anh:

- Anh về rửa ra thêm tấm nữa, anh giữ nhé.

- Tất nhiên rồi. Hôm nay Thiên tròn 5 tuổi, lớn tuổi hơn thì phải ngoan hơn đó biết chưa?

- Con đã nói là con ngoan ngoãn rồi, cô giáo hay khen con như vậy.- Thăng nhóc liếm môi, nó đang cảm chiếc đuôi gà rán trên tay.

- Ừm ừm, mẹ nhớ không lầm thì 1 tuần trước cô đã gọi về ẹ, con đã đánh bạn Trung với lý do bạn mang dép trái. Mẹ biết con đúng nhưng đánh bạn là không tốt nhưng như vậy là không có ngoan. Mẹ cắt chỉ tiêu, không ỗi ngày 2 ly sữa nữa đó.- Tôi làm vẻ mặt nghiêm trọng, thăng bé quay sang đi cầu cứu nhưng đi chỉ cười, thế là xoay sang ba:

- Lỡ con suy dinh dưỡng rồi sao?

- Con đã 25kg rồi, bác sĩ đang bảo con giảm cân đây kìa.- Jackson cố ý trêu.

- Nhưng uống sữa là tăng chiều à ba.- Thăng nhóc rung rức chuẩn bị khóc, nó mếu máo.- Hôm nay là sinh nhật con mà, huhu.

- Nè, mẹ chỉ trêu con thôi. Lần sau không tái phạm nữa được rồi. Mẹ không ác đến mức không cho con uống sữa đâu. Người gì đâu mà mít ướt thế hả?

Jackson nói nhỏ gì đó vào tai nó mà nó nín ngay, đúng là, nuông chiều quá thì nó chỉ nghe mỗi lời anh dạy, nhưng nó lại thương dì Kim nhất. Tôi có phải là mẹ nó không đây? Tôi cắt bánh kem ra chia ổi người 1 phần. Màn đêm cứ thế mà dần buông.

Jackson bế thẳng bé lên phòng, nó đang ngủ trên vai anh. Anh chuẩn bị ra về. Tôi nói:

- Cảm ơn anh.

- Sao lại cảm ơn anh?

- Ừm... thằng bé có ba, nó rất vui và hạnh phúc đó! Hôm kia, cô giáo nói nó đã đánh 1 thằng nhóc cùng lớp với lí do nói nó không có ba. Em cũng chẳng biết khuyên nó ra sao nữa.- Tôi buồn rầu nói.

- Thì anh đang là ba nó nè. Em hãy cố gắng chấp nhận anh luôn đi. Nhìn thằng bé giống anh như đúc mà.- Anh cười rồi lái xe ra khỏi cổng. Tôi tạm biệt anh rồi vào nhà. Dì Kim đang dọn dẹp trong nhà bếp. Tôi vào phụ dì rửa chén đĩa. Tôi hỏi dì:

- Dì có nghĩ như cháu không? Nam chưa chết, người gây ra tai nạn là người chết!

- Sao cô lại nghĩ như vậy?- Dì ngạc nhiên nhìn tôi.

- Cháu đã gặp 1 người giống Nam như đúc đó, nhưng anh ấy không nhận ra cháu. Anh ấy mất trí chẳng?- Tôi đặt cái đĩa vừa rửa sạch qua 1 bên. Dì khẽ thờ dãi. Tôi biết, tôi bị điên mất rồi. Chỉ là người giống người thôi mà.

- Cuộc đời không thể nào giống như phim được đâu cô!

- Cháu biết, vì vẫn chưa tìm được người gây ra tai nạn mà. Ôi trời, cháu chết mất thôi!- Tôi đưa tay lên trán mình quệt mồ hôi. Dì chỉ im lặng mà thôi. Nếu cuộc đời con người như 1 bộ phim thì hi vọng, anh sẽ là nam chính, rồi anh sẽ trở lại chứ không hoàn toàn biến mất như lúc này.

Sau khi đưa Thiên đến trường, tôi bắt đầu vào công việc của mình. Tôi mở máy tính lên chủ yếu tham khảo thị trường và tin tức mới. Tay tôi dừng lại click chuột vào tin tức mới: "Công ty Bảo Long phá sản" Đúng, đó là công ty của ba tôi. Phá sản cũng đúng thôi, nó không nằm ngoài dự tính của tôi. Tôi đã thu tóm 60% cổ phần rồi. Vậy là tôi sắp được gặp lại ông ta, tôi sẽ khiến ông ta cầu xin mình. Đóng tab lại, tôi cầm túi xách đi xuống đường.

Đường phố hôm nay khá nhộn nhịp do có 1 lễ hội diễu hành hay gì đó. Tôi ngồi khoanh tay trước ngực nhìn ra. Có người lại ngồi cạnh tôi, tôi nhìn mặt người đó... là Phong, người giống Nam hôm qua tôi đã gặp. Điều này làm cho tôi khó chịu. Anh ta ngồi cách khá xa tôi, tôi cảm thấy mình và anh ta là người xa lạ đúng nghĩa. Tôi im lặng nhìn đoàn người đi ngang qua mình 1 cách tê nhạt. Anh ta cũng đứng dậy đi. Tôi thật sự chán ghét cuộc sống này nhưng vì cô Hoàng Thiên, tôi phải làm mọi việc.

Tôi không rõ là cảnh sát có đang làm việc hay không mà đến bây giờ vẫn chưa tìm ra người gây tai nạn hôm đó. Tôi chẳng biết mình sẽ làm gì người đó hay chỉ là lắc đầu cho qua với ý nghĩ, chỉ là tai nạn. Hay có thể, họ cũng không còn sống nữa. Tôi đi quanh quần công viên rồi ghé vào 1 tiệm coffee mua 1 ly. Tôi đưa tiền ra trả thì có 1 cú điện thoại. Tôi áp tai lên nghe:

- Hi.

- Chúng tôi là cảnh sát, 5 năm trước đã có chút nhầm lẫn là... người chết không phải là Hoàng Nam người thân của cô. Người chết chính là người gây tai nạn, anh Leo.

Tay tôi run rẩy cầm không chắc chiếc điện thoại. Sao giờ họ mới nói chứ. Thật là vô dụng mà, tôi tắt máy chạy ra công viên. Tôi chẳng còn thấy người đàn ông tên Phong ở đâu nữa. Liệu tôi có thể gặp anh ta 1 lần nữa? Anh ta có phải là Nam hay không? Dù phải hay không đi chăng nữa, tôi vẫn hi vọng mình có thể gặp lại anh ta 1 lần nữa. Anh ta thật sự không nhớ chút gì về tôi hay sao? Tôi lê bước về công ty với dáng vẻ buồn bã.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cô có cảm thấy mình ích kỷ không?

Tôi biết, vũ khí lợi hại của mình là đôi mắt nên tôi nhìn xoáy vào mắt cô ta, khóe miệng nhếch lên kiểu khinh thường.

.....

Ở đâu đó trong ngoại ô của Mĩ, sau 1 cánh đồng rộng lớn đầy cỏ công anh là 1 ngôi nhà gỗ. Ngôi nhà ấy không quá đơn sơ cũng không quá giàu có. Người đàn ông cầm đầu lên nói:

- Em có thấy kì lạ khi mà họ biết tên anh như thế không?

- Ừm... Em đã nói rồi, anh là người mà ai cũng biết. Anh không nên nói tên Nam ra vì họ có thể làm hại anh.- Người con gái đáp lời.

- Anh đã làm gì mà bị truy đuổi chứ?

Cô gái không trả lời mà chỉ nhún vai:

- Anh không cần biết đâu mà!

- Anh chẳng thể nhớ nổi 1 điều gì cả. À mà, giám đốc công ty Hoàng Thiên là người đã hỏi anh là Nam đúng không đấy!

Nét mặt cô gái có chút cứng ngắt nhìn anh:

- Cô ta không phải là người tốt đâu.

- Anh nghĩ không phải vậy, anh chỉ nhớ lơ mờ là mình đã quen biết cô ấy.

- Anh nên chú ý bảo vệ bản thân hơn đi. Em đi đón con!

Cô ta bỏ đứa đứng dậy. Nam ngồi đó, anh không rõ mình đã từng là 1 người như thế nào. Anh chỉ biết mình bị tai nạn giao thông và chẳng còn gì trong đầu. Nghe thì có vẻ như kịch bản phim nhỉ? Anh đứng dậy dọn dẹp chén đĩa, thái độ của Jane hôm nay là sao đây? Tuy rằng anh đã ở đây 5 năm nhưng anh không hoàn toàn rõ về tính cách của cô.

Jane bắt taxi đến trường con mình học. Rốt cuộc thì cái ngày cô lo sợ sắp đến. Con bé sẽ không có ba nữa. Cô phải làm sao đây? Tiếp tục gieo rắc vào đầu Nam những điều không có thật nữa hay sao? Cô im lặng suy nghĩ, Thiên Trang? Cô ta có quan hệ gì với Nam, lẽ nào đứa con không cha của cô ta là của anh? Điều này không ngoại lệ vì cô tình cờ nhìn thấy cô ấy trong bệnh viện 5 năm trước.

.....

Tôi đến trường học đón Thiên. Không biết hôm nay thằng bé có làm gì nữa không. Tôi thật sự cảm thấy tội nghiệp thằng bé. Vừa đến cổng tôi đã gặp con bé hôm qua gọi Phong là ba. Tôi cứ gọi là Phong cho đến khi biết sự thật vậy. Anh ta có đi đón con bé không nhỉ? Nhóc Thiên từ đâu chạy đến ôm chầm lấy tôi. Tôi bế nó lên:

- Con nặng hơn nữa rồi!

- Sao ạ? Con vẫn vậy mà, ba nói con không có béo.- Thằng bé cãi lại tôi. Tôi cười. Ánh mắt tôi dừng lại trên 1 người đàn bà đang đến dắt con bé bạn này đi. Tôi bế Thiên đi về phía đó:

- Tôi có thể nói chuyện cùng cô không?

Ánh mắt cô ta có chút nghi ngại, định từ chối nhưng tôi cười 1 cái:

- Chỉ là nói chuyện thôi mà!

- À... Ừm...- Cô ta cúi đầu khẽ cắn môi 1 chút, có chuyện gì không muốn cho tôi biết sao? 5 năm qua, tôi đã học được cách nắm bắt tâm lý đối phương mà chẳng khi nào sai. Tôi và cô ấy ngồi trên 1 băng ghế đá. Thiên và con bé lúc này thì đang chơi cầu trượt. Tôi mở lời:

- Cô biết ai tên Nam không?

- Không, sao cô lại hỏi như vậy?- Cô ta đan bàn tay vào nhau trả lời.

- Không cần suy nghĩ mà trả lời nhanh thật.- Tôi khinh khỉnh nhìn cô. Cô ta định chống chế lại thì tôi nói tiếp:

- Cô không thấy tin tìm người cảnh sát vừa đăng hay sao?

- Có... điều đó thì sao?

- Cô chắc chắn chưa gặp anh ấy?

- Chắc chắn!- Cô ta gồng giọng. Tôi biết, vũ khí lợi hại của mình là đôi mắt nên tôi nhìn xoáy vào mắt cô ta, khóe miệng nhếch lên kiểu khinh thường.

- Tôi không biết lí do vì sao cô nói dối nhưng có vẻ tôi sẽ biết hơi nhiều về cô.- Tôi đưa tay cầm lấy băng tên trên áo cô ta ra. Cô ta nói:

- Cô không thấy điều này là hơi bất lịch sự sao?

- Con bé là con cô sao?- Tôi không thèm đáp trả câu hỏi của cô ta mà hỏi.

- Ủ, thì sao?- Cô nhìn tôi 1 cách đề phòng.

- Tôi nghe nó gọi Nam là ba. Nếu Nam có gì đó với cô thì... con tôi và con cô là anh em đó. Chào!- Tôi đứng dậy đi về phía Thiên rồi nắm thẳng bé đi thẳng. Tôi biết cô ta đang nhìn tôi bức bối như thế nào? 1 người mất trí thì có lợi gì cho cô ta? Hay con bé kia thật sự là con của Nam.

Tôi đã quan sát kỹ con bé 2 3 lần rồi. Hoàn toàn không có chút gì của Nam hay giống cô ta, con bé chỉ có nét đáng yêu của 1 đứa trẻ chứ không phải lãng tử như Thiên hay đẹp mặn mà tinh tế như mẹ nó. Jackson gọi đến, tôi nghe máy:

- Em đang đi đón thẳng nhóc nè, đang định bắt taxi về. Anh sang đây đưa 2 cục nợ về được không? Thằng bé than đói mỗi chân và em đang phải bế nó đây.

- Anh cũng vừa tan ca, chờ anh tí nha.

Tôi cho điện thoại vào túi nhưng thằng bé lại muốn cầm chơi game nên tôi đưa luôn cho nó. Tôi vẫn đứng ở cổng trường chờ anh đến, cô ấy dặt tay con bé đi ra nhìn tôi 1 cái. Tôi thờ ra, tôi đang ghét 1 đứa trẻ hay sao đây? Quái quỳ thật.

Jackson lái xe đến. Thằng bé giành ghế ngồi cạnh ba nhưng tôi bảo có chuyện muốn nói với anh nên quăng thằng bé xuống băng ghế sau. Tôi nói:

- Nam vẫn chưa chết đó anh.

- S...sao?- Anh nhìn tôi.

- Cảnh sát vừa gọi ban sáng, người chết là người đã gây tai nạn.

- À...ừ...- Anh ngập ngừng. Đột nhiên tôi thấy ái ngại, giả như tôi chưa nói thì anh sẽ không có thái độ như thế này. Tôi có nên nói với anh là tôi cho rằng tôi đã trông thấy Nam là người đàn ông hôm bữa hay không? Tôi lấy bằng tên của cô gái kia ra. Jane, thư ký công ty A&C. Công ty này không phải là công ty lớn. Là do người lãnh đạo bắt tài nên hơn 10 năm qua vẫn giữ phong thái như thế. Tôi phải tìm hiểu về cô ta cho bằng được.

Nam im lặng ngồi nhìn bản thiết kế mình mới vẽ. Anh vò nát rồi quăng vào sọt rác. Anh ngồi quẹt viết chì lung tung trên giấy 1 lúc thì lại ra 1 khuôn mặt. Trong đầu anh hoàn toàn không nghĩ đến bất kỳ ai có thể xảy ra trong bức vẽ. 1 lúc sau khi bức vẽ đã rõ nét, anh thờ ra 1 cái. Là người con gái anh đã gặp trong công viên 2 lần. Sao anh lại vẽ ra cô ấy chứ? Jane đẩy cửa vào:

- Con bé ngủ rồi, em vừa gặp Thiên Trang lúc chiều.

Tay Nam nắm chặt bức vẽ rồi vò lại quăng đi. Jane nói tiếp:

- Cô ta sẽ làm hại anh và cô ta không hề có ý định sẽ buông tha anh đâu. Cô ta đang tìm anh đó.

- Sao cô ta lại hại anh?

- Em không rõ. Anh không tin em sao?- Trông mắt cô đưa qua đưa lại. Anh sẽ tin cô chứ? Anh đi lại vuốt tóc cô rồi gật đầu. Anh đi ra khỏi phòng. Jane nhặt bức vẽ ban nãy cô đã lỡ mờ thấy 1 khuôn mặt lên. Đôi mắt cô rơi vào hoang loạn. Cô xé tan tành tờ giấy rồi cầm chặt trong tay đi khỏi đó.

Nam ngồi trên mái nhà, mỗi lúc có chuyện gì đó không vui thì anh lại lên đây ngắm sao. Anh cố gắng lục lại trong tâm trí của mình điều gì đó. ANH thấy biểu hiện của Jane lúc nãy rất lạ. CÔ ấy đã nói dối, không chỉ riêng chuyện này. Nam nhìn lên bầu trời, hôm nay nhiều sao hắc. Bên tai anh vang lên tiếng 2 xe đụng nhau, điều anh còn nhớ là anh đã phóng ra khỏi xe ngay lúc đó, anh lăn xuống vách đá đổ và thấy Jane đi đến, cô đã cứu anh. Và rồi anh không nhớ gì nữa. Cô ấy nói anh tên Nguyễn Hoàng Nam, ngoài ra thì chẳng còn gì. Anh đoán chắc hẳn anh và cô ấy không có quan hệ gì với nhau nhưng vẫn nhắm mắt cho qua cho đến khi anh gặp người con gái ấy. Khoảnh khắc cô xoay người nhìn anh, tìm anh đã nhói lên 1 nhịp nhưng anh không thể nhớ ra cô là ai. Kể cả 1 thằng nhóc có diện mạo giống anh như đúc. Anh cũng đã nghĩ, liệu thằng bé ấy có liên quan đến anh nhưng anh đã gạt bỏ ý nghĩ đó khi thấy 1 người đàn ông giống mình chạy đến phía cô. Chỉ là trùng hợp, là trùng hợp mà thôi. Anh đã thấy bản tin tìm anh ban sáng nhưng lại bỏ qua và kể lại cho Jane nghe, sắc mặt cô quả thật rất lạ. Anh không thể tin cô nữa rồi nhưng anh không thể vứt bỏ Duyên- tên tiếng Việt của con anh. Anh chỉ nhìn cô bằng ánh mắt thương hại chứ chưa bao giờ gọi đó là tình yêu. Ngay cả khi đã có Duyên, anh và cô vẫn ở phòng riêng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Vẹn cả đôi đường

Thông thường, con người chỉ biết nghĩ cho họ mà chưa từng nghĩ người khác sẽ đau đớn hơn mình.

.....

Tôi sang phòng di Kim, di đang thuê gì đó. Tôi ngồi xuống cạnh di. Tôi nói:

- Nam vẫn chưa chết đó di.

Bà ngẩng đầu lên nhìn tôi rồi im lặng tiếp tục. Sau 5 giây, di nói:

- Cô định sẽ tìm cậu chủ về?

- Tất nhiên rồi ạ!

Bà bỏ khung thuê qua 1 bên, 2 tay vịn lấy vai tôi:

- Dù cô làm gì thì tôi luôn ủng hộ cô nhưng hãy làm điều gì tốt cho cô, cho cậu chủ và cả Jackson nữa.

Tôi nhìn bà, quả thật, tôi rất ích kỷ. Nếu lúc này Nam trở về, vậy mọi công sức Jackson chinh phục tôi cũng chỉ là con số 0. Tuy Thiên không phải con của anh ta nhưng anh là 1 người cha tốt, anh luôn lo lắng và quan tâm cho thằng bé. Tôi khẽ thở ra 1 cái, tôi chỉ biết nhận những gì anh làm cho tôi mà chẳng bao giờ nghĩ đến việc tôi sẽ cho anh ấy tình yêu, hi vọng hay hạnh phúc. Tôi chẳng biết mình có gì tốt mà anh lại quan tâm đến tôi. Tôi thấy hốc mắt mình cay cay, tôi nói:

- Cháu cũng không biết việc mình làm có đúng hay không nữa!

- Tôi có điều khuyên cô là cô hãy chấp nhận cậu Jackson đi. Còn cậu chủ, nếu cậu muốn về thì cô phải cắt đứt liên lạc với Jackson. Hơn nữa, Thiên nó nghĩ Jackson mới là ba mình, nó có thể chấp nhận xa cậu ấy sao?

Tôi cắn môi mình, nếu Nam đã chết thì sẽ không khó xử như thế này. Tôi nên cho qua? Nam cũng đã có gia đình rồi. Tôi nhớ đến những việc Jackson đã làm ỉnh, anh rất yêu thương Thiên dù thằng bé không phải con mình. Cũng không có gì đáng lo ngại vì thằng bé cũng có khuôn mặt giống anh. Nếu Nam là người đã chết. . .

- Nếu Nam thật sự có gia đình thì cháu sẽ đến với Jackson.

- Tôi luôn ủng hộ quyết định của cô.- Di cười, tôi cũng cười rồi đứng dậy vào phòng mình.

.....

- A lô. Đã có kết quả điều tra?- Tôi hỏi qua điện thoại.

- Đúng vậy. Cô ta đã có gia đình với 1 người đàn ông Việt. Đứa con gái đó là của cô ta và chồng cô ấy.

- Chồng cô ấy tên gì?

- Hình như là Phong.- Người đàn ông nói qua điện thoại.

Điện thoại trên tay tôi rớt xuống sàn vỡ tan tành. Vậy là anh thật sự có gia đình? Tôi im lặng nhìn Thiên đang ngủ trên giường mình. Kể từ giờ Jackson là ba của nó rồi. Nó sẽ không biết ba ruột của mình là ai.

Tôi kéo chăn lên cho nó rồi nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên trán nó. Thằng bé khẽ nhắm mắt lại. Tôi cảm thấy mình thật sự vô dụng, tôi chẳng thể làm gì để níu giữ cha ruột của thằng bé nữa rồi.

Tôi nhìn tấm hình hôm sinh nhật, hi vọng tôi làm đúng.

.....

- Được rồi, anh làm tốt lắm. Tiền của anh đây!- Jackson đặt 1 xấp tiền lên cho người đàn ông lúc nãy. Hắn ta cười vui vẻ rồi nhận tiền.

4 tiếng trước. . .

Jane ngồi trong tiệm coffee gần công viên. 1 lát sau, Jackson đi đến kéo ghế ra ngồi. Cô ta cười:

- Dùng gì?

- Coffee đen.

Cô ta giờ tay gọi nhân viên rồi nhìn anh:

- Anh biết tôi muốn nói gì chứ?

- Biết.

- Vậy thì là gì?
- Nhờ vả tôi.- Đôi mắt anh nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lùng. Cô ta cười:
- Vẹn cả đôi đường chứ?
- Tôi không phải loại người như cô!- Anh gằng giọng. Cô ta nhún vai tỏ vẻ tùy thời. Cô ta cười nửa môi:
- Tôi cần Nam, anh cần cô ta. Anh hãy cản trở cô ấy tìm lại anh ấy là được rồi. Tôi thấy, cô ấy không phải hạng người đi phá hoại gia đình người khác cho nên, anh cứ nói Nam là chồng tôi được rồi.
- Sao tôi phải giúp cô? Tôi không thể làm cô ấy thật sự yêu mình 1 cách chân chính hay sao?
- Hẳn là không. Tôi đã quan sát các người 5 năm. Đã 5 năm rồi đó, sao cả 2 không kết hôn? Anh định 70 thì sẽ là của nhau sao? Buồn cười!
- Cô mới thật sự là buồn cười.- Anh nhìn cô khinh khỉnh định đứng dậy đi thì cô ta nói:
- Cô ta chắc hẳn đã gọi người điều tra tôi. Hãy đến nơi của hắn ta và nói tôi đã có gia đình, Phong là chồng tôi.
- Cô nghĩ tôi sẽ làm?- Jackson nhìn cô thật sắc.
- Sẽ làm. Tôi đọc được sự hoang mang trong đầu của anh. Nam trở về thì anh mất tất cả. Chỉ vậy thôi!- Cô ta tỏ ra bình thường.
- Được, cô đúng! Tôi sẽ làm, nhưng nếu Trang không từ bỏ như cô nói thì tôi sẽ giết chết cô.
- Tin tôi đi!- Cô ta đặt tiền trên bàn rồi đứng dậy đi. Anh rút điện thoại ra gọi cho cô:
- Em đang định điều tra gì về người con gái ở cùng với Nam sao?
- Sao anh biết?
- Anh vừa gặp cô ta đi với anh ấy, còn dẫn theo 1 đứa bé nữa.

Đầu dây bên kia im lặng 1 chút rồi nói:

- Em đã nhờ điều tra rồi! Chắc sắp có kết quả.
- Em nhắn số điện thoại của người đó qua đi. Anh sẽ đi tìm hiểu giúp em!
- Dạ được. Anh chờ tí.

Jackson cầm chặt điện thoại trong tay, anh thầm nói:” Xin lỗi em, xin lỗi vì tất cả!”

Nam lục lại tờ giấy vẽ lúc nãy nhưng không thấy đâu nữa. Anh chắc hẳn Jane đã giữ nó. Anh sẽ phải giải thích ra sao với cô ấy đây? Suốt 5 năm qua, anh đã không ít lần hỏi cô ấy về quá khứ của mình nhưng cô đều chối bỏ và cho rằng không nhớ thì tốt hơn. Anh thật sự cảm thấy mình giống 1 con rối hơn là 1 con người. Anh cũng không dám chắc rằng Duyên là con gái của mình vì nó chẳng có chút nào giống anh và cũng chẳng giống Jane. Cô ta đã có lần nói rằng nó rất giống ba anh, anh cũng chẳng nghi ngờ vì cũng có thể là vậy. Tuy nhiên, mọi thứ giờ trở nên đáng ngờ từ lúc anh gặp giám đốc công ty Hoàng Thiên, anh thật sự nghĩ cô ấy mới là người anh từng quen biết chứ không phải Jane là người vợ của anh như cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Giả thuyết chỉ là giả thuyết

Tôi đã từng nghĩ nếu Nam đã chết thì mọi chuyện có thể giải quyết theo 1 cách êm đẹp nhưng tôi chưa từng nghĩ đó chỉ là giả thuyết và Nam vẫn là người thật.

.....

Tôi đi cùng Jackson, anh đã nói là có chuyện quan trọng muốn nói với tôi. Nói thẳng ra thì tâm trạng của tôi không hề thoải mái, rất bức bối. Chỉ là... chưa đến mức tôi phải khóc. Tôi đưa Thiên đến trường rồi cùng đi với anh.

Tôi im lặng nhìn ra phong cảnh bên cửa sổ. Anh hỏi:

- Nam đã có gia đình?

- Vâng.- Tôi gạt đầu, hít 1 cái thật sâu để không rơi nước mắt.

Anh không nói thêm nữa mà tập trung lái xe. Chắc hẳn anh cũng rõ, tôi sẽ chấp nhận anh 1 ngày không xa. Tôi mở facebook lên, facebook Nam vẫn êm đềm 1 dấu chấm xám xịt. Cũng đúng thôi, đã 5 năm rồi, anh còn nhớ gì nữa. Tôi đeo phone vào tay bật bài Love is all the same. Giọng hát trầm buồn của 3 cô gái này khiến tâm trạng tôi đã xấu càng xấu thêm.

Đừng khóc nữa...

Cũng đừng buồn nữa...

Tình yêu vẫn luôn là như vậy mà...

Càng cho đi nhiều yêu thương hơn...

Thì sẽ chỉ nhận lại nhiều đớn đau mà thôi...

Phải có tổn thương thì mới đúng là tình yêu...

Hãy gạt đi những hạt nước mắt kia...

Và khẽ nở nụ cười...

Ngay cả khi tình yêu khiến bạn rơi lệ...

Chỉ cần bạn từng yêu 1 cách chân thành...

Và chưa bao giờ cảm thấy hối tiếc...

Anh dừng xe, tôi rời mắt khỏi trang chủ mp3. Anh mỉm cười nhìn tôi rồi nói: "Tôi nói rồi, em xuống rồi đi theo anh!" Tôi gạt đầu mỉm cười lại nhưng quả thật, khúc môi tôi cứng đờ đến lạ. Đơn giản là tôi chẳng muốn cười vì bất cứ điều gì.

Anh nắm chặt lấy tay tôi, tôi không rút ra. Rút với để như vậy thì có khác gì nhau không nhỉ? Tôi thấy cánh đồng bỏ công anh hiện ra trước mắt mình. Hình như tôi đã nhìn thấy ở đâu rồi. Chính giữa là 1 trái tim to tướng xếp bằng hoa hồng. Anh cười thật tươi nhìn tôi rồi đi vào giữa trái tim cầm cây ghi ta đã để sẵn lên. Anh lên dây đàn và hát. Đây là lần đầu tôi nghe được giọng anh hát. Rất hay và trầm ấm. Đây là bài Just give me a reason. Tôi cảm thấy mình đang cảm động, tôi nên chấp nhận hay không? Tôi đứng đó mỉm cười nhìn anh, tôi cảm thấy mình rất hạnh phúc. Hạnh phúc muốn phát điên lên.

Anh hát hết bài thì cầm 1 đóa hoa hồng thật to ra trước mặt tôi, bên trên là 1 chiếc hộp đỏ. Tôi đoán rằng anh muốn cầu hôn tôi. Tôi cười tươi đưa tay ra nhận thì tay buông lỏng trong không trung. 1 ý nghĩ chợt vụt qua trong đầu tôi: "Nam..." Thì ra này giờ tôi làm anh là Nam. Tôi khẽ mỉm môi, đúng rồi, đây chính là cánh đồng tôi mơ thấy Nam trong đêm anh bị tai nạn. Anh đã buông tay tôi ở nơi này, đây có phải là cảnh báo mọi thứ sẽ chấm dứt? Tôi đưa mắt nhìn xung quanh cánh đồng, tôi gặp bóng dáng của Nam, là của Nam thật. Đôi chân tôi muốn chạy về phía anh nhưng không thấy anh nữa. Anh lại 1 lần nữa biến mất vào trong không khí. Tôi nhìn Jackson, đôi mắt anh đang nhìn tôi mong đợi và anh cũng đã thấy nỗi chơi vơi trong đôi mắt tôi. Anh nói:

- Will you marry me?

- Em...- Nam đã có gia đình, câu nói đó cứ lớn vồn trong đầu tôi. Tôi có nên phá hoại gia đình của họ? Nếu Jackson là ba của Thiên, tất nhiên là tôi sẽ không sao, cũng không ảnh hưởng tới Nam.- Yes, i will.- Tôi nhắm mắt lại.

Jackson mừng rỡ ôm chầm lấy tôi, tôi cũng đưa tay ra ôm lấy anh nhưng trong lòng tôi có 1 cái gì đó đã vỡ ra. Đó chính là trái tim của tôi, nó thật sự rất đau.

Nam đứng sau vách đá im lặng nhìn đôi nam nữ đang ôm chầm lấy nhau. Anh cảm chặc bức về anh vừa về ban này, vẫn là hình của cô gái ấy. Anh biết là mình sẽ có lỗi với Jane và con mình nhưng trong đầu anh không lúc nào thôi nghĩ đến cô gái này từ khi gặp cô. Anh xoa nhẹ lồng ngực của mình. 1 cái gì đó băng qua đầu anh, 1 nick facebook thì phải. Thiên Trang, anh đặt tay lên đầu mình, nó đang nhức ỉnh ỏi. Anh đứng lên đi về phía ngôi nhà gỗ.

Jane đang chuẩn bị đi làm, cô thấy anh vừa vào thì hỏi:

- Anh vừa đi đâu vậy?

- Anh vừa đến cánh đồng thôi!

- Ừm... Em đi làm- Cô đeo túi xách lên vai rồi đi khỏi đó. Cô đi đến cánh đồng thì nhìn thấy Jackson và Trang, họ đang đi về phía xe của mình. Nam có thấy gì không nhỉ? Cô nhìn về căn nhà gỗ nhưng rồi mỉm cười đi tiếp: "Tốt thôi! Vậy là không còn ai tranh giành với tôi nữa."

Nam mở facebook của mình gõ nhanh từ Thiên Trang vào, anh thấy avatar là cô ấy đang ngồi ở 1 quán coffee nào đó mà chính anh cũng có cảm giác

mình từng đến. Click add friend, trong đầu anh chợt vụt qua 1 hàng dài tin nhắn :” EM YÊU ANH.” Anh lắc đầu, là cô đã nhắn cho anh ư? Đầu anh đang rất đau nhức, anh nên nghỉ ngơi trước khi nó nổ tung ra. Tuy nhiên, anh vợ vội cái áo khoác rồi đi ra ngoài.

.....

Jackson đang nắm chặt tay tôi cứ như sợ tôi đi đâu mất. Tôi im lặng lướt facebook, Lan- người con gái Nam đã từng yêu giờ đã trở thành 1 nhà thiết kế thời trang nổi tiếng rồi sao? Đáng mừng thật, cô ấy cũng đang ở Mỹ nhưng cách xa nơi tôi ở. Hẳn là cô ấy vẫn chưa biết chuyện của Nam. Có người add friend, tôi xem. Hoàng Nam? Là nick mới của anh? Tôi nhìn Jackson 1 cái, anh đang rất hạnh phúc. Tôi không nên phá vỡ chứ nhỉ? Tôi từ chối rồi cho điện thoại vào túi. Anh xoay sang nhìn tôi:

- Khi nào thì mình tổ chức nhỉ? Rót cuộc thì ngày này cũng đến với anh.

- Anh chọn đi! Em thì sao cũng được.

- 2 tháng nữa nhé!- Anh cười.

- Vậy... có quá gấp gáp không?- Tôi nhún mày.

- Vậy à? Vậy thì từ từ cũng được.- Tôi thấy sự thất vọng trong đáy mắt anh. Tôi không thể nào nói câu từ từ hay em chưa sẵn sàng với anh ấy. Tôi đành phải đáp:

- À, em không có ý đó. Cũng được!

Anh gật đầu. Tôi đang thực sự khó thở, tôi thở mạnh 1 cái trấn tĩnh mình. Tôi sẽ không phải hối hận chứ? Tôi cắn môi mình, hi vọng là không. Anh đưa tôi đến công ty. Tôi đi lên phòng mình. Người tiếp tân nói:

- Có ai đó tên là Phong đang chờ giám đốc ở phòng chờ.

- Ừm.- Tôi gật đầu đi lên, Nam tìm tôi có gì không?

Tôi đẩy cửa vào, Nam đang ngồi trên ghế sofa. Tôi ngồi xuống đối diện anh rót trà vào tách:

- Xin lỗi đã để anh đợi lâu!

- Không sao. Tôi là Nguyễn Hoàng Nam thay gì Phong mà tôi đã nói với cô hôm ấy.- Anh nhìn tôi. Tôi nhún mày:

- Tôi biết! Anh tìm tôi có gì không?

- Chẳng phải cô đã đăng tin tìm người sao?

- Giờ thì không cần thiết nữa rồi. Anh đã có gia đình rồi mà!

- Tôi có gia đình thì sao?- Tôi đờ người nhìn anh.

- Nghe này, anh có thể không tin những lời tôi nói nhưng tất cả đều là sự thật. Anh biết thằng bé gọi tôi là mẹ hôm bữa chứ? Nó là con của anh. Mục đích tôi tìm anh là hi vọng anh sẽ nhận thằng bé nhưng bây giờ thì anh đã có gia đình còn có 1 đứa con, hơn nữa, tôi đã chấp nhận sẽ cưới Jackson rồi. Điều đó tốt cho 2 gia đình!

- Tôi tin.- Anh chỉ nhẹ nhàng nói 2 chữ đó rồi đặt 1 tờ giấy lên bàn xong đứng dậy gật đầu chào tôi.

Tôi ngồi đó, thở ra, tôi thật sự muốn khóc. Tôi cầm tờ giấy lên xem là bức vẽ khuôn mặt tôi. Tôi ôm nó vào lòng. Tôi đã từng nghĩ nếu Nam đã chết thì mọi chuyện có thể giải quyết theo 1 cách êm đẹp nhưng tôi chưa từng nghĩ đó chỉ là giả thuyết và Nam vẫn là người thật. Tôi đã không nghĩ nếu 5 năm trước tôi chấp nhận anh sớm hơn thì có khi tôi và anh đang xây dựng tổ ấm của mình. Chỉ là nếu như... Ai nói cho tôi biết tôi nên làm gì đi!

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 33: Yếu đuối...

Đôi lúc, trong đầu mình nghĩ như thế nhưng mình lại không đành làm như thế.

.....

Sau khi Thiên ngủ, tôi nhẹ nhàng kéo chăn cho nó rồi đi xuống phòng khách. Di Kim đang ngồi xem ti vi. Tôi ngồi xuống cạnh bà:

- Xin lỗi khi đã bắt đi đến chăm sóc cho ông ấy!

- Cô nói quá. Có sao đâu.- Di cười hiền từ.

- Di làm việc nhà rồi còn phải đến bệnh viện.- Tôi nắm tay bà.

- Tại cô không muốn đến thôi. Tôi thấy ông ta có vẻ hối hận lắm rồi.

- Giờ thì muộn rồi. Cháu không tha thứ đâu!

- Thật ra thì tôi thấy cô đã tha thứ rồi ấy chứ.- Bà đặt tay chồng lên tay tôi.- Mục đích cô đưa ông ta sang đây để dưỡng bệnh, 1 mặt để tránh truy lùng của những chủ nợ, 1 mặt để cô dễ bề chăm sóc. Có đúng vậy không?

- Sao?- Tôi ngạc nhiên rồi lắc đầu, quả thật tôi không nghĩ vậy. Chỉ là muốn cho ông ta thấy tôi đã thành công như thế nào. Ừ thì... di nói đúng đôi chút nhưng tôi không chắc chắn là hoàn toàn. Tôi nhướn mày 1 cái. Di cũng nhìn tôi khẽ cười:

- Cô cũng gần kết hôn với Jackson rồi đúng không?

- À... dạ... như cháu đã nói, nếu Nam có gia đình thì cháu chắc chắn sẽ buông tay.- Tôi cười buồn, nước mắt trực trào trong khóe mi.

- Vậy cũng tốt. Cô định cho cậu chủ dọn về sao?

- Cháu đã giữ ngôi nhà này 5 năm rồi. Tất nhiên phải trả chứ. Di có muốn đến ở với cháu không?

- Tôi ở đây quen rồi. Còn phải làm cho cậu chủ nữa chứ.- Di cũng không muốn xa tôi nhưng còn Nam, đã 5 năm không quan tâm đến anh còn gì. Tôi gạt đầu rồi lên phòng mình.

Tôi nhìn lên camera, tôi vẫn chưa tháo nó nhưng giờ đã còn ai theo dõi tôi đâu? Tôi ngẩng đầu lên nhìn nó:

- Anh có đang theo dõi em chứ?

.....

Tôi đi đến bệnh viện. Di Kim đang trò chuyện rôm rả chuyện gì đó với ông ta. Tôi đặt tô cháo gà vừa nấu lên bàn định quay đi nhưng giọng nói của ông ta níu chân tôi lại:

- Con ngồi lại đây chút đi!

- Tôi còn nhiều chuyện bận. Tôi đến công ty đây.- Tôi không xoay đầu nhìn ông mà đi thẳng. Di Kim khẽ lắc đầu thờ dài, tôi cứng cỏi hơn bà nghĩ. Tôi có hơi sắc đá không các bạn?

Jackson đưa tôi đến công ty nhưng tôi vẫn chưa muốn ngồi vào ghế văn phòng lúc này nên anh đã đưa tôi đến quán coffee trong công viên. Anh gọi 2 coffee sữa rồi ngồi đối diện tôi. Tôi cười:

- Anh uống coffee có sữa từ bao giờ thế?

- Uống giống em thôi.- Anh nhún vai.

Nam cũng đẩy cửa vào, mọi cử chỉ đều thu vào tầm mắt của tôi do đối diện cửa ra vào. Tôi thờ 1 cái. Jackson nhận ra điều đó nên quay đầu lại. Anh khẽ nhún mày nhìn tôi. Tôi nhún vai tỏ ra vô tội. Nam nhìn thấy tôi và Jackson nhưng làm ngơ. Tôi đứng lên đi về phía anh ấy:

- Anh dọn về nhà của mình ở địa chỉ xxx, anh cũng nhớ gọi điện thoại cho ba mình và nói anh vẫn khỏe, vẫn sống tốt nhé! Ông ta vừa gọi đến nhà hỏi anh đó. Số điện thoại của ông ấy nè!- Tôi đưa cho anh tờ giấy. Anh cầm lấy rồi gạt đầu. Tôi trở về chỗ của mình nhìn Jackson. Tôi nhoẻn miệng cười 1 cái. Sắc mặt của anh ấy chẳng tốt chút nào. Anh ta cứ hăm hăm với tôi. Tôi nói:

- Anh đang ghen sao? Nè, em sắp phải kết hôn với 1 người hay ghen à?

Anh ta phì cười, có lẽ là vì câu nói nửa đùa nửa thật ở phía sau. Tôi hừ lạnh 1 cái rồi cầm ly coffee lên uống.

- Anh định mời ai với đến hôn lễ?

- Thì đối tác với bạn bè.

- Ý em là... Nam...- Tôi nhướn mày.

- Em muốn mời anh ta sao?- Anh hí mắt nhìn tôi nghi ngờ. Tôi xua tay:

- Anh đừng nhìn em như thế. Thứ nhất, anh vẫn là chú rể. Thứ 2, anh ấy chỉ là khách mời.
- Nếu em muốn thì cứ mời.- Anh buông lời 1 câu. Tội thờ hất ra. Cuộc trò chuyện không còn vui vẻ nữa rồi.

.....

- Chúng ta dọn về nhà anh ở nhé!- Nam nói. Jane nhìn anh:

- Anh có nhà tại đây sao?
- Trang vừa nói. Gia đình anh có lẽ đang tìm kiếm anh.- Anh cầm cây bút chì lên vẽ nguệch ngoạc gì đó.
- Cũng được. Khi nào?- Jane thờ ơ hỏi.
- Sau khi Trang dọn đi. Jane, em nói thật đi. Em hoàn toàn không biết gì về anh có đúng vậy không?

Jane mờ to mắt. Rốt cuộc thì cái ngày cô lo sợ cũng đã đến. Cô lắp bắp:

- Anh... nói vậy... là sao?
- Em không có quan hệ gì với anh ngoại trừ cứu sống anh!- Nam chắc nịch.
- Ủ, thì sao?- Cô ấy nghênh mặt.
- Anh sẽ cho qua chuyện này, vì Duyên.- Anh đặt cây bút chì lên bàn rồi đi.

Cô quả thật không giỏi nói dối hay có thể nói là rất tệ. Cô biết điều đó, trong đáy mắt của anh ấy vẫn không có gì gọi là kí ức nên mọi chuyện chẳng có khó khăn gì để nói thêm chuyện này chuyện khác. Cô đã sai càng thêm sai. Giả như mọi thứ không bắt đầu thì sẽ có ngày hôm nay.

Cô cũng đã từng có 1 gia đình hạnh phúc với người con trai tên Phong. Anh ta không hẳn là đẹp, nhưng lại rất đàng hoàng tử tế. 2 người đem lòng yêu thương nhau, yêu thương rất chân thật. Nhưng rồi khi cô đang mang thai đứa con của anh thì anh lại ra đi theo 1 người con gái khác. Tất nhiên, chuyện con gái chưa chồng mà có con không hẳn là quá ghê gớm nhưng con của cô sẽ không có cha.

Tình cò, cô đã cứu Nam trong 1 tai nạn giao thông. Anh ta không còn nhớ gì về quá khứ. Cho nên, cô đã nói anh là cha đứa bé. Đơn giản, tình cảm của cô dành cho Nam chỉ là muốn chiếm hữu, muốn lợi dụng cho riêng mình và đứa con của mình. Nếu mọi chuyện có vỡ lở ra thì Jackson và Trang cũng đã kết hôn, cô sẽ ngăn chặn anh đến gần với họ. Và cuộc sống sẽ theo quỹ đạo mà cô sắp đặt từ trước.

.....

- Ba tớ là người tuyệt vời nhất!- Duyên ngồi trên ghế đá cạnh Thiên. Thăng bé có vẻ không quan tâm những gì con bé nói chỉ khoanh tay gật gật cái đầu. Tuy nhiên thăng bé cũng đáp:

- Ba tớ cũng là người tuyệt nhất rồi! Ba là giám đốc tập đoàn King And Queen. Mẹ thì là tổng giám đốc công ty Hoàng Thiên- tên tớ. Quá tuyệt, ba mẹ tớ sắp kết hôn đây!

- Đúng, gia đình cậu ai cũng rất tài ba. Ba mẹ tớ cũng vậy mà.

- Ủ.- Thăng bé hướng về phía cổng chờ đợi Jackson đến.

Con bé hỏi:

- Khi nào ba mẹ cậu đám cưới?
- 2 tuần nữa thì phải!- Thăng bé chống tay lên cằm.
- À, chúc mừng nhé!- Con bé cười híp mắt. Thăng bé thờ hất ra, có gì đặc sắc mà con nhỏ ngớ ngẩn này vui thế? Thăng bé khẽ chép miệng.

Hôm nay có lẽ 2 vị phụ huynh không hẹn mà đến trễ. 2 đứa nhóc ngồi muốn rã xương lưng vẫn chưa thấy ai đến cả. Thiên phóng xuống đeo ba lô lóát tốt đi. Thấy vậy, Duyên gọi với theo:

- Nè, cậu đi đâu thế!
- Về, trường đóng cửa rồi còn gì, ngồi trong đây nữa thì bị nhốt đấy. Đi không?

- Đi!- Con bé gật đầu rồi cũng phóng xuống chạy theo. Thiên vẫn đi, tốc độ vẫn như thường chứ chẳng có gì gọi là chờ đợi hay mong muốn con bé đi cùng. Thăng bé bắt 1 chiếc taxi và bảo họ đưa đến công ty Hoàng Thiên.

Người tài xế khá bất ngờ khi thấy 2 vị hành khách của mình là 2 đứa bé. Tuy nhiên, không đành lòng bỏ chúng nên ông nhận lời và đưa đến nơi. Duyên hỏi:

- Cậu ính đến công ty của mẹ cậu sao?

- Nếu cậu muốn về 1 mình thì về đi. Tôi sẽ bảo mẹ gọi cho ba cậu.- Thằng bé khoanh tay nghiêng người bên khung kính taxi. Con bé cắn cắn môi gật đầu. Đến nơi, thằng bé chạy vào quầy tiếp tân:

- Chị ra trả tiền taxi giúp em đi!

Cô nhân viên hơi ngạc nhiên nhưng nhận ra đó là con giám đốc nên ra trả. Thằng bé hỏi tiếp:

- Mẹ em có trên phòng không?

- Có đó. Em đi.

Thằng bé xoay sang Duyên:

- Còn đứng đó, đi nào!

Con bé đang đứng ngẩn ngơ vì công ty quá sức sang trọng và hoành tráng. Thằng nhóc mở cửa thang máy bấm mở rồi kéo tay con bé vào. Chinh lên tầng 9 nơi mà mẹ nó đang ở.

Thang máy vẫn hoạt động cho tới khi đến tầng 5 và tụt hẳn với 1 tốc độ kinh hoàng. Duyên hoảng sợ muốn khóc thét nhưng khóc cũng không được. Thằng bé cũng khá hoảng sợ nhưng có vẻ đã cứng cỏi hơn nên kéo Duyên vào lòng mình ôm chặt. Cho đến khi thang máy dừng lại, Thiên buông con bé ra. Lúc này con bé khóc bù lu bù loa. Thiên nhấn nút báo hiểm. Thằng bé trấn an nhưng giọng run run:

- Đừng lo, lát nữa sẽ có người nhận được tín hiệu thôi!

- Chúng... ta... có chết... ở đây... không?- Con bé đang cố gắng nín lại.

- Không đâu.- Thằng bé gạt phăng ý nghĩ đó rồi bấm thêm vài cái vào chuông báo động.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nhận ra...

Tôi thấy mừng vì Nam cũng lo lắng cho Thiên.

.....

Jackson lái xe đến trường nhưng không thấy thằng bé đâu, trường đã đóng cửa từ lúc nào. Anh gọi điện cho Trang:

- Em à! Em có đón Thiên chưa?

- Anh đón mà, đang bận sổ sách... Có chuyện gì sao anh?

- Anh không thấy nó. Nó có đến công ty chưa?

- Em chưa thấy nó lên. Trời ạ, thằng bé có sao không?- Trang lo lắng bên đầu dây.

- Để anh đến công ty của em!

Trang buông điện thoại tay run cầm cập. Thằng bé mà có xảy ra chuyện gì chắc anh không sống nổi. Cô ngồi trên sofa tay đan vào nhau run rẩy. Khóc mất trực trào mặn đắng.

Jackson bấm thang máy. Thang máy đã hỏng rồi. Anh quay ra hỏi tiếp tân:

- Thang máy hỏng rồi à?

- Tôi không biết nữa. Nhóc Thiên con giám đốc vừa vào mà!

Jackson vò đầu. Thằng nhóc đã bị kẹt trong thang máy. Anh hét:

- Bảo vệ đã đến chưa? Thằng bé đã vào thang máy bao lâu rồi?

- Dạ... khoảng... 30 phút... Bảo vệ... vẫn chưa đến.- Cô ta lắp bắp trả lời. Tâm trạng của anh lúc này thật sự muốn giết người. Anh gọi cho Trang:

- Thang máy bị hỏng và thằng nhóc bị kẹt trong thang máy công ty em 30 phút rồi. Em có biết là thang máy lên tầng cao nhất của em cao thế nào không? Nó rơi tự do, em cần có đội ngũ bảo vệ mới đó. Chẳng ai đến xem cả!

- Anh rẽ phải vào phòng bảo vệ nhanh giúp em. Xem ông ta có ở đó không? Em sẽ kiện ông ta!- Trang thật sự hoảng loạn.

Jackson chạy đến phòng bảo vệ. Chuông báo hiểm thang máy đang réo inh ỏi. Chẳng thấy bóng dáng ai. Anh chạy xuống tầng hầm.

.....

- Nè, cậu nghĩ sao nếu chúng ta chết ở đây?- Duyên hỏi.

- Chết 1 mình đi. Đừng hỏi tở chuyện đấy. Ngốc thật.- Thiên đánh vào trán con bé 1 cái. 2 đứa đang ngồi bệch ở dưới nền thang máy. Duyên giờ tay xoa xoa trán chỗ Thiên đánh. Con bé chu môi, mắt đã ráo hoảnh không còn khóc.

Con bé cười:

- Cậu biết hát không?

- Hát là cái gì thế?- Thằng bé nhìn ánh mắt hồ hững.

- Cô có dạy mà! Hát là hát.-Con bé đánh vào trán Thiên 1 cái. Thằng nhóc quay sang giờ tay định đánh lại nhưng con bé giờ tay đỡ, thằng bé để tay xuống.- Đề tở hát à nghe!- Con bé nói tiếp rồi vu vơ vài câu ca:

- Kia chú là chú ếch con, có hai là hai mắt tròn.

Chú ngồi học bài một mình bên hồ bom kê vườn xoan.

Bao cô cá trê non cùng bao chú cá rô ron.

Tung tăng chiếc vẩy son nhịp theo tiếng ếch vang giòn.

- Thích ếch à?- Thằng bé quay sang nhìn.

- Ếch dễ thương mà!- Con bé nói, giọng hồn nhiên ngây thơ.

- Khi nào ra khỏi đây tở sẽ tặng cậu mỗi ngày 1 con ếch. Chịu không?

- Nếu có thể ra khỏi đây! Mình ở đây bao lâu rồi?- Con bé bắt đầu hoang mang trở lại.

- 1 tiếng. Biết vậy không quảng cái điện thoại mẹ cho xuống hồ bơi. Cậu không có di động sao?- Thằng bé đưa tay nắm đầu mình.

- Có chứ sao không! Trong cặp đây này.

Thằng bé vừa nghe qua thì như sét đánh ngang tay. Con bé có điện thoại. Có điện thoại thật đó, tại sao nãy giờ không lên tiếng để gọi cho người lớn. Khóe mắt thằng bé giật giật. Thằng bé hét lớn khiến Duyên giật mình:

- Sao không gọi người lớn đến chứ?

- Nãy giờ có hỏi đến đâu mà nói! Tở chỉ có số của ba và mẹ thôi.

- Gọi cho ba rồi bảo chú đến công ty báo cho ba mẹ tở biết đi!

- Được thôi...- Con bé lúi chúi chiếc điện thoại ra bấm số Nam. Nam nãy giờ đang hoảng loạn tìm con bé và định đến cảnh sát thì thấy con bé gọi.

- Con đã ở đâu vậy?

- Con đang kẹt trong thang máy của công ty Hoàng Thiên với Thiên...

Câu nói chưa trọn vẹn thì đã bị ngắt ra. Thiên cầm điện thoại nhìn, mắt sáng rồi. Nam chạy như bay đến công ty.

.....

Tôi đã chạy thang bộ đến phòng bảo vệ. Đã 30 phút trôi qua mà chẳng có cách nào để sửa chữa thang máy. Tôi thật sự rối bời. Jackson choàng vai tôi động viên. Tôi khẽ thở ra. Nam đẩy cửa vào. Tôi ngạc nhiên. Anh nhìn vào chỗ thang máy trong phòng bảo vệ. Đó vẫn là 1 lối sâu hun hút không có thang máy. Anh hỏi gấp gáp:

- Thiên cũng bị mắc kẹt sao?

- Ủ...- Tôi hồ hững đáp nhưng tôi thấy mừng. Tôi thấy mừng vì Nam cũng lo lắng cho Thiên.

- Tầng hầm ở đâu?

- Cầu thang dẫn vào bên phải, trước công ty.

Anh giật cái cờ lê trên tay đội cứu hộ đi thẳng ra ngoài. Bước chân anh sai dài, thẳng và nhanh. Jackson nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu. Tôi kéo tay Jackson theo sau Nam.

Nam dùng cờ lê gỡ cái ầm. Lúc này tôi mới xuống tới mà nhìn thấy, thang máy rớt xuống tầng hầm chứ không phải phòng bảo vệ. 2 đứa nhóc trong thang máy giật mình vì tiếng gõ nên nhao nhao:

- Ba à? Là ba sao?- Giọng của con bé Duyên.

- Ba, mẹ. Giúp con ra khỏi đây đi.- Lần này là Thiên lên tiếng.

- Con chờ 1 chút. Mẹ sẽ gọi người tới.- Tôi nói vọng vào trần an.

Jackson chạy ra khỏi tầng hầm để gọi người tới giúp. Nam dùng cờ lê chặn thẳng vào đường kẻ ở giữa, nó đã hở ra 1 chút đủ vừa bàn tay kéo ra. Nam nhìn tôi:

- Cô... giúp tôi 1 tay...

- Tất nhiên.- Tôi kéo cánh cửa bên phải ra, Nam kéo cánh cửa bên trái. Hình như 2 đứa nhóc bên trong cũng nhập cuộc.

Cánh cửa động đập dịch chuyển to ra. Tôi cẩn răng kéo cho xong thì Nam ngừng kéo.

- 2 đứa chui ra đi.- Anh nói.

Thiên đi ngang người ra. Duyên bé con nên cũng ra rất dễ dàng. Tôi nhìn anh gật đầu cảm ơn. Anh dường như muốn nói chuyện gì đó nhưng anh lại bế Duyên lên và quay người. Lúc này Jackson mới bước vào. Tôi muốn níu chân Nam lại nhưng tôi đã chấp nhận sẽ cưới Jackson. Tôi không thể nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lễ cưới

Mọi thứ đều có 2 mặt...

.....

Chuyện gì đến cũng sẽ đến. Lễ cưới đang gần kề. Hôm nay, Jackson đưa tôi đi chụp ảnh cưới. Tôi ngồi nhìn mình trước gương, cuối cùng thì tôi cũng đã trở thành cô dâu, đây là khoảnh khắc hạnh phúc và xinh đẹp nhất của người con gái. Tuy nhiên, tôi lại cảm giác nó thật... tồi tệ. Jackson tiến đến từ phía sau, tôi nhìn thấy qua tấm gương. Anh choàng tay qua ôm cổ tôi:

- Rốt cuộc thì mai chúng ta cũng có thể chính thức làm vợ chồng.

- À, vâng. – Tôi cười trừ. Tôi cũng chẳng biết mình nên nói gì nữa. Cũng đã 2 tuần từ ngày Thiên và Duyên kẹt trong thang máy, tôi không gặp Nam nữa. Tôi cũng xem như đó là định mệnh, ông trời đã không cho 2 chúng tôi đến với nhau và giờ tôi đã có tình yêu mới của mình.

Jackson nắm tay tôi đưa đến phòng chụp ảnh. Tôi ngồi trên ghế, anh đứng phía sau lưng tôi. Thợ chụp ảnh ra hiệu chụp.

- À, cô dâu ới, cười tươi chút nữa nha.

Tôi nhón miệng cười. Nụ cười... xã giao như bao ngày. Người thợ chụp vài tấm rồi đưa lên máy tính cho tôi và Jackson xem có vừa ý không? Người phụ tá nhìn ảnh cười:

- Công nhận 2 người rất xứng đôi. Cô dâu rất đẹp, chú rể cũng vậy!

Jackson nghe thế thì cười híp mắt cảm ơn, tôi cũng cười cho có lệ và đó là phép lịch sự tối thiểu. Người thợ chỉnh lại ánh sáng. Jackson nói:

- Trông em... có vẻ không vui!

- Em chỉ hơi mệt thôi...- Tôi đáp qua loa.

- Vậy à? Vậy chúng ta về nghỉ chiều nay hãy chụp ngoại cảnh.

- Sao cũng được ạ.- Tôi cười nhẹ. Tôi nhìn bó hoa trắng, nó thuần khiết, không 1 chút vấy bẩn nào. Tuy nhiên, hoa rồi cũng sẽ tàn, chẳng có gì đẹp mãi được. Cũng giống như tình yêu, tôi đã si tình gần cả tuổi thanh xuân rồi, đến lúc phải chấm dứt thôi.

.....

- Ê, tớ có này cho cậu nè!- Thiên giấu cái gì đó sau lưng. Duyên đang ngồi trên cầu trượt, con bé tuột xuống, cứ ngỡ là bánh hay là kẹo. Thằng bé cười ma mĩnh.

- Cái này nè!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!! Ghê quá, bỏ nó đi...- Duyên nhắm tịt mắt chạy đi ra chỗ khác.

- Chẳng phải cậu nói thích sao? Đáng yêu mà!- Thằng bé cầm chân con vật cưng dí thẳng vào mặt con bé làm con bé khóc thét, càng la hét thằng bé thấy càng hả dạ.

Vâng, sau khi thoát khỏi thang máy, ngày nào thằng bé cũng trung con ếch ra trước mặt con nhỏ làm nhỏ khóc thét. Thằng bé quăng con ếch xuống đất. Chạm được mặt đất, nó mừng mà nhảy tung tung đi mất.

- Nè!- Như thường lệ, mỗi khi chọc giận con bé thằng nhóc lại đưa cho cây kẹo. Con bé cầm cây kẹo cho vào miệng như vừa nãy chưa xảy ra chuyện gì.

- Có thích đi đám cưới không?- Thằng bé hỏi.

- Thích.- Con bé gật đầu.

- OK.- Thằng bé chìa ra 1 tấm thiệp.- Đây là tấm thiệp đặc biệt chỉ 1 mình mi có thôi. Tại trong lớp chẳng ai chơi với ta, thậm chí còn chê ta chảnh.

- Ủ, tớ sẽ đi.- Con bé cười híp mắt.

.....

- Con chào bác.- Tôi gật đầu chào mẹ của Jackson, lúc trước tôi thường gọi là chủ tịch. Bà cười hiền hậu nhìn tôi, khác xa với vẻ lãnh đạm trên thương trường.

- Chào con. Gọi bằng mẹ được rồi.- Jackson choàng tay qua vai tôi cười. Tôi đặt vài món đồ ăn đắt tiền vừa mua lên bàn rồi ngồi đối diện bà.

- Con phát thiệp hết chưa?

- Dạ rồi mẹ. Những cỗ đông đã nhận được hết rồi.- Jackson đáp. Tôi thấy ngọt ngác hẳn, đây là 1 “đám cưới hoàng gia”. Tôi im lặng không nói gì nhìn vào đôi tay mình đan vào nhau, lâu lâu thì ngẩng đầu trả lời vài câu hỏi của bà.

- Xuân Mai nó cứ đến ăn vạ hoài. Thấy cũng tội con bé. Mẹ còn tưởng sẽ cho 2 đứa đám cưới chứ.- Bà nói. Jackson cười cười. Tôi muốn thế vai, có được không? Tôi đang hoảng sợ trước giờ đám cưới sao?

Tôi xin phép vào nấu cơm cùng người làm trong nhà vì Jackson thích ăn món tôi nấu. Giá như... tôi không nhận lời quá gấp gáp.

- Anh cam tâm để Trang đám cưới với Jackson của tôi hay sao?- Xuân Mai khoanh tay trước ngực.

- Tôi cần được sao?- Nam nhìn cô rồi xách giỏ hoa quả vừa mua đi tiếp. Cô ta không có dấu hiệu buông tha mà tiếp tục đi theo:

- Nè, anh có bị điên không? Thiên là con trai anh.- Cô ta chặn tay trước mặt không cho đi tiếp.

- Jackson vẫn là ba nó. Nó không nên có người ba là tôi.- Anh đi vòng qua cô.

- Nè, anh bị vô cảm với người mình yêu à?- Cô vẫn chặn tay ở đó.

- Nhớ còn không nữa là... huống hồ là yêu với thương. Hay là... cô đến dự lễ cưới, đến lúc hỏi có ai phản đối hay không thì cô giơ tay lên.

- Tôi là 1 thư ký có tiếng trong ngành, hơn nữa, đám cưới đó được xem là đám cưới hoàng gia đó, có dám phá rồi không?- Cô ta khoanh tay tức tối.
- Vậy tôi có thể phá sao? Cô nghe nè, tôi đã có con. Tôi không rời bỏ nó.- Anh giờ tay bắt chiếc taxi rồi vào ghế. Mai đừng dậm chân tức tôi, phải làm sao đây???

.....

- Mẹ ơi, mai con đi dự lễ cưới nhé?- Jane gấp miếng đùi gà vào chén của Duyên rồi nhìn con gái mình:
- Đám cưới ai?
- Ba mẹ bạn Thiên ạ.- Con bé vẫn vui vẻ đáp trả. Đột nhiên khuôn mặt Jane tối sầm lại. Nam khẽ chép miệng:
- Mary, con không nên đi.
- Sao vậy ạ?- Con bé nhún mày hỏi.
- Con không được hỏi nhiều, con làm mẹ giận đấy.- Jane nói.
- Hức... con chỉ muốn đi dự thôi mà. Sao ba mẹ lại như thế.- Con bé rung rức nước mắt.
- Mẹ đã nói không là không. Ăn cơm nhanh đi rồi vào phòng ngủ.- Jane quát nhẹ. Nam vỗ vai con bé rồi thủ thỉ vào tai điều gì đó. Con bé nín khóc nhưng tiếng nấc trong cổ họng vẫn nghẹn ngào.

Jane hẳn học nhìn Nam và Duyên. Con bé cảm mừng cho con vào miệng rồi nhai nhai chỉ vì sợ mẹ đánh. Nam nhún vai, chẳng hiểu sao, từ lúc gặp Trang đến giờ, mỗi ngày chung sống với Jane là 1 cực hình. Ăn cơm xong, Nam dắt con bé vào phòng. Duyên lấy trong cặp ra 1 tấm thiệp đưa cho anh. Nam cười rồi xoa đầu:

- Ba sẽ đi thay con... Con ngoan ngoãn đi học đi nhé!
- Dạ... Ba nhớ phải nói với Thiên đó.
- Ừ, ba hứa.- Nam gật đầu.

Anh kéo chăn lên, hôn lên trán con bé rồi đi khỏi phòng. Anh nhìn tấm thiệp trên tay mình. Đi qua phòng rồi quăng vào sọt rác. Anh không thể giữ lời hứa với con bé được rồi.

Đêm đó, Nam trần trọc mãi chẳng ngủ được.

.....

Đã đến ngày quan trọng của cuộc đời tôi. Tôi đã trang điểm và sửa soạn xong cả rồi. Tôi nhìn vào gương, tôi đang là cô dâu xinh đẹp nhất và... hạnh phúc nhất? Tôi cảm điện thoại lên nhìn đồng hồ. Chỉ 1 tiếng nữa tôi sẽ là vợ của Jackson, không được lo nghĩ đến người đàn ông khác.

Thiên đẩy cửa phòng vào:

- Mẹ ơi, ba tới rồi.
- Để mẹ xuống. Hôm nay con mặc vest đẹp quá!- Tôi bế thằng bé lên thì nó lại không cho:
- Bé con lên sẽ làm cho vấy mẹ nhẩn đó. Hôm nay mẹ cũng đẹp, mai mới con phải lấy người đẹp giống mẹ.- Thằng bé giờ tay chỉ số 1. Tôi cười rồi nắm tay nó đi xuống lầu.

Jackson đã ngồi sẵn trong xe đợi tôi. Tôi tươi cười nhìn anh. Anh không rời mắt khỏi tôi, anh đã bị tôi hút hồn mất rồi. Tôi vào cánh cửa bên cạnh đã mở sẵn rồi đóng lại. Thiên cũng nhanh chóng lên bằng ghế sau.

Anh siết chặt lấy tay tôi như hồi hộp điều gì đó. Tôi nhìn anh... Nam... trong đầu tôi lại hiện lên cái tên đó. Tôi sắp làm vợ của Jackson, tôi phải nhớ điều đó. Anh lái xe đến thánh đường, nơi diễn ra lễ cưới. Có rất nhiều nhà đầu tư và cả báo chí nữa. Tôi hít thở sâu rồi đặt chân vào cổng.

.....

- Anh, hôm nay em có 1 hộp đồng quan trọng nhưng lại để quên sắp tài liệu ở nhà, anh mau mau đem đến giúp em đi.- Nam đưa điện thoại lên nghe máy. Anh ừ nhẹ rồi qua phòng Jane lục sắp tài liệu trên bàn bên cạnh giường mà cô nói. Đột nhiên 1 luồng kí ức tràn về nơi trống rỗng. Anh đưa tay lên đầu mình, hình như anh đã làm điều này rồi thì phải. Anh quơ tay làm rớt xấp tài liệu. Đúng rồi, anh lấy lại tấm thiệp cưới đã bỏ vào sọt rác chạy thẳng ra đường.

Chương 36: Cái kết cuối cùng

Tiếng gió rít khê qua kẽ lá, tôi loáng thoáng nghe được câu nói: EM YÊU ANH và tiếng tin nhắn vang lên của facebook.

.....

Tiếng nhạc rình rang và trang trọng vang lên, lớn dần lớn dần. Mỗi ưu tư trong lòng tôi cũng vậy, nó như 1 khối u lành tính nhưng to lên và chật chội trong lồng ngực. Tôi bước vào giữa lối đi trải thảm đỏ và cánh hoa hồng. Đây là 1 cái kết viên mãn mà bất kỳ cô gái nào cũng thích, cũng muốn. Tôi là người hạnh phúc nhất trên đời rồi.

Thiên cầm váy sau tôi, những ánh đèn flash của máy chụp ảnh nhấp nháy, những tiếng tắc tắc chói tai vang lên theo tôi suốt lối đi. Thánh đường là nơi đông người và chật chội.

Jackson đang cười tươi hạnh phúc nhìn tôi, tôi tiến lên bực đứng đối diện anh. Tôi cười nhẹ. Cha sứ đang đọc lời hứa hẹn bên tai tôi. Tôi chỉ kịp nghe anh ấy nói : ” Con đồng ý!” Rồi đến lượt tôi. Tôi cố trấn an mình, hít 1 hơi thật sâu:

- Con đồng ý!

- Có ai phản đối hay không?- Cha sứ hỏi. Đôi mắt vẫn đắm đắm vào trang sách như ý nói chẳng ai sẽ phản đối đám cưới này đâu. Tôi mím môi cúi đầu, 1 lần cuối : ” Nam!” Tên anh xuất hiện trong đầu tôi.

- TÔI PHẢN ĐỐI!

Mọi người đổ dồn ánh nhìn vào người con trai vừa đẩy cửa vào. Mai mở to mắt ngạc nhiên rồi lại cười tươi rói rói. Tôi cũng khá bất ngờ khi chính anh lại xuất hiện vào giây phút này.

Jackson nhìn tôi, tôi nhắm mắt khê mím môi. Tôi biết rõ hơn ai hết nếu cái kết của cuộc hôn nhân không bền lâu thì 2 bên sẽ mất mặt, có thể giá cổ phiếu cũng rớt thảm hại. Sẽ nổi trội hơn nữa nếu... tôi hủy bỏ cuộc hôn nhân. Chỉ câu nói TÔI PHẢN ĐỐI của Nam cũng có thể làm cho giới báo chí tốn không ít giấy mực. Quả nhiên như tôi dự đoán, những ánh đèn flash không còn là của riêng đôi trai tài gái sắc trong ngày trọng đại, nó hoàn toàn xoay quanh người đàn ông đã phá vỡ cuộc hôn nhân này.

Nam bắt chấp tất cả tiến về phía tôi giật bó hoa trên tay xuống:

- 5 năm trước, em đã nợ anh 1 lời hứa? Có đúng vậy không?

- Lời hứa?- Chính tôi cũng quên mất là tôi đã từng hứa, trong khi đó, người mất trí là anh lại nhớ đến.

- Lúc anh mạng tài liệu đến văn phòng cho em- Nam nghiêm nghị. Tôi cũng nhớ không rõ lắm, hình như tôi... có thi phải. Jackson này giờ còn ngơ ngác thì bây giờ bắt đầu bùng tình. Anh kéo tôi về phía anh, tôi như 1 món hàng cho 2 người khách chợ giành giật nhau lựa. Jackson nói, giọng điệu nghiêm túc và gay gắt:

- Anh có điên hay không? Sao lại đến phá hỏng đám cưới của tôi chứ? Chẳng phải anh là người đầu tiên buông tay sao? Hơn nữa, anh còn có đứa con mà!

- Đúng... Anh đã kết hôn...- Tôi buồn rầu, đưa những ngón tay trắng nõn xanh xao của mình vuốt cái nắm chặt của anh xuống.

- Tôi không lấy ai ngoài Thiên Trang.- Anh gằn giọng từng chữ rồi nắm chặt lấy cánh tay tôi. Sức lực của 2 người đàn ông như muốn xé nát tôi ra. Tôi giằng cả 2 tay ra. Tôi ôm chầm lấy Nam, khê còoàng tay qua cổ đặt lên môi anh 1 nụ hôn, chỉ là cái lướt nhẹ. Nam vui mừng nhìn tôi nhưng tôi lại lùi về phía Jackson đang ngơ ngác:

- Em xin lỗi, nhưng em sẽ lấy Jackson. Và đó, là nụ hôn chấm dứt tất cả. Đừng làm cho tập đoàn Hoàng Việt mất thể diện.

Trong phút chốc, tôi rơi vài trạng thái trống rỗng, đây là điều tôi muốn? Đúng, đó là điều tôi muốn. Tôi đang từ chối hạnh phúc? Tôi đang đứng giữa bờ vực của đau khổ và hạnh phúc. Khi tôi đưa tay ra nắm lấy tay Nam, tôi sẽ được hạnh phúc... nhưng còn Jackson??? Nếu tôi ở cạnh anh ấy, tôi sẽ không tìm thấy hạnh phúc ở mình... nếu có hạnh phúc thì chắc hẳn tôi sẽ xem anh như người thay thế.

Nam đứng hình, anh mở to mắt nhìn tôi. Sau giây phút tôi hôn anh thì anh đã hoàn toàn rơi vào địa ngục. Tôi nhận thấy sự vô hồn trong ánh mắt anh. Tim tôi thất vọng, sống mũi cay xè nhưng không thể nào bật thành tiếng khóc. Tôi cúi đầu chào anh, cái cuối đầu mang theo những giọt lệ trên khóe mắt rơi theo trong vô thức.

Jackson ngạc nhiên, không giấu giếm được cảm xúc vui mừng của người chiến thắng. Anh nắm tay tôi ra sau lưng, đối diện với Nam

- Cô ấy chọn tôi. Anh đi đi!

- Không, cô ấy yêu tôi. Trang, hãy nhìn đối diện sự thật, em sẽ hạnh phúc với lựa chọn của mình?

Bây giờ tôi không ngăn được dòng cảm xúc nữa, nước mắt rơi như dòng suối nhưng tôi lại gạt đầu chắc nịch. Tôi cố gắng nói, hơi thở như không còn của mình nữa:

- Anh nên chúc phúc cho em!

- KHÔNG!

Mọi người này giờ đang bàn tán xôn xao thì bảo vệ đã đến theo lời của chủ tịch. 2 người bảo vệ đến lôi anh đi, hôn lễ sẽ được cử hành tiếp tục. Nhưng Nam chỉ cúi đầu, đưa tay ra hiệu đừng đụng vào:

- Tôi sẽ đi. Đây là chuyện ngu ngốc nhất tôi từng làm. Trang, anh... không hề muốn chúc phúc cho em.

Nói rồi, Nam bước ra khỏi thánh đường. Đôi chân tôi không còn trọng lực nữa mà ngã quỵ xuống.

.....

- Anh bị điên hay sao mà lại đến đám cưới của họ mà phá chứ? - Giọng của Jane bức dọc trong điện thoại, cô ấy bắt tin nhanh thật, Nam tự nói với mình rồi quăng điện thoại ra đường, chiếc xe chạy vội đã cán nát.

Tin tức chẳng bao lâu lại được đưa lên báo mạng, thậm chí qua truyền hình. Nam ngược lên nhìn màn hình tivi rộng lớn của 1 siêu thị đang bật. 1 số người đi qua nhìn anh xì xầm. Anh ngán ngẩm bước tiếp.

Anh đã thua thật ư? Đúng là ông tơ bà nguyệt độc ác, đã buộc nhầm dây tơ.

Lúc này, trên thánh đường, Trang vẫn chưa hết bàng hoàng vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Cha sứ giục đeo nhẫn cho chồng, cô đưa chiếc nhẫn lên không trung, vừa gần đến tay anh thì vụt tay rút xuống đất lăn đi mất. Jackson mở to mắt nhìn cô, ánh mắt lo sợ đều sắp xảy ra. Cô hít thật sâu nói:

- Em không xứng đáng với anh. Mọi người nghe đây, tôi đã có con, đứa con đó chính là con của Hoàng Nam, giám đốc tập đoàn Hoàng Việt. Không phải là của Jackson như mọi người đã nghĩ.

Cô nói đến đây, vẻ mặt của bà chủ tịch như không còn sức sống. Mọi người nhìn nhau ngỡ ngàng rồi bàn tán xôn xao.

Cô lấy hết sức lực nói tiếp:

- Tôi rất cảm kích Jackson đã xem Thiên như con của mình. Nhưng anh à, em không thể chối bỏ là em yêu Nam - Cô quay sang nhìn Jackson rồi đưa mắt nhìn đứa con đứng phía sau mình. - Em đã tự lừa dối chính bản thân mình và rất có thể nếu chúng ta thành hôn thì em sẽ lừa dối anh nữa. Em không thể ích kỷ hạnh phúc cho riêng mình nhưng em cũng không thể dối gạt và xem anh như cái bóng. Quả thật là 2 người giống nhau, cái hôm mà anh cầu hôn, em cứ ngỡ là Nam nên đã nhận lời. Em xin lỗi, rất xin lỗi... - Nói rồi, cô khóc thảm thiết...

Jackson bỗng dưng cười nhẹ:

- Anh... vẫn là người thua cuộc. Anh chấp nhận lời xin lỗi này và... anh cũng rất có lỗi với em. Anh cũng đã tự lừa dối bản thân và anh thấy rất mệt mỏi. Chúng ta vẫn có thể làm bạn. Anh... ghen tỵ với Nam thật đó. Anh hôn em có được không? Đôi môi mà chưa một lần anh chiếm hữu, chỉ có thể là cái ôm cô hay nắm tay... 1 phút thôi...

Trang ngược khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên nhìn Jackson. Anh ghé môi mình vào môi cô nhưng vừa chạm đã rút lại. Anh nói:

- Nụ hôn của 1 người bạn, xã giao kiểu Mỹ. Tiệc đã tàn, em có thể đi. Anh sẽ giữ Thiên giúp em, đi tìm anh ta đi!

Cô nhìn anh mỉm cười gạt đầu rồi chạy ra khỏi thánh đường. Bà chủ tịch có vẻ vẫn chưa chấp nhận được sự thật nên ngồi im lặng chết trân.

.....

Trên đường phố xa lạ của quê người, tôi vội vã chạy đi tìm 1 nửa của mình. Gió trên nền trời bỗng thổi mạnh, trời chuyển âm u. Có lẽ ông trời đã thêm thử thách cho tôi bằng cách gieo mưa. Tôi cởi đôi giày ra chạy bằng đôi chân trần cho thoải mái. Tí tách... tí tách... từng hạt mưa bắt đầu trêu hạt 1 cách lạnh lùng. 1 chiếc ô che trên đầu tôi, tôi ngẩng đầu nhìn, thân hình cao to của anh che lấy tôi. Tôi cười tươi nhìn anh rồi choàng tay qua cổ anh. Chiếc ô rơi xuống, nhưng bây giờ thì ai quan tâm đến mưa chứ?

Anh khẽ giơ tay vuốt mái tóc tôi? "Nụ hôn ban nãy chấm dứt tất cả khoảng cách nhé!"

Tiếng gió rít khê qua kẽ lá, tôi loáng thoáng nghe được câu nói: EM YÊU ANH và tiếng tin nhắn vang lên của facebook.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Vị Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.